

ГВЕЛИН ПРОДЖЪРС

р
о
м
а
н
т
и
ч
н
и

в
р
е
м
е
н
а

КАЛПАЗАНОВ 402.043-1998

КОРОНА
НА СЛАВАТА

ЕВЕЛИН РОДЖЪРС КОРОНА НА СЛАВАТА

Превод: Христина Симеонова

chitanka.info

Когато Елиноор Чейс за първи път вижда ранчото, то не представлява нищо повече от една дървена колиба и пет хиляди акра пасища. Но някой е убил баща ѝ, за да сложи ръка на това място и Ели се заклева, че ще отмъсти. Само един човек стои на пътя ѝ — един синеок дявол на име Кал Хардин. Кой е той — негодникът, откраднал наследството ѝ, или любовникът, който с нежните си милувки може да открадне сърцето ѝ?

ГЛАВА 1

Ню Орлийнс октомври, 1840 г.

През един мъглив есенен следобед Кал Хардин пристигна в родния си град, за да погребне майка си, а после да изчезне колкото е възможно по-бързо. Нямаше никакво значение къде щеше да отиде. Никога не е имало, стига да беше далеч от Ню Орлийнс.

Беше купил украсен с ангели свод — блатистата почва не позволяваше да погребват мъртвите в земята, — но нямаше как да плати на свещеник. Баща му беше направил това невъзможно още преди много години.

Кал стоеше в неосветената част на гробището. Прогони всички мисли за Реймънд Хардин. Този ден беше само на Маргарет О'Мали Хардин Брусар. Докато беше жива, тя едва ли имаше много специални дни. Кал щеше да се погрижи да направи всичко по силите си поне след смъртта ѝ да я помнят с добро.

— Бедната Маргарет — каза вуйчо му Финбар О'Мали и застана от лявата му страна. Пристъпи от крак на крак и повтори: — Бедната Маргарет. — После сведе глава, сбогувайки се безмълвно с мъртвата.

— Нека скъпата ни сестра почива в мир — обади се вуйчо Фитсджералд О'Мали, който стоеше от дясната страна на Кал. Също както близнака си Фин, Фитс пристъпи от крак на крак, като се оглеждаше, сякаш очакваше да се случи нещо лошо.

Близнаците бяха на петдесет и четири години, ниски, с прошарени червени коси и си приличаха като две капки вода, въпреки че Фин беше първородният, а Фитс имаше малък белег на бузата си. Обичаха картите, уискито и жените — не задължително в този ред — и избягваха тежката работа винаги, когато имаха възможност. Кал не искаше нищо от тях, освен прошката им за минали грехове.

За неща, които той никога нямаше да прости, нито да забрави.

След прощалните думи на близнаците, ритуалът, воден от собственика на погребалното бюро, продължи. Никой от малката група

опечалени не го слушаше. Вместо това хвърляха бързи погледи към вятърничавия, вечно скитащ син на мъртвата.

Стига толкова с достойнството, помисли си Кал. Свали шапката ниско над очите си. Мъката в тях си беше само негова. Не даваше и пет пари за опечалените, с изключение на вуйчовците си. Но не и за забулената жена, която стоеше зад него в мъглата, на известно разстояние от гробницата, която съвсем скоро щеше да приеме останките на Маргарет. Каквото и да беше привлякло тук жената в черно, то нямаше нищо общо с любопитството. Беше прекалено напрегната.

Кал не бе успял да види очите на жената през воала, но усещаше погледа ѝ в гърба си. Стоеше неподвижна, като паметниците наоколо, но изгаряше от чувства, чиято сила той почти можеше да усети.

Вперил очи в ковчега, замислен за жената в черно, Кал изведнъж изпита чувство, че се задушаваше. В реакцията му нямаше никакъв смисъл. Никой и нищо не можеше да му повлияе. Никога. Мъжете казваха, че е студен, безсърдечен кучи син. Жените използваша по-меки, по-съблазнителни определения, но резултатът беше един и същ. Никой не се сближаваше с него. Никой не искаше.

Забулената жена зад него не изглеждаше съблазнителна. Кал разпознаваше враговете си инстинктивно. А каквито и да бяха целта ѝ или миналото ѝ, тя определено беше една от тях.

— Момче, трябва да поговорим.

Кал погледна към вуйчо Фин и чувството, че е хванат в капан, изчезна толкова бързо, колкото се бе появило. Може би е от обстановката, каза си той — мъглата, тъжния повод. Освен това и в най-хубавите си дни, прекарани в Ню Орлийнс, той никога не можеше да диша спокойно.

А това определено не беше от хубавите дни. Може и да беше студен и безсърдечен, но обичаше майка си по свой собствен начин и изпитваше чувство за вина, защото не беше сигурен, че ѝ го е показал.

Фин го дръпна за ръкава.

— Слушаш ли ме, момче?

От другата му страна Фитс се приближи още.

— Ей, имаме важни неща за обсъждане. — Гласът му звучеше страхливо като на брат му.

И двамата сякаш не ги свърташе на едно място, особено след като Кал дойде на гробището. След половинчасовото стоене в мъглата, показвайки истинска скръб, вече бяха на крачка от загубата на контрол. Реакцията им беше странна, като се има предвид, че погребваха сестра си.

Никога през живота си Кал не бе присъствал на погребение. Чудеше се дали винаги всичко е толкова странно, почти неземно.

Погледна през рамо, за да види дали забулената жена ги гледа. Но нея я нямаше. Изпита внезапно чувство за загуба, но то не трая дълго. Ако наистина му беше враг, щяха да се срещнат отново.

Не можеше да разбере защо Фин и Фитс са толкова разтревожени.

Преди някой от близнаците да е успял да каже още нещо, дойде време да внесат ковчега в гробницата. Може би трябваше да каже нещо пред мъртвото тяло на майка си, едно последно сбогом от единственото ѝ дете.

Каквото и да трябваше да ѝ каже, не беше предназначено за чужди уши. Освен това трябваше да говори с нея миналата седмица, когато беше все още жива. Но както толкова често се случваше, той не беше с нея, когато трябваше.

По дяволите, едва бе успял да дойде до гробището навреме за погребението.

Дървеният ковчег легна на приготвената полица. Отвън се чу тропот на карета. Фин и Фитс подскочиха и Кал би могъл да се закълне, че видя ужас в очите им.

По-скоро объркан, отколкото разтревожен, той погледна към каретата, обвита с черен креп, която спря зад празната катафалка. Вратата се отвори и отвътре се показа един младеж. Сведените му рамене и начинът, по който погледът му се стрелкаше наляво-надясно, но никога напред, подсказваха, че това е последното място, където би искал да бъде.

Кал успя да види очите му — пронизващо сини и изпълнени с презрение. Това бяха очите на рода Хардин — и цвета, и презрението. Не можеше да не ги познае. Това бяха същите очи, които се взираха всеки ден в него от огледалото.

Замръзна на мястото си. Въпреки че никога преди не беше виждал Кордоба Хардин, знаеше името му и разбираше какво го кара

да иска да избяга. Би се изненадал, ако полубратът му се чувстваше по друг начин. Като се изключат обстоятелствата около раждането им, те не означаваха нищо един за друг.

За момент кръстосаха погледи, после момчето леко се поклони. Обърна се към каретата и подаде ръка на една жена, която грациозно стъпи на земята. След това слезе някаква негърка, притиснала бебе в обятията си. Всички бяха облечени в черно, с изключение на бебето, повито в розово одеяло.

Докато вуйчовците му си шушукаха, Кал остана на мястото си, чакайки останалите Хардиновци да дойдат при него. Беше вперил поглед във върховете на мачтите на една шхуна, закотвена в близкия канал. Тези хора нямаха място тук. Нека се грижат за паметта на Реймънд Хардин и да оставят Маргарет О'Мали на мира.

Момчето погледна предизвикателно към Кал и отиде зад негърката, оставяйки жената да пристъпи напред сама. Тя бързо измени разстоянието си, без да обръща внимание на никого, освен на Кал.

— Мосю Хардин. — Все още говореше с френски акцент, въпреки че бе прекарала в Ню Орлийнс половината от живота си. Или поне така му бяха казали Фитс и Фин.

— Мисис Хардин — отвърна Кал и пое протегнатата ѝ ръка.

— Моля, приемерте съболезнованията ми за голямата загуба — каза тя.

— Не бях виждал майка си доста дълго време.

— *Quel dommage*^[1]! А вече никога няма да я видите отново.

Гласът ѝ беше нежен, но думите подозрително приличаха на укор. Третата жена на Реймънд не беше толкова деликатна, колкото изглеждаше.

— Изненадан съм да ви видя тук — каза Кал. — Мислех, че сте се наситили на погребения и гробища.

— Да, това беше тъжна седмица — първо Реймънд, а сега и милата ви майка. Мислех, че ще ви видя на неговото погребение. Гробницата е съвсем наблизо. Мога да ви я покажа, ако искате.

— Не искам. Съмнявам се, че наистина сте ме очаквали.

— Наистина е жалко. Правим това, което трябва, не е ли така?

— Правим това, което трябва.

Колко учтиви бяха, говорейки си толкова спокойно, сякаш Реймънд Хардин не беше едно егоистично, арогантно копеле, сякаш не беше опозорил и изоставил жената, която лежеше мъртва само на няколко стъпки от тях.

Каква беше за него тази жена? Мащеха? Реймънд сигурно много се е смял, когато се ожени за жена, по-млада от първородния му син. Но смехът излезе за негова сметка. Тя сигурно го е изтощила. Здрав и силен по принцип, той започнал да кашля лошо две години след като прибрал френската красавица в леглото си.

А имаше ли някаква връзка смъртта на майка му с неговата? Кал смяташе, че има. Тя винаги защитаваше това копеле, прощаваше му всичко. Може би се бе вкопчила в живота само докато мъжът, който тя все още смяташе за свой съпруг, се пресели в небитието.

Погледна зад вдовицата на баща си към Корд. Сигурно вече беше на петнайсет — син на втората съпруга. Испанската кръв на момчето личеше в по-резките черти на лицето. Косата му беше по-черна от тази на Кал.

Ами бебето, единствената дъщеря на Реймънд и единствено дете на съпруга номер три? Сякаш прочела мислите му, Адриан Хардин се обърна към негърката и протегна ръце към последното отроче на Реймънд. Може би тя ще израсне, мразейки паметта на баща си, както я мразеха двамата му синове.

Вдовицата разгъна одеялото и Кал погледна към сестра си. Беше руса и розова и се взираше в него, без да мига, с едни познати сини очи. Той беше на трийсет и две — твърде стар и твърде суров, за да се развълнува от подобна гледка, въпреки че момиченцето беше много красиво.

— Казва се Мадлен.

Името прозвуча като музика.

— Ще ѝ викат Мади.

— Може би. Баща ви я наричаше Мадлен, аз също. Тя е само на шест месеца. Твърде малка, за да остане сираче.

Кал можеше да ѝ каже, че е бил само на осем, когато Реймънд го е изоставил и е осиротял по особено жесток начин с майка, затворила се в себе си, и баща, който публично я наричаше курва. Но това щеше да прозвучи като самосъжаление от негова страна — емоция, на която отдавна бе спрял да се поддава.

Мъглата се сгъсти и започна леко да ръми.

Адриан Хардин зави детето и го подаде на негърката.

— Аз ви съчувствам, мосю, макар да знам, че не сте молили за моето съчувствие. Ако някога искате да говорите, ще ви изслушам. Затова дойдох, както и да ви изкажа съболезнованията си.

Тя се обърна към каретата, следвана от прислужницата. Двамата братя останаха за момент така, вперили поглед един в друг, и тогава, след още един бърз поклон, Корд се върна в каретата. Кал ги гледаше как се отдалечават. Съмняваше се, че някога отново ще види някой от рода Хардин. Би трябвало да изпитва задоволство, но усещането беше за огромна празнота.

Около него така наречените опечалени се отправяха към каруците си. Шоуто свърши, помисли си той. Размени няколко думи с погребалния агент. Каза му, че всичко е било подготвено добре. И така трябваше да бъде. Бе платил солидна сума преди няколко месеца, предчувствайки, че майка му скоро ще умре.

В интерес на истината, тя умираше в продължение на години.

Когато и катафалката тръгна обратно, Кал изпита моментно облекчение. Беше доволен, че церемонията свърши. И тогава отново видя забулената жена. Стоеше на пътя и го гледаше — малка неясна фигура в дъжда, но също така внушителна, сякаш всичките сили на вселената не биха могли да я помръднат от мястото ѝ.

Инстинктът и някакво чувство за неизбежност го привличаха към нея, но преди да е успял да направи и една крачка, тя се обърна, наметката ѝ се завъртя около нея и тя изчезна сред надгробните камъни.

Кал не беше фантазьор, но за момент се зачуди дали това не беше някакво привидение — духът на неосветената земя. Ако я беше докоснал, нямаше ли да се опари, или ръката му щеше да премине през въздух?

Изведнъж го обзе умора. Появата на неговото почти семейство, забулената жена, последното сбогом... всичко си казваше думата. Беше прав да мрази Ню Орлийнс. Нищо хубаво не се бе случило тук за него, дори раждането му.

Обърна се към вуйчовците си, последните и най-искрени опечалени.

— Искате да говорим?

— Не тук, момче — отвърна Фин.

— Трябва да поговорим насаме — каза Фитс, — преди отново да тръгнеш на път.

От периферията на шапката на Кал капеха дъждовни капки.

— Тук няма кой да ни чуе, освен мъртвите. А те няма да кажат на никого.

Два чифта зелени очи се стрелнаха към надгробните камъни.

Фин извика:

— Залегни!

Близнаците се хвърлиха на земята в момента, когато се чу изстрелът. Кал беше зад тях с изваден пистолет. Чадърът на Фин отхвъркна към гробницата на сестра му. Настана тишина.

— Добре ли си, момче — обади се Фин.

Кал присви очи в посоката, от която бе дошъл изстрелът, но не видя нищо, освен безмълвни надгробни камъни. Изправи се бавно, очаквайки всеки момент да усети парването на куршум, но този път нищо не наруши тишината. Бързо огледа мястото, където би трябвало да е бил стрелецът, но дъждът вече бе заличил всички следи.

Ако беше мъж. Спомни си за забулената в черно жена. Беше изчезнала в друга посока, но би могла да заобиколи, за да застане на по-удобна позиция. Дори дребен човек като нея би могъл да стреля, ако беше достатъчно ядосан, или наранен, или изгарящ от чувство за отмъщение. С подходящ мотив, една жена би могла да бъде много по-опасна от мъж.

Вече обстановката не му изглеждаше неземна. Изстрелът беше съвсем, съвсем действителен.

Обърна се към вуйчовците си:

— Може би не сме били мишени. Може би нечий пистолет е гръмнал случайно.

Фин вдигна чадъра си и показа дупката в него.

— Точно ние бяхме мишените. Точно това се опитвахме да ти кажем: има някой в Ню Орлийнс, който няма да се успокои, докато не се присъединим към обичаната ни сестра в гробницата ѝ.

— Добре, да поговорим. Какво става?

Тримата се намираха в къщата, която Кал беше купил преди години за майка си и вуйчовците си. Бяха се преоблекли и седяха пред огъня, като допълнително се сгрываха с ирландско уиски.

Фин отпи от чашата си. Фитс направи същото.

— Някой иска да умрем — каза Фин.

— Стрелял е по нас и преди — допълни Фитс.

— Как разбрахте, че е мъж.

— Я се стегни, момче. Коя жена би стреляла в гробище?

Кал не разбираше какво значение има мястото, но замълча.

— Както и да е, виждали сме го. Не изглежда много добре, но все пак личи, че е мъж.

— Колко пъти сте го виждали?

— Два. И двата пъти, след като бяхме играли играта на късмета. Знам какво приказват хората, момче, но ние не мамим. Наистина тогава спечелихме доста изненадващо. Онзи поп купа изненада и нас не по-малко от останалите.

Кал си казваше, че трябва да бъде търпелив. Най-накрая щяха да обяснят всичко.

Докато Фин говореше, Фитс стана, за да напълни отново чашите. Кал отказа. Чашата му беше почти пълна от първото наливане.

В огъня изпука съчка. Близнаците подскочиха.

— Отпуснете се — каза им Кал. — В безопасност сте.

— Лесно е да се каже — отвърна Фин. — Ти не си бил на мушката... а, забравих. С твоите непрекъснати пътешествия, срещи с дами и бързо печелене на пари, сигурно си си спечелил някой друг враг.

Кал не се остави да го подведат. Дори и покрай главите им да свистят куршуми, вуйчовците му нямаше да спрат да любопитстват за подробностите от чергарския му живот.

— Играта на късмета — каза Кал, без да обръща внимание на намека. — Не искате ли да ми разкажете малко повече?

— Бяхме в кръчмата — започна Фин — и както обикновено работехме. Нали знаеш, смятаме да ти се отплатим някой ден. Имаме планове. Не сме пройдохи, за каквито ни мислиш.

— Играта — настоя Кал. Ако питаха него, не му дължаха нищо, тъй като се бяха грижили за сестра си през всичките тези години, докато собственият ѝ син кръстосваше страната.

— Едни наши познати играят всяка събота карти. Онази ноц — беше може би преди около месец — ни убедиха да се присъединим към тях. Знаем, че нямаш нищо против да играем комар, нищо, че нямаме късмет — както неведнъж сме доказвали, — но нямаше да е учтиво като собственици да откажем.

Човек на малкото думи, на Кал му се искаше да може да накара вуйчо си да побърза, но досега още не бе измислил как.

Фитс наля още веднъж, докато Фин продължаваше със спомените си.

— Влезе един непознат. Във вените му нямаше и капчица ирландска кръв, за разлика от обичайните ни клиенти, но имаше пари. А кои сме ние, че да го връщаме обратно навън?

— И кой беше той?

— Каза, че се казва Чейс. По-късно разбрахме, че има шивашко ателие на Роял Стрийт. Всъщност — имаше. След изстрела...

Фин млъкна.

— Този изстрел — каза Кал — за вас ли беше предназначен, или за Чейс?

— Когато му дойде времето, момче. Има още доста да ти казвам за картите. Чейс губеше непрекъснато. Стана късно и си бяхме пийнали доста грог. Чейс извади някаква хартия от джоба си и я сложи на масата. Каза, че я залага срещу цялата ни печалба. Естествено, ние се съгласихме.

— Естествено. Направихте ли си труда поне да прочетете за какво става дума?

— Ти за глупаци ли ни вземаш? Кажи му какъв беше залогът, Фитс.

— Земя — прошепна Фитс, сякаш това беше някакво заклинание. — Почти пет хиляди акра първокачествена земя. Наричат я „Дабъл Ти“. Съвсем ясно се разбрахме за залозите. Ние рискувахме не повече от петдесет долара. Човек едва ли би могъл да сгреша при такъв залог.

— Играехме покер — продължи Фин. — Чейс разбърка картите толкова бързо, че не виждахме почти нищо, но пък и добре си бяхме пийнали.

— Имахме три попа — обади се Фитс, — тройка и двойка. Дадохме двойката и тройката, или поне така мислехме, и поискахме

още две карти. Тогава свалихме картите — същите три попа и две двойки.

— Фул — каза Кал.

— Но нещо не беше наред. — Фин погледна към брат си, после отново към Кал. — Допуснали сме грешка, когато сме давали картите. Изхвърлили сме тройката, но вместо двойката сме дали и попа купа. Вече се бяхме примирили със загубата. Но попът се оказа там, както и двойките. Когато свалихме картите, някои забелязаха глупавата ни грешка. Започнаха да мърморят и да говорят за измама, въпреки че така и не разбрахме как го измислиха.

— Има хора, които винаги ще поставят под въпрос късмета на другите — каза Фитс, клатейки глава.

— Какво държеше Чейс?

— Така и не видяхме. Погледна нашите карти и веднага захвърли своите. Слуховете за тези, които мамят на карти, се разпространяват бързо. Нашата репутация не е особено добра, що се отнася до побеждаването, но пък можеш да си сигурен, че имаме само една-две победи с измама.

Фитс остави чашата си на масата. Погледът му шареше из стаята, сякаш търсеше натрапници.

— Но това не е най-лошото. Някои казват, че сме също така и убийци.

Кал реши, че е време за глътка уиски.

— Да позная ли? Чейс е бил убит.

— Да, с изстрел в гърба два дни след случая — каза Фин и кимна със сериозно изражение. — Разправят, че са ни видели наблизко. Истината беше, че скъпата ти майка беше на легло и имаше нужда от помощта ни. Бяхме при нея в нощта на убийството, но бедничката беше в треска и не можа да потвърди думите ни. Така че само ние можехме да се закълнем в невинността си. Но има хора, които не вярват в честността на ирландците, както и сам знаеш.

— Ние сме любовници, не убийци — вметна Фин. — Всеки би ти го казал, стига да не се наслаждаваше на лъжливите слухове.

— Защо бихте искали Чейс да умре?

— Говореше се, че ще ни съди, че сме спечелили земята му с измама.

Близнаците замълчаха — нещо доста необичайно за тях.

— Кога започнаха да стрелят по вас? — попита Кал.

— След като счупиха стъклото ни с камък. Една седмица след смъртта на Чейс. Сменихме го — стъклото, де — и ни излезе доста солено, но не искаме никакви компенсации. Бележката, с която беше увит камъкът, стана причина за безпокойство. Искаха да прехвърлим правата върху земята на банката с писмено уверение, че някой ще си ги потърси съвсем скоро. Естествено я хвърлихме.

— Бележката?

— Да. Не приемаме такива глупости на сериозно.

— Докато не започна стрелбата.

— Досега два пъти, като не броим днес.

Кал потри челото си.

— Жената на гробището. Виждали ли сте я преди?

— Каква жена, момче?

— Онази с черния воал. Изчезна за известно време, после се появи на пътя, където беше катафалката.

Братята се спогледаха. Очевидно нямаха никаква представа за какво им говори. Кал си помисли, че наистина започва да си фантазира, свързвайки я с неприятностите на братята О'Мали. Може би наистина е била призрак.

Отново потри челото си. Никога не го бе боляла глава, а сега го болеше.

— Съобщихте ли за това на полицията?

— С тези слухове, че самите ние сме убийци? Нямахме свидетел. А нали ги знаеш властите — ще кажат, че се опитваме да свалим подозрението от себе си.

Братята си размениха лукави погледи. Кал ги беше виждал и преди да се споглеждат така, затова пак отпи от уискито си. Главата му пулсираше. Бяха му съобщили куп неприятни неща, но той знаеше, че още не са му казали най-лошото.

Фин се престаши. Усмихна се.

— Когато скъпата ти майка умря, нека почива в мир, ни дойде една идея — сякаш тя ни я подсказа от отвъдното.

Кал допи уискито си и даде знак, че иска още.

— Това беше пръстът на съдбата — обади се Фитс. — Попът купа се оказа решаващата карта, а ние отдавна те наричаме Крал

Кал^[2], тъй като сестра ни те кръсти на великия ирландски крал Калаган.

— Искаме да те помолим да продадеш всичко в Ню Орлийнс — продължи Фин. — Знаем, че това място е свързано с болезнени спомени за теб. Ела с нас в Тексас. Той сега е Република със свои собствени закони, нова държава, нова земя. Помисли си. Пет хиляди акра първокачествена земя ни очаква на малко повече от петдесет мили от брега. Там било същински рай, или поне така сме чували.

— А чували ли сте за команчите? А за мексиканската армия, която заплашва, че отново ще нахлуе? За страната ни настанаха трудни времена през последните години, но в Тексас е най-трудно.

Би могъл да продължи, като им каже, че той самият бе имал намерение да инвестира там след паниката от 1837 г., но сметна, че рискът е прекалено голям. Освен това предпочиташе да живее в града, особено в онези градове на изток. В Тексас беше диво и нецивилизовано. А и с тази сган, която непрекъснато нахлуваше през границите, едва ли нещо щеше някога да се промени.

— Ако този стрелец е имал сериозни намерения — каза той, опитвайки се да ги накара да мислят трезво, — би могъл да ви убие, когато си поиска. Днес, например. Тримата бяхме лесна мишена. Той не иска нищо повече от това да ви изплаши.

— Вече сме достатъчно изплашени — отвърна Фитс.

— Можем да допуснем, племеннико, че е лош стрелец. Кое не означава, че в един момент няма да ни улучи, ако има достатъчно късмет. Дори лошите стрелци понякога улучват.

Фин кимна в съгласие.

— Ти си човек, който е свикнал да притежава разни неща. Въпреки всичко, което си ни казвал, тази кръчма никога не е била наша. Нямахме нищо против да се грижим за болната ти майка. Но обстоятелствата се промениха. Тази земя дойде като отговор на молитвите ни.

„*Лошо се молите — помисли си Кал, но пък знаете как да предизвиквате съвестта на хората.*“ Погледна първо единия брат, после другия. Колкото и да ги обичаше, Фитс и Фин никога нямаше да успеят да го замъкнат в Тексас. Но явно бяха в беда и той някак си щеше да ги измъкне от нея.

Но не и като избяга в Тексас. Тази идея беше направо абсурдна.

---

[1] Колко жалко. (фр. Б.пр.) ↑

[2] King — крал, поп в картите — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

— Заминал за Тексас!

В неприсъщ изблик на гняв, тя удари с ръка бюрото на баща си. Както и всичко останало в нея, ръката ѝ беше малка, но силна. Бюрото се разклати.

— Как смее?

Беше сама в стаята и говореше на себе си, което не беше проблем, тъй като си и отговаряше.

— Защото е негодник, затова! Негодник, който не е по стока от измамните си чичовци убийци.

Тя спря, изплашена от звученето на последната дума.

— О, татко — прошепна тя, — защо се остави да те убият?

Прозвуча така, сякаш той беше виновен. А не беше. Никой не се моли да го застрелят в гръб. Нито да му вземат земята чрез измама.

Тя се отпусна на стола и погледна през прозореца на кабинета на баща си към улицата. Беше минала една седмица, откак за първи път видя враговете си. Една седмица, откакто животът ѝ коренно се промени. А отвън всичко беше съвсем същото, животът продължаваше.

В тази част на града се разхождаха богатшите на Ню Орлийнс, облечени съвсем малко по-добре от подобните си в Ричмънд. Някои се спираха и се взираха в затворените врати на шивашкото ателие, други клатеха тъжно глави, загледани в черната лента на прозореца.

Хенри Чейс е бил добър шивач и с голяма клиентела, според прилежно подредените му документи. Ели знаеше съвсем малко за него. Беше напуснал Вирджиния веднага след раждането ѝ и смъртта на майка ѝ, оставяйки единственото си дете на леля му — стара мома.

Леля Абигейл я обичаше и беше строга, когато се наложи. Държеше се както всички майки, но не беше истинската ѝ майка и въобще не можеше да замести баща ѝ, независимо колко се стараше. Вуйчо ѝ се опитваше да запълни тази празнина, за което Ели му беше много благодарна, но за нещастие почина преди три години.

Но тя не го беше обичала като баща — не и след като истинският ѝ татко беше все още жив. Ели беше практично момиче, но в сърцето си оставаше мечтателка. Но никога не мечтаеше за непостижимото. Преди да се омъжи — тя потрепери при тази мисъл, — беше предприела дългото пътуване от Ричмънд до тук, за да се запознае с тайнствения си баща. Пътува с едно семейство от Вирджиния, което се местеше в Ню Орлийнс. Пристигна прекалено късно. Дори за погребението.

И всичко това заради двама безскрупулни кръчмари и заради един също толкова безскрупулен дявол на име Калаган Хардин.

Семейството от Вирджиния се настани в новата си къща, а Ели остана без нищо, освен документите от ателието, топове вълнен плат и недовършени дрехи в едно шивашко ателие, което никога повече нямаше да работи. Откакто дойде, прекарваше времето си в закриване на сметки, събиране и плащане на дългове чрез банката. Накрая се оказа, че има повече пари, отколкото бе предполагала. Баща ѝ сигурно наистина е бил добър шивач.

Беше се обърнала към полицията във връзка с убийството на баща си, но там знаеха съвсем малко, или поне така твърдяха, но разговорите по улицата я бяха насочили към Финбар и Фитсджералд О'Мали, към погребението на сестра им и към племенника, който възнамеряваше да им помогне да избегнат възмездието за престъпленията си.

Колко странно беше гробището на Ню Орлийнс с белите си гробници, сблъскани една до друга без ред и порядък. Гробището на семейство Дейвънпорт — семейството на майка ѝ — беше спокойно място, цялото в зеленина, с обикновени, скромни мраморни плочи върху гробовете на баба ѝ и дядо ѝ, на майка ѝ, на единствения ѝ вуйчо, а сега и на леля Абигейл.

За Ню Орлийнс и жителите му обаче не можеше да се каже, че са обикновени и скромни, особено Калаган Хардин. Той наистина приличаше на дявол с черния си костюм, черната шапка и черната, дълга до раменете, гъста коса. В сините му очи също имаше нещо дяволско. Други жени може би са ги наричали небесносини, но не и Ели. Когато погледна през рамо към нея на погребението, тя сякаш видя в тях самия ад.

Това, което не видя в тези сини дълбини, беше какъвто и да било знак, че тъгува за майка си. Но пък, ако свещениците в родния Ричмънд са прави, дяволите не изпитват тъга.

Ели не свързваше зловещите му черни дрехи с траура му. Но поне беше пристигнал навреме, за да присъства. Хенри Чейс бе поел пътя към отвъдното без нито един кръвен роднина, който да поплаче на гроба му.

Ели скочи от стола. Съжаленията и размишленията нямаше да я отведат доникъде. Изкачи се по стълбите към апартамента, в който баща ѝ бе живял толкова години в самота. Една голяма стая, използвана главно за спане, с маса и столове в единия ъгъл, близо до кухненска печка, която сякаш не беше използвана. Жилището му беше удобно, но съвсем не луксозно. Сигурно се е хранел някъде другаде. Очевидно не се е забавлявал много. Трябва да е бил самотен мъж.

Ели седна на пода до леглото му и отвори дървената кутия, която бе открила по-рано върху гардероба, и извади завързаните с панделка писма. Това бяха нейните писма, които му беше писала в течение на години. Беше запазил всичките, дори бележките с детски почерк, от времето, когато тъкмо започваше да учи буквите. Очевидно често ги е препрочитал, но рядко ѝ отговаряше. Леля Абигейл казваше, че не бил от приказливите.

Но това не беше извинение. Ели беше единственото му дете и сигурно я е обичал.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя се опита да ги преглътне. Баща ѝ нямаше нужда от сълзи. Имаше нужда от отмъщение. Братята О'Мали ли са го убили? Може би. С измама ли са спечелили земята, която купил съвсем наскоро? Почти сигурно. А сега, заедно с Кал Хардин, жънеха плодовете на престъплението си.

В името на паметта на баща си, тя трябваше да си върне тази земя.

Заминали за Тексас! Рано тази сутрин на вратата на кръчмата на О'Мали се бе появила такава табела. А тя вече бе добре позната в Юга. Дори във Вирджиния Тексас имаше лошата слава на убежище за негодници, крадци и длъжници от цялата територия на Съединените щати. След днешния ден в списъка на Републиката щяха да бъдат добавени още три имена.

Тя трябваше да върне негодниците обратно. Или някак си тя да се добере до тях. Самата идея за отмъщението я притесняваше, тъй като беше чужда на природата и на възпитанието ѝ. Беше учила музика и бродирание, отгледана, за да се омъжи за някой богат джентълмен.

За Бога, тя дори можеше да свири на арфа!

Но сега не беше време за арфи и изтънчени занимания. Сега трябваше да интригантства, да лъже и да мами толкова безогледно, колкото и враговете ѝ, и като тях да не изпитва угризения на съвестта.

Но как?

Късно на следващия ден Ели седеше в сянката зад бюрото на баща си и гледаше двете жени, които влизаха в ателието. Опитваха се да влязат едновременно, но вратата беше твърде тясна. Жената в зелено любезно направи знак на жената в лилаво да влезе първа.

Лилавата, както бързо я кръсти Ели, беше малко по-висока от другата. И двете бяха много по-високи от нея самата, а и явно — доста по-тежки. Голяма част от теглото им идваше от огромната маса червена коса върху всяка глава, пластовете чернилка върху веждите им и огромните гърди, които Ели гледаше със завист.

Бяха около петдесетгодишни и можеше да се каже, че са хубави жени, макар и малко попрецъфтели. На младини сигурно са били красавици.

Но в крайна сметка бяха точно такива, каквито очакваше — ни най-малко обикновени или дискретни. Братята О'Мали бяха обречени.

Зелената първа я видя.

— Мис Чейс? Вие ли се криете там в сянката?

Ели се премести малко по-напред и светлината от настолната лампа освети лицето ѝ.

— Госпожице Долархайд. Извинете, госпожици Долархайд, нали така?

— Разбрахме, че сте искали да ни видите — каза Лилавата.

— Сега дами ли трябва да бъдем? — попита Зелената.

— Надявам се, че не — отвърна Ели. — Или поне се надявам, че не сте се преобразили напълно — допълни тя, но двете Долархайд не обръщаха никакво внимание на думите ѝ, а я изучаваха така, както тя бе изучавала тях.

— Много е дребничка — каза Зелената на сестра си.

— Не е и необходимо да е едра. Не се ли научихме преди толкова години, че размерът не е от значение.

Зелената сви рамене.

— Мис Чейс, дано нямате нищо против да говоря направо, но какво, по дяволите, може да иска едно такова невинно създание като вас от две курви?

— Бивши курви — поправи я Лилавата. — И освен това не бяхме обикновени курви. Бардакът беше наш, а това ни прави мадам.

— Което не е кой знае колко по-високо социално положение.

— Дами — каза Ели, — моля, седнете. Имам едно бизнес предложение, което трябва да обсъдим.

— Ние сме пенсионирани — каза Зелената и се настани в единия от столовете пред бюрото.

— Не по наше желание — добави Лилавата, сядайки на другия стол. — Добрите съпруги от Чарити, щата Мисисипи, ни дадоха зор.

— Чарити, хм! — възмути се Зелената. — Когато излязохме от занаята, те не ни позволиха дори да останем там.

Ели не беше сигурна, че разбира за какво говорят, но сметна, че е по-добре да не пита.

— Радвам се, че отговорихте на молбата ми — намеси се тя.

— Съобщението ви гласеше да дойдем веднага — каза Лилавата, — но не беше съвсем ясно защо.

Ели преглътна. Беше убедена, че каузата ѝ е справедлива, но не беше толкова сигурна, що се отнася за начина на действие. Винаги е била честна и пряма, дори устата, според леля Абигейл. Нямаше никаква причина да се променя точно сега.

— Въпросът е малко сложен. Моля, бъдете търпеливи и ме изслушайте.

— Нямаме никакви социални ангажименти за този следобед — вметна Зелената.

— Баща ми загубил земя на покер. Скоро след това някой го застрелял в гръб. — Гласът ѝ леко трепереше.

Грубостта, която бе видяла в очите на жените, се смекчи и се превърна в съчувствие и Ели започна да ги харесва.

— Бяхте ли близки с баща си? — попита Зелената.

— Не го познавах. Моят дом е във Вирджиния. Дойдох тук, преди да се... Е, дойдох тук, за да видя баща си.

— Напуснал майка ви, така ли? Има мъже, които биха го сторили.

— Тя умряла и татко ме оставил на нейното семейство. Вече всички са мъртви, а когато дойдох тук, той също.

Ели се опитваше да изложи фактите толкова просто, колкото е възможно, и да не допуска чувствата да ѝ влияят. И почти успяваше.

Сестрите кимаха с разбиране. Явно я считаха за бедно сираче, останало само на този свят, което не беше съвсем вярно. Тя притежаваше много земя във Вирджиния, имаше адвокат, който се грижеше за интересите ѝ, и мъж, който я чакаше, за да се омъжи за него.

Бертран Ръдърфорд — вдовец, по-възрастен от нея с шестнайсет години — вече беше готов да се пъкне в леглото ѝ. Беше го намекнал повече от веднъж през последната година от годежа им. Намеците започнаха да стават по-сериозни, откак леля Абигейл почина.

Според мълвата в продължение на доста време имало някаква вдовица, която „задоволявала нуждите му“. Но както и леля Абигейл, вдовицата също бе свършила земния си път.

Ели имаше известна представа какво щеше да стане в леглото му, но не можеше да разбере какви са нуждите на Бертран, след като тя самата явно нямаше такива. Но каквито и да бяха нуждите му, нейно задължение беше да му се подчинява. И като почтена южнячка, тя беше подготвена да направи точно това.

За нещастие, той искаше от нея да се грижи и за шестте му момчета. Тя искаше дом и семейство, особено деца, но не и дивото, расло без майчински надзор, котило на Ръдърфорд.

Не ѝ харесваше и това, че Бертран прекалено се интересуваше от земята ѝ. Неговата собствена беше изтощена от многобройните реколти тютюн. Нейната беше стопанисвана по-добре от леля Абигейл и от управителя, който тя бе наела.

Ако Ели не беше обещала на леля си на смъртното ѝ легло, че тази толкова отлагана сватба скоро ще се състои, щеше да се откаже.

Нямаше нищо против да забави връщането си във Вирджиния, особено след като имаше толкова основателна причина.

— Това ателие на баща ти ли е било? — попита Зелената и се огледа наоколо.

Ели кимна.

— Мъжете, които са го измамили на покер, вече отидоха да се наслаждават на придобивката си. Предполагам, че те са го и застреляли. Те са истински разбойници. А племенникът им е дори по-лош.

— Как се е забъркал племенникът? — попита Лилавата.

— Явно са го помолили да им помогне да се установят. Мога само да предполагам. Виждала съм ги само отдалеч.

— Шпионирали ли сте ги?

— Да.

Сестрите кимнаха одобрително.

— И къде е нашето място в тази история? — попита Лилавата.

— Искам да ги изкусите.

— Да ги прелъстим. Нали това искахте да кажете?

Ели кимна.

— Накарайте ги да напуснат земята си и да се върнат с вас в Ню Орлийнс. Аз ще ги чакам тук, за да си върна земята. Разбира се, с възможно най-малко пари. Каквото можете да измъкнете от тях, ще бъде прибавено към това, което ще ви платя. Смятам да бъда доста щедра.

Сестрите сбърчиха чела.

— А племенникът?

Ели изпъчи гърди зад бюрото.

— Докато вие изкусявате братята, аз ще се опитам да направя същото с него. Знам, че не съм... много надарена, но самите вие казахте, че размерите не са от значение.

— Ставаше дума за размерите на мъжете — каза Зелената.

— Близнаците О'Мали не са много високи, наистина, но племенникът им сигурно има метър и осемдесет.

— Не ставаше дума и за височина — обади се и Лилавата. Погледна към сестра си, после отново към Ели. — Но това няма значение, скъпа. Сигурна съм, че съвсем скоро сама ще разберете. Особено ако сте твърдо убедена да се занимавате с прелъстяване.

— Какво ви кара да мислите, че можем да направим това, което искате? — попита Зелената. — Има много жени, които са по-млади и

по-хубави от нас. Според някои вече сме изхабени. Не ме гледай така, сестро, знаеш, че това е самата истина.

Ели внимателно обмисли отговора си.

— Известни са с това, че обичат жените повече дори от комара и алкохола. Там, където отиват, ще има карти и алкохол, но жените ще са малко.

— Слаба конкуренция, така ли?

— Не исках да ви обидя. Тук, в Ню Орлийнс, Кал Хардин не би ме и погледнал. Никога през живота си не съм виждала толкова красавици.

Но той я беше погледнал, и то неведнъж, там, на гробищата. Любопитство, това беше всичко. Беше цялата в черно — от главата до петите. Само ако се съблечеше... Тя — само ако я видеше с обикновени дрехи, той веднага щеше да изгуби всякакъв интерес.

Дори и в пустошта, към която се бе запътил.

Но сега не беше времето да се съмнява в себе си.

— Както споменах преди малко, това е бизнес — предложение. Ще ви платя добре, за да се държите като мои придружителки.

— Нямаме нужда от парите — каза Лилавата и в гласа ѝ прозвучаха нотки на гордост. — Онези фермери в Мисисипи знаеха как да плащат за добре свършена работа.

— Без да споменаваме случайните минавачи — обади се и Зелената. — Дай ми някой пътник, за да ти покажа как да прекараш добре времето си.

Двете жени се унесоха в спомени и Ели се изплаши, да не би да изгуби интереса им.

— Може би се отегчавате — каза тя. — Жени с вашия опит... — Тя избираше внимателно думите. — Жени, свикнали да бъдат оценявани от всякакви мъже, сигурно мразят да прекарват времето си в спомени.

Сестрите я гледаха известно време, след това приближиха главите си и започнаха да си шушукат.

Ели си пое дълбоко въздух. Или ги беше обидила неимоверно, или ги беше поласкала. В действителност нямаше никаква представа как са прекарвали дните си, нито пък как ги прекарваха сега. Ако леля Абигейл знаеше, че дори просто седи в една стая с тях, щеше да се обърне в гроба.

Ели беше дама от Юга. Но Вирджиния беше много далеч оттук. Ако тя поискаше, щеше да стане още по-далеч.

Двете червени гриви се разделиха.

— Да кажем, че се интересуваме — каза Лилавата. — Но къде е тази земя, където има малко жени и където дори две изхабени стари курви могат да привлекат нечие мъжко внимание?

— Не съм казвала, че сте изхабени. Вие сте много хубави жени. И го знаете. Затова спрете да си просите комплименти.

— Пряма сте, а, скъпа?

— Това е главният ми недостатък. Така поне казваше леля Абигейл.

— Въобще не е недостатък. Не можем да понасяме превземките, които повечето жени смятат за очарователни. Но не отговорихте на въпроса ми. Къде е тази земя, която толкова много искате?

— В Тексас.

— Тексас! — възкликнаха едновременно двете сестри.

Зелената докосна косата си.

— В Тексас скалпират жени.

— И им режат циците — добави Лилавата.

— О! — Това бяха подробности от живота в Тексас, които Ели не знаеше. — Аз съм добър стрелец. Ще се движим въоръжени.

— Ха! — беше задружният отговор на сестрите.

— Ще бъде много вълнуващо — продължи Ели, — а аз имам нужда от вас. Ако не дойдете с мен, ще трябва да тръгна сама.

— Това би било глупаво. Дупка в морето — каза едната.

— Ние сме жени, които обичат домашния уют — добави другата, — а от това, което сме чували, Тексас е една огромна пустош.

— Не мога да ви обещавам, че ще е лесно. Ако не можете да приемете предизвикателството, ще потърся други. Или, както вече казах, ще отида сама.

Ели знаеше, че не би могла да намери по-подходящи жени от сестрите Долархайд, но не мислеше, че щеше да ги спечели с ласкателство. Не и когато скалповете им и онези важни части от телата им бяха изложени на опасност.

Може би пък не обичаха да ги смятат за страхливки.

Главите им отново се сближиха и шушукането започна, докато Ели седеше тихо, опитвайки се да изглежда безпомощна и решителна

едновременно.

Най-накрая главите се раздалечиха.

— Аз съм Гертруд — каза Зелената, — а това е Мейвийн. Може би ще кажете, че сме глупачки, но след като вие сте готова да поемете риска, ние също.

Ели въздъхна с облекчение.

— Мейвийн и Гертруд Долархайд, не мога да ви изразя благодарността си.

— Герт и Мей, така ни викайте. Благодарности не са нужни. Вие ще ни платите както подобава. И имаме още една молба, мис Чейс. Искаме косите да са прикрепени към главите ни, когато се върнем.

— Наричайте ме Ели, моля. Ще направя всичко възможно за косите и... — Тя си пое дълбоко въздух. — За циците.

Герт отвори чантата си и извади една пура. Предложи и на Мей. Не след дълго стаята се изпълни с дим. Герт погледна към Ели и каза.

— Да минем на подробностите, Ели. Ще ни е необходимо малко време, за да си опаковаме багажа.

ГЛАВА 3

Две седмици по-късно Ели и сестрите Долархайд седяха на палубата на шхуната „*Вилиант Воуджър*“, която пореше вълните на тексаския залив Лавака. Мястото, където отиваха, се намираше на малко повече от петдесет мили на северозапад, на половината път до Сан Антонио.

Оскъдните познания на Ели за Тексас включваха малко подробности от битката при мисията Аламо и местоположението на земята, която баща ѝ бе купил и изгубил на покер.

Според един от моряците, тя се намираше близо до някакво селище на име Глори. Той не знаеше почти нищо за града, освен че сигурно е кръстен доста неподходящо.

— Тексасците имат странно чувство за хумор, мис — бе ѝ казал той. — Надявам се, че нямате намерение да ходите там.

Ели му се бе усмихнала с най-загадъчната си усмивка. За нея нямаше никакво значение какво представлява Глори, щом там щеше да отмъсти за баща си.

По време на пътуването нямаше никакви произшествия, но Герт и Мей почти непрекъснато бяха в лошо настроение, защото не им се разрешаваше да псуват и да пушат пури.

Но когато наближиха земята, слънцето блестеше над водата и небето беше синьо и ясно. Настроението им се подобри.

„*Вилиант Воуджър*“ се плъзгаше по вълните. Когато пуснаха котва, все още не бяха стигнали сушата. Тогава за първи път видяха останките от някога процъфтяващото пристанище Линвил. Ели премига и кръвта ѝ се смрази.

В първия ден на пътуването им капитанът им беше разказал за един красив крайбрежен град. Но пред очите им имаше само самотна сграда, стърчаща над опожарени развалини. Димът се беше разпръснал отдавна, но от палубата можеше да се види мъката и смъртта, които висяха над развалините като тъмен облак. А в мъката и смъртта нямаше нищо красиво.

Доброто им настроение изчезна. Изгубиха се и смеховете на пътниците. Чуваше се само плясъкът на водата.

— Проклятие! — промърмори един от мъжете, стоящ близо до Ели и сестрите.

— Нека Господ се смили над всички ни — добави друг с доста по-почтителен тон.

„Наистина ще ни е необходима милост“ — помисли си Ели, вперила премежен от сълзи поглед в руините. Никога не бе допускала, че един град може да умре. А всичко, което виждаше пред себе си, показваше, че това не е било естествена смърт. Също както Хенри Чейс, градът Линвил е бил убит.

Няколко малки лодки свалиха пътниците на брега. В тъмните си наметала, подхождащи на ролите, които бяха приели, Герт и Мей първи стъпиха на това, което някога е било оживен пристанищен док. Складовете вече ги нямаше. Няколко мъже разчистваха развалините.

— Опитваме се да възстановим всичко, както е било — каза един от работниците, докато пътниците и екипажът слизаха от лодките. Дрехите и лицето му бяха мръсни, а през дупките на ръкавиците му се виждаше кожата. — Но не таим големи надежди.

— Вие сте Том Хигинс, нали? — попита капитанът. — Веднъж пътувахте с кораба ми. — Погледна към развалините зад работника. — Какво се е случило?

Том се изплю в праха.

— Команчи.

Герт обви ръце около себе си, а Мей се огледа с ужасен поглед наоколо. Ели стоеше вцепенена до тях.

— Кога? — попита капитанът.

— Миналият август. Нахълтаха от север, както обикновено правят. Минали през Виктория, грабили и убивали, вземали добитък и коне, но опожариха само този град.

Дойде още един работник и пасажерите и екипажът се скупчиха още по-близо.

— Някои казват, че са търсили отмъщение — каза вторият мъж. — За убийствата в Сан Антонио няколко месеца преди това. Рейнджърите хванали няколко вожда, които не изпълнили обещанието си да освободят белите си заложници. Според други са били

подтикнати от мексиканците, които искат отново да завладеят тези земи.

Том поклати глава.

— Не, Даниел, причината няма особено значение, поне според мен. Линвил беше хубав град, в който се живееше добре. Но вече не е.

Ели не можеше повече да се сдържа:

— Много хора ли загинаха? — попита тя. Смъртта заемаше особено място в ума ѝ.

— Като смятаме и убитите във Виктория, мисля, че са повече от двайсет и трима. Повечето местни жители се спасиха с лодки. От залива наблюдаваха грабежите и пожара. От лодките се чуваше силен плач. Хората изгубиха всичко, което имаха.

— Но поне спасиха живота си — обади се Даниел. — Бедният стар Хю Уотс — той беше митничар тук — изостана, за да вземе часовника си. Беше от чисто злато и той много се гордееше с него. Но получи единствено стрела в гърдите. Жена му се спаси само благодарение на корсета си.

Ели погледна към Герт и Мей и видя ужаса в очите им. Сигурно същото се четеше и в нейните очи, но тя задържа погледа си върху тях, вирнала брадичка, опитвайки се да бъде смела, доволна, че не можеха да видят как треперят коленете ѝ.

Въпреки решителността, гнева и болката в сърцето ѝ, първата част от пътуването мина почти като развлечение. Сега останаха само болката и гневът. Беше се заела с много опасна задача. Не биваше никога повече да го забравя.

— Ще се върнат ли? — попита друг пътник, търговец от Тенеси, който бе прекарал по-голямата част от пътуването, увъртайки се около Герт и Мей. Сега обаче клатеше глава и дърпаше брадата си, а гласът му прозвуча като цвърчене.

Том дръпна нагоре панталоните си.

— Сигурно не. Скрихме ги на сигурно място на север оттук, в Плам Крийк. Вече са напуснали страната.

— Този Плам Крийк — обади се Ели — близо ли е до Глори?

— Може да се каже. Доколкото знам, Глори не е пострадал, но е трудно да се каже. Не е кой знае какъв град.

Герт и Мей се отдалечиха от групата и започнаха да си шушукат. Ели, която също имаше нужда да събере мислите си, ги остави да си

поговорят. Цялата красота на деня беше нищо в сравнение с грозотата на тази част от залива Лавака. Но Ели бързо взе решението си. Трябваше да се направи това, което е необходимо.

Даде знак на сестрите да я последват в една от пустите улици на Линвил — там, където нямаше да бъдат чути от любопитни уши.

За първи път в живота си изпитваше желание да бъде мъж. Висок и силен като Калаган Хардин и също толкова безчувствен.

— Направихте това, което ви помолих — каза тя на сестрите Долархайд. — Дори повече. Всички се представяме с моминското име на майка ми, вие сте облечени с дрехите, които ви купих, внимавахте да не псувате и бяхте много дискретни с пурите. Всички смятат, че сте мои лели, които ме придружават, докато се срещна с годеника си. Мис Гертруд и мис Мейвийн Дейвънпорт — две приятни стари моми от малка плантация близо до Ню Орлийнс. Представяте се за такива и никой досега не се е усъмнил.

Герт и Мей кимнаха, но не казаха нищо. Сега идваше трудната част.

— Когато „*Вилиант Воуджър*“ отплава след няколко дни, искам да се качите отново на борда. Ще ви платя цялата сума, за която се споразумяхме. Но не мога да ви моля да продължите по-нататък от този разрушен град.

Двете сестри помълчаха още известно време.

— Смяташ ли да се качиш с нас на кораба? — попита Герт.

— Не.

— Така си и помислихме — каза Мей.

Ели изтръпна. Те вече бяха решили да си тръгнат. Предложението ѝ да им плати просто улесняваше нещата. Въпреки всичките си почтени намерения, тя все пак таеше малка надежда, че няма да я оставят.

Герт напъха една непокорна червена къдрица под скромното си сиво боне.

— Значи искаш да кажеш, че ще тръгнеш сама към онзи град, докато ние се качим на кораба на път за малката ни безопасна къщичка в Ню Орлийнс? На теб така ли ти прозвуча, Мей?

— Точно така.

— Но... — започна Ели.

— Досетихме се, че ще измислиш нещо подобно — каза Герт. — Първо смятахме да поставим нещата по този начин: ако ти се върнеш, връщаме се и ние, останеш ли — оставаме и ние. Но това би означавало, че оказваме натиск върху теб да направиш нещо, което може би няма да искаш да направиш. Ти си много жертвоготовна, момиченце. Прекалено много.

— Проклетата да съм, ако не е така — обади се и Мей. — И недейте да ме гледате така, сякаш съм направила нещо нередно. Страх се да не псувам почти две седмици и съм събрала цял куп проклети проклетия. И е най-добре да се освободя от тях, докато сме си само ние, момичета.

Ели опита отново:

— Но...

— Ние виждаме нещата така: направи това, което смяташ, че трябва да направиш. Върни се или остани. Що се отнася до нас — ние оставаме. Онзи мъж каза, че индианците вече са прогонени оттук. И каквито сме си доверчиви — в очите на Герт проблесна пламъче, — ние му повярвахме.

Ели беше сигурна, че това пламъче просто прикриваше страха ѝ. Сестрите Долархайд не бяха глупави. Сигурно бяха ужасени.

В същото време изпита чувството, че товар се смъква от плещите ѝ. Грешаха, като смятаха, че е жертвоготовна. Точно сега тя беше най-големият егоист, който познаваше.

Наистина би трябвало да е по-настойтелна и да ги накара да си отидат. Наистина би трябвало.

— Това, което искаме — обади се Мей, без да ѝ даде възможност да каже нещо, — е да си опитаме късмета с онези лъжливи братя О'Мали. Знаем един-два трика за съблазняване на мъже. Докато стигнем до тях, като се има предвид незначителният брой на жените в тази окаяна страна, те ще са вече готови за нас. Ще ти върнем земята по-бързо, отколкото мога да се измъкна от този ужасен корсет, който ме принуди да облека.

— Спомни си за жената на онзи човек. Корсетът я е спасил от индианската стрела, нали така казаха?

— Не знам дали въобще си струва да се живее, ако трябва да съм така стегната всеки ден.

Говореха така, сякаш белъто им беше най-важният проблем в момента.

Ели не можеше повече да се сдържа. Прегърна силно Герт, после Мей. Когато се отдръпна, ги погледна в очите. Нямахте право да е толкова радостна за това, че те се излагаха на такава опасност заради нея.

И наистина радостта ѝ беше краткотрайна.

— Това, което трябва да направиш — заяви практичната Герт, — е да отвличаш вниманието на онзи племенник, за да можем да работим, без да ни прекъсва.

Ели кимна и отново огледа разрушените сгради около тях, пустите улици. Никога не беше чувала боен вик на индиански воин, нито пък стонове на умиращи хора, но можеше да си ги представи. Съчувстваше на всички жертви на нападението, дори и на индианските вождове, убити в Сан Антонио.

Но запази малко от съчувствието си и за себе си. Някъде дълбоко в душата си беше изпитвала страх, че ще дойде ред и на нейната част от плана. Кал Хардин очевидно беше светски човек — висок, с дълги крайници, красив, макар че лицето му беше прекалено дълго и му придаваше вълчи вид. Имаше лека, грациозна походка, но въпреки цялата му изтънченост нещо в него караше хората да не застават на пътя му.

Беше странно как е забелязала толкова неща в него за толкова кратко време и още по-странно, че все още помнеше подробностите. Макар че имаше дяволски, вълчи или какъвто и да е вид, не можеше да се отрече, че е привлекателен. Не можеше да си представи как ще привлече и задържи вниманието на такъв мъж.

Предизвикателството беше наистина прекалено голямо за ограничените ѝ зложби.

— Това не е никакъв рай, момчета. — Финбар О'Мали протегна късите си крака под масата и допи уискито си. — Тексас е истински ад.

Това беше наблюдение, което братята О'Мали изказваха гласно неведнъж, откак видяха новия си дом преди две седмици: дървената къща — ограбена, добитъкът — откраднат, полята — неразорани.

— Не сме виждали жена, откак дойдохме тук — обади се и Фитсджералд, сякаш това беше най-сериозният им проблем.

— Поне нито една, която да не е обвързана — добави Фин.

— Джентълмени, искам да ви поправа.

Кал седеше между вуйчовците си и не си направи труда да погледне назад, за да види кой говори. Сър Саймън отново ораторстваше. Това беше второто им посещение в бара, откак бяха в Тексас. При първото се отбиха на път за Голиад, откъдето щяха да си купуват нови мебели. А днес се връщаха оттам с покупките. И двата пъти Саймън Пенс седеше на един и същ стол.

— Забравяте за дъщерята на магазинера — добави англичанинът.

Говореше лаконично, както обикновено, но в гласа му имаше леко прикрита нотка, сякаш сър Саймън ги изпитваше по някакъв начин. Фитс не можа да се сдържи:

— Имах предвид някоя с повечко плът. Да има къде да се хване човек.

— А, значи преценявате жените по теглото им — промърмори сър Саймън.

Фитс пресуши чашата и махна на бармана да му донесе друга.

Обслужването не беше кой знае на какво ниво в единствения бар в Глори — барманът продължи да се взира в празното пространство, чоплейки зъбите си с една тресчица. Барът беше негов и работеше тогава, когато поиска.

— Чака ни цяла каруца багаж — каза Кал, намеквайки на вуйчовците си, че трябва да приключват с алкохола. Те не отговориха и той премълча. Кога ли пък е бил гласът на нечия съвест? Дори на своята?

Седмица, най-много две. Толкова им даваше да се откажат от заблудата си, че притежават имение в Тексас. В тази забравена от Бога страна не съществуваха имения. И те вече започваха да го осъзнават.

Кал огледа задимения бар с изподраните маси и барплот, голите стени, намръщения собственик и дузината неблагоприятни клиенти — някои от тях пияни, но никой без пистолет на кръста.

С изключение на сър Саймън. Английски джентълмен до мозъка на костите си, той сигурно носеше малък пистолет, скрит под сакото. Как се беше озовал тук и защо, Кал не можеше да разбере, а и не искаше да знае.

Най-хубавото, което можеше да се каже за това място, беше, че нито един от pistolетите не беше насочен към близнаците О'Мали, поне не още. Кал осъзнаваше, че това започва да има все по-малко и по-малко значение. Комарджия по природа, той би се обзаложил с всеки в тази стая, че преди да е изтекла седмицата, вуйчовците му вече ще правят планове как да продадат „Дабъл Ти“ и да се махнат.

— Бих дал цял акър първокачествена земя, ако някоя хубава жена влезе през тази врата — каза Фин, който никога не се отказваше от някоя тема, докато не я изчерпи докрай.

— И аз давам един — обади се Фитс.

— Да. Предпочитам Червенокосите, тъй като съм ирландец, но ще се съглася и на друга.

Отвън се чу тропот на каруца, която спря точно пред бара.

— Може би желанията ви ще се сбъднат — каза сър Саймън. — Може би една чувствена червенокоса изкусителка в момента слиза от каретата...

Той спря, защото вратата се отвори и вътре влезе една чувствена червенокоса изкусителка. Малко попрезряла, добави наум Кал. Пурпурните ѝ къдрици надничаха изпод скромното сиво боне, а чувствената ѝ фигура бе прикрита под размъкната сива наметка.

Младостта я бе напуснала преди няколко десетилетия, но не и женската ѝ същност, мислеше Кал.

Тъй като беше джентълмен по природа, той стана на крака. Вуйчовците му веднага го последваха и един по един останалите клиенти направиха същото, като няколко стола паднаха зад тях. Никой не заговори, дори не изпсува, а това наистина беше необичайно за тях.

— Извинете, любезни господа — каза жената, като бавно провлачваше всяка дума, — имаме нужда от помощ. — За разлика от говора ѝ, погледът, който оглеждаше стаята, въобще не беше бавен. Очите ѝ се спряха на Кал, но не преди да хвърли една лека усмивка на вуйчовците му. — Племенницата ми се разболя и трябва да намерим място, където да легне колкото е възможно по-бързо.

Инстинктът и опитът предупредиха Кал да не отговаря. А и нямаше нужда, тъй като останалите мъже веднага се втурнаха към вратата. Дори Саймън.

Тя вдигна ръка, за да ги спре. Очите ѝ се върнаха на Кал.

— Вие, сър, изглеждате най-добре избръснат от всички и както подозирам, най-чист. А и физически изглеждате добре. Бихте ли помогнали, ако обичате? Не бих искала племенницата ми да се изплаши, когато се свести.

— Племенникът ни ще ви помогне с готовност — каза Фин.

— А ние ще дойдем с него — добави Фитс.

— Товар ми смъкнахте от плещите — каза жената, обърна се и излезе.

Кал реши да забрави за момент подозренията си. Каквото и да ставаше, поне щеше да го отърве за малко от скуката. Заедно с вуйчовците си и комарджиите, един английски джентълмен и един барман, той излезе на разузнаване.

Друга зряла изкусителка, подобна на първата, седеше на седалката на каруцата и подкрепяше с ръка някакво дете. Трудно можеше да се прецени колко е голямо детето, тъй като наметката и бонето я скриваха цялата.

Каруцата беше пълна със сандъци.

— Аз съм мис Гертруд Дейвнпорт — каза първата изкусителка, — а това е по-възрастната ми сестра мис Мейвийн Дейвнпорт. А това е скъпата Елинор, дъщерята на единствения ни брат, нека почива в мир.

Кал забеляза, че мис Мейвийн се намръщи на думата *по-възрастна*. Бе решил да не пропуска нищо. Казваха прекалено много за себе си. По принцип това би трябвало да означава, че лъжат.

Той се качи в каруцата и седна до скъпата Елинор. Мис Мейвийн буквално набута племенницата си в ръцете му, после слезе безцеремонно от каруцата.

— Бихте ли я свалили от тази отвратителна каруца? — каза мис Мейвийн, вперила поглед в него. — Сигурна съм, че щом усети твърда земя под себе си, ще се съвземе.

Мис Мейвийн говореше бавно като сестра си, сякаш трябваше да обмисля предварително всяка дума. Стъпвайки внимателно в калта на улицата, тя се присъедини към мис Гертруд на дървената рампа пред бара.

Кал дръпна назад бонето на Елинор и се взря в лицето ѝ. Високи скули, пълни устни, широко разположени очи с гъсти мигли, тя въобще не приличаше на дете. Той я гледа известно време, защото това, което

виждаше, му харесваше. Може и да беше безчувствен мерзавец, но все пак беше човешко същество.

Сложи едната си ръка под раменете ѝ и се опита да пъхне другата под коленете ѝ, за да я вдигне. Беше съвсем вцепенена.

Той се наведе и прошепна:

— Друг път припадали ли сте? Би трябвало да сте отпусната.

Едно око се отвори. Кафяво, с дълги гъсти мигли. После бързо се затвори и тялото ѝ се отпусна. Това засега. Жената беше дребна и носеше нещо като стоманен корсет, но когато тялото ѝ се притисна до неговото, той усети меките ѝ извивки.

Определено не беше дете.

Той я свали от каруцата и застана пред вратата на бара. Тя направи чудесно представление на свестяване — отвори очи, трепна и скочи на земята с изненадваща лекота, като леко се олюляваше.

Умееше да хитрува, а това беше качество, което му допаднаше у жените.

Вече можеше да види и двете ѝ очи, които го гледаха с любопитство. Не беше красавица, но беше доста близко до това определение.

Фин и Фитс дойдоха при тях, но само един поглед от нейна страна беше достатъчен, за да ги накара да отстъпят отново назад.

— Ако ми покажете къде мога да отседна — каза тя и намести бонето върху русите си коси, — сигурна съм, че ще се оправя.

Вуйчовците отново пристъпиха напред, извинявайки се за единствения хотел в Глори.

Мис Гертруд Дейвънпорт се усмихна и те онемяха мигновено.

— Сигурна съм, че ще се настаним добре. Ние не сме чак толкова изнежени, сър, въпреки доброто ни възпитание.

— Убедена съм, че този хотел не е и наполовина толкова лош, колкото казвате — добави мис Мейвийн Дейвънпорт.

Близнаците им дадоха знак да ги последват към хотела и всички тръгнаха, с изключение на Кал.

Мис Елинор Дейвънпорт му хвърли един поглед през рамо. Но този поглед не беше изпълнен с благодарност.

Беше като обливане със студена вода. Кал се оказа прав в подозренията си. Никога преди не беше виждал лелите, но беше

убеден, че познава племенницата. Не знаеше кога и къде са се срещали, нито при какви обстоятелства, но определено я беше виждал.

Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че не са се запознавали лично.

Три жени, пътуващи сами в тази опасна гранична местност, преструващи се, че имат проблем, спират за помощ пред бара, вместо пред магазина, говорят смело, без да показват и капка страх... Определено ставаше нещо.

Нещо, което го засягаше. Мис Гертруд Дейвънпорт веднага го разграничи от другите и той се съмняваше, че това има нещо общо с факта, че е най-чист.

Дълго след като останалите се върнаха в бара, той стоеше отвън и се опитваше да се досети коя, по дяволите, можеше да бъде мис Елинор Дейвънпорт.

ГЛАВА 4

— Хардин не ти направи нищо, нали? — попита Герт.

— Сигурно си забравила, че трябваше да се притиснеш към него — каза Мей. — Не си ли спомняш? Трябваше да се държиш така, сякаш в краката ти има глутница бесни кучета и той е единствената ти надежда за спасение.

Сестрите махаха чаршафите от леглото в стаята, която щяха да споделят. Намираха се в задната част на втория етаж на малкия хотел, за който заявиха, че е най-безопасното място за нощуване. Жени, които пътуват сами, независимо от предишния им начин на живот, не можеха да са кой знае колко предпазливи.

— Какво искаш да кажеш — *не ти направи нищо?* — попита Ели. Тя се опитваше да разопакова само най-необходимите неща, стараяйки се да забрави това, че врагът ѝ я бе прегръщал.

Но мнимите ѝ лели имаха намерение да разчепкат всяка подробност. Вече бяха обсъдили това, че братята О'Мали не приличат на крадци и убийци, като Герт изтъкна, че обикновено невинните наглед са най-лошите. А сега се бяха прехвърлили на Кал Хардин, който въобще не изглеждаше невинен.

Сестрите се взираха една в друга над голия мръсен дюшек. Пълните им фигури бяха облечени в почти еднакви сиви рокли с високи яки, точно такива, каквито биха носили две лели девици, но нищо, освен черна боя и маски, не би могло да прикрие косите им и хитрия поглед в очите им с гъсти мигли.

— Имаме си работа с едно невинно агънце — каза Герт.

— Въпросът е дали да ѝ обясняваме всичко постепенно, или да ѝ кажем направо? — обади се Мей.

— Мисля, че е най-добре да ми кажете направо — каза Ели, която знаеше, че точно това щяха да направят. Леля Абигейл ѝ бе давала уроци за живота, отнасящи се за това, какво кара хората да се държат така или иначе, но знаеше, че сестрите Долархайд имат предвид съвсем други уроци.

Герт сви рамене, после изпъшка, масажирайки кръста си. Бяха прекарали два дни в каруцата, купена в околностите на бившия Линвил — първия пътуваха от брега до Виктория, пресичайки река Гуадалупе, а втория — от Виктория до Глори. Фермерът, от когото купиха каруцата, не бе споменал, че тя няма пружини и че конят може да се движи бързо само по нанадолнище.

Леля Абигейл би казала, че това е същинска кражба от негова страна.

— Хардин докосна ли те на интимни места? — попита Герт. — Не е от тези, които могат да се сдържат, особено когато в ръцете им има жена.

— Разбира се, че не е. — Ели не искаше да зададе въпросите, които веднага изникнаха в главата ѝ.

— В такъв случай предполагам, че се е притискал в теб. Беше доста близо до тялото ти, но не видях да направи някоя глупост.

— Явно е внимателен, Герт. Ние с теб направихме живота си доста добър с подобни притискания. И в повечето случаи въобще не изглеждаше глупаво.

— Права си. Опитах се да подходя към проблема като истинска леля.

Ели мислеше за силното тяло на Кал Хардин и за лекотата, с която я вдигна. В това нямаше нищо глупаво.

Герт отвори единствения прозорец в хотелската стая и изхвърли чаршафите навън.

— Дори и огънят ще е прекалено добър за тях. Трябва да си намерим нов ленен плат. Дами като нас са твърде чувствителни, за да спят на друго. — Бръкна в джоба на наметалото си, извади една пура и я запали.

Ели погледна към дюшека, към голите стени и прозореца без завеси. За разлика от странноприемницата, в която бяха пренощували предишната нощ, прозорците на хотела поне имаха стъкла вместо телешки кожи, които да спират студения ноемврийски вятър. Но стъклата щяха да послужат чак след като проветриха стаята и Герт допушеше пурата си.

— Ще слеза долу да видя дали няма да мога да набавя някои необходими неща — сапун, кана с вода и чисти чаршафи — каза Мей.

— Виж и за нощно гърне — вметна Герт. — Виждам клозета оттук. Доста е далеч, а вятърът се усилва. — Тя подуши въздуха. — Духа в обратна посока и се надявам да остане така.

Мей излезе, а Ели седна внимателно в края на леглото, като оправи полите на жълтата си рокля. Не беше много подходяща за пътуване, но сестрите настояваха да облече нещо женствено. Жълтата копринена рокля с дълбоко деколте беше най-женственото, което можеше да се намери в гардероба ѝ.

При сегашните условия тя самата би предпочела черно. Спомни си за баща си и как го изгуби завинаги. Погледна към Герт. Сестрите приемаха всички неудобства със стил — шегуваха се, държаха се така, сякаш не ги боляха всичките мускули. Трябваше да им даде всичкото си доверие и да им съдейства по всички възможни начини.

— Знам, че мъжете обичат да докосват жените. Не съм глупачка. В интерес на истината, съм сгодена и скоро ще се омъжа.

— Имаш любим?

— Имам годеник, който ме чака във Вирджиния.

— Това невинаги е едно и също нещо. На колко години си?

— На двайсет и четири.

— Не изглеждаш на толкова.

— Заради ръста ми — отвърна начумерено Ели.

— Нищо ти няма на ръста. Просто трябва да се научиш как да го използваш.

Ели знаеше, че рано или късно ще разбере какво точно искаше да ѝ каже Герт.

— Знам, че се чудиш как така съм останала стара мома — каза тя. — Годежът ми с Бертран Рандолф бе уреден от леля Абигейл много отдавна. Само че така и не успяхме да стигнем до сватба. На смъртния ѝ одър ѝ обещах, че ще се омъжа за него.

— Не изглежда да гориш от желание.

Ели започна да обяснява как фермата на мистър Рандолф ще се слее с нейната, че той е с шестнайсет години по-възрастен от нея, че е вдовец с шестима синове, как винаги е искала голямо семейство и че ще го получи.

Докато говореше, избягваше да поглежда Герт в очите.

Герт дръпна от пурата си и изпусна дима.

— Вие двамата докосвали ли сте се?

— Той ме целуна веднъж. По бузата. Спомена, че ще ме целува и на други места, но леля Абигейл влезе точно в този момент и той се закле, че нещо е влязло в околото ми и той го е извадил.

— Хареса ли ти целувката?

— Беше мокра. Едва се въздържах да не си изтрия бузата.

— Обзалагам се, че ако Кал Хардин те целуне, няма да искаш да се избършеш.

Ели си спомни арогантния му тон, когато ѝ каза, че е редно тялото ѝ да е отпуснато. Беше разбрал, че се преструва. Това му даваше предимство, а тя не можеше да го понесе.

— Не бих си правила труда да се бърша. Вместо това ще го застрелям. Знам как да го направя. Вуйчо ми ме научи. Преди да се разболея, излизахме да яздим и да стреляме. Той казваше, че една жена трябва да умее много неща, ако иска да се справя.

— Целуването е едно от тях — каза Герт, но Ели се направи, че не я чува.

За да докаже, че може да направи това, което каза, отиде до наметалото си, което бе закачила на един пирон в стената, бръкна във вътрешния му джоб и извади малкия пистолет, който имаше от няколко години.

Герт се задави.

— Това нещо заредено ли е?

— Не, но държа патроните на много удобно място. — Тя потупа пазвата си. — Корсетът е подходящ за криене на разни неща.

— Да го застреляш, може би ще е малко драстично, ако имаш намерение да му отвличаш вниманието, докато ние свършим работата.

— Така много добре ще му отвлека вниманието.

— Но може и да те обесят. Не познавам тексаските закони, дори не съм сигурна, че има такива, но за убийство обикновено бесят.

— Не и ако съм го извършила, защитавайки честта си.

— Честта не е задължително нещо, което би искала да защитаваш. И не ме гледай така. Кал Хардин вероятно е негодник, за каквото го смяташ — повечето мъже са такива, — но може да свърши добра работа.

Ели не беше сигурна, че разбира какво иска да ѝ каже Герт. Точно в този момент в стаята влетя Мей и тя така и не успя да попита.

— Имаме посетители — каза Мей. — Братята О’Мали питат дали бихме искали да вечеряме с тях. Както изглежда, тук има само едно малко заведение, което предлага вечеря на пътници. И е твърде опасно за дами като нас да ходят там без придружители.

— Не съм толкова сигурна — каза Герт и хвърли фаса си през прозореца. — Ели има пистолет.

Мей се намръщи и поклати глава, после се дръпна от вратата и позволи на близнаците да влязат. Носеха всичко, което Мей бе тръгнала да търси. Нощното гърне се мъдреше върху купа чаршафи.

Братята О’Мали бяха високи колкото Герт и Мей и определено бяха доста по-леки. Носеха черни костюми с високи бели яки и вратовръзки, червените им коси бяха пригладени назад с някаква помада. Бяха ухилени до уши.

Ели се обърна и сподави едно ридание. На улицата пред бара не беше толкова близо до крадците, не можа да ги огледа добре. Но сега бяха пред нея и тя едва издържаше да стои в една стая с тях.

Герт я заведе до прозореца и я потупа по гърба.

— Все още е слаба. Най-добре ще е да не излизаме.

— Не — успя да каже Ели, — вървете да се нахраните. Аз не съм гладна. Ще остана тук и ще си почивам.

Сестрите протестираха, но в крайна сметка излязоха с близнаците и Ели остана сама, опитвайки се да се успокои.

Оправи леглото, но не можеше да заспи. Когато се спусна здрачът, тя грабна наметалото си, потупа корсета си, за да се увери, че патроните са на разположение, и излезе от стаята. Измъкна се от хотела, без да я види задрямалият администратор.

Главната улица на Глори беше пуста, ако се изключеха няколкото коня, една каруца пред бара и още една пред магазина. Ели тръгна към обора, където бяха оставили конете. Възнамеряваше да вземе под наем или, ако е необходимо, да купи някой подходящ за езда. Би направила всичко само за да не се качва отново на ужасната каруца.

Пред нея се раздвижи някаква сянка. Мъж. Стресната, тя се озова очи в очи с врага си.

— Приемете извиненията ми, мис Дейвнпорт. Не исках да ви изплаша.

Гласът беше дълбок и нисък и за нещастие — познат. Освен това въобще не звучеше извинително.

... ако Кал Хардин те целуне, няма да искат да се избършеш...

Откъде, за Бога, ѝ хрумна тази мисъл? Сякаш отново чуваше гласа на Герт.

Направи една крачка назад. Също като братята О'Мали, човекът пред нея беше облечен в черно, но беше много по-едър от тях. Най-малкото по-висок.

— Не вечеряте ли с вуйчовците си?

— Как разбрахте, че са ми вуйчовци?

Въпросът му я стресна, както и самото му присъствие. По необяснима за нея причина, Хардин я гледаше с подозрение, сякаш тя вършеше нещо нередно.

Може би заради фалшивото припадане. Сигурно го е заинтригувало.

Мислите ѝ препускаха. Погледна към улицата, към небето, към съседната къща... Навсякъде, но само не и в забележителните му сини очи.

— Сигурно лелите ми са ми казали. Всъщност не си спомням.

Звучеше като глупачка, но това беше добре. Леля Абигейл ѝ бе казвала, че мъжете не се интересуват от умни жени.

— Разбира се. Не исках да ви стресна с този въпрос.

Тя имаше чувството, че точно това е искал да направи.

— Ако ме извините... — каза тя, опитвайки се да го заобиколи. Той обаче не ѝ даваше път. — Моля ви, мистър...

Тя спря, давайки му възможност да се представи. Не искаше да допуска още грешки.

— Хардин.

— Мистър Хардин, наистина трябва да вървя.

— Къде?

— В обора — отвърна тя, преди да е помислила. Мястото, към което се бе запътила, наистина не му влизаше в работата и беше неучтиво от негова страна да пита.

— Ще ви придружа. Не съм сигурен, че една дама е в безопасност на улицата.

Ако една дама не можеше да бъде в безопасност, това беше заради мъже като Кал Хардин, но Ели нямаше намерение да му го казва.

— Благодаря ви, мистър Хардин. Вие и вуйчовците ви сте много мили с нас.

Намерението ѝ бе думите ѝ да прозвучат скромно и изпълнени с благодарност, но прозвучаха почти грубо. Той го забеляза. Пролича по косия му поглед.

Той застана до нея и тръгнаха. Мина някакъв конник, изгледа ги с любопитство и продължи по пътя си. Иначе можеше да се каже, че са сами. Залязващото слънце обагреше в пурпурно небето на запад.

В такъв момент Глори не изглеждаше толкова зле.

Но Кал Хардин изглеждаше по-лошо отпреди — по-висок, по-тъмен, по-внушителен отвсякога.

— Кажете ми, мис Дейвънпорт, какво ви води — вас и лелите ви — в Глори.

Въпросът беше достатъчно невинен. Подобен въпрос би ѝ задал всеки. Ели беше готова с отговора.

— Поводът е сватба, мистър Хардин. Надявам се, че ще се омъжа тук.

— Търсите си съпруг? Мисля, че тук подходящите ергени са доста малко.

Край на невинните въпроси. Негодниците никога не са невинни за дълго.

— Вече съм си намерила — отвърна сърдито тя. — Един мъж, който познавам от години.

— Значи нямам късмет — каза той, сякаш би могъл да се заинтересува от сериозен съюз между тях двамата.

— Първоначалните планове бяха да го придружа до Тексас, но баща ми се разболя и трябваше да остана.

— Нищо сериозно, надявам се.

Сякаш му пукаше. Задаваше ѝ въпроси, защото изпитваше любопитство, това беше всичко, а и защото беше предпазлив по природа. А пък и тя беше единствената жена наоколо.

— Баща ми почина. — Трепването на гласа ѝ беше истинско. Не можеше да лъже непрекъснато.

Той промърмори, че съжالياва, но тя не беше в настроение да приема съболезнованията на такива като него. Освен това въобще не му личеше да ѝ съчувства. Кал Хардин беше студен, коравосърдечен човек, чиито изтънчени маниери прикриваха липсата на сърце.

— Вашите родители живи ли са, мистър Хардин?

— Не.

Тя очакваше, че ще ѝ разкаже за скорошната смърт на майка си и че ще спомене нещо и за баща си. Ели не знаеше кой е баща му, но беше сигурна, че е дявол като него.

— Къде трябва да се срещнете с този годеник — попита той вместо това.

Ели се усмихна на себе си. Беше научила още едно нещо за него — не обичаше да говори за себе си.

— Трябваше да се срещнем тук, в Глори. Искаше да купи земя. Отдавна мечтае за това, а името на града му хареса. — Тя се намръщи. — Надявам се, че не му се е случило нищо лошо.

— Той знаеше ли, че ще е пътувате само с две жени, които да ви придружават в Тексас?

— Бертран е малко импулсивен.

Истинският Бертран беше толкова далеч от импулсивността, колкото въобще би могъл да бъде човек. В края на краищата, бяха сгодени от четири години.

— Искаше да тръгне веднага, но аз не можех да се приготвя толкова бързо. Уверих го, ще всичко ще бъде наред.

Хардин ѝ хвърляше прекалено много коси погледи. Трябваше да си сложи прилично боне, вместо тази глупава малка шапка, за която настояваха мнимите ѝ лели. Така изражението ѝ нямаше да се вижда толкова лесно.

— Почти стигнахме — каза тя. — Благодаря ви за компанията, но както сам видяхте, наистина нищо не ме заплашваше.

Той не си тръгна. Ели си помисли да извади пистолета и да му заповяда да се махне, но това нямаше да се хареса на Герт и Мей. Предполагаше се, че трябва да го очарова дотолкова, че да го накара да прави това, което тя иска. Те вярваха, че този подход ще свърши работа.

Хардин остана наблизко, докато тя се уговаряше със собственика да вземе кон за езда рано сутринта. За щастие тук имаха дамски седла и подходяща кротка кобила.

— Ще търсите Бертран? — попита нежеланият ѝ спътник, когато тръгнаха обратно към хотела.

— Бертран ще ме намери сам.

— Освен ако нещо не му се е случило.

— Как можете да говорите така! — сопна се тя, старейки се да изглежда разтревожена. С Кал Хардин наблизко, това въобще не беше трудно.

— Откъде сте вие и годеникът ви?

— От Вирджиния.

— Били ли сте някога в Ню Орлийнс?

Сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Защо питате?

— Вирджиния е много далеч от Тексас. Предположих, че сте спрели в Ню Орлийнс на път за насам.

Ели знаеше, че прекалено дълго бави отговора си. Беше започнала да лъже с изненадваща бързина, но от време на време подробностите, свързани с лъжите ѝ, ѝ създаваха затруднения.

— Сменяхме кораби, но не може да се каже, че бяхме в Ню Орлийнс. Там ли е домът ви?

— Аз нямам дом.

— Всеки има дом.

— Тук грешите.

Тя спря и го погледна. Наистина го погледна, за първи път, откакто го срещна на улицата. Сенките играеха по слабото му лице, а очите му отвърнаха дръзко на погледа ѝ. Може би я предизвикваше да спори с него.

Ели не знаеше какво искаше да ѝ каже с тези думи. Не я и интересуваше, или поне не би трябвало, но нещо в него предизвикваше някакво чувство, различно от гняв, различно от неприязън — двете чувства, които тя отчаяно се стараяше да изпитва към него.

— Мистър Хардин, ние не знаем нищо един за друг, като се изключи малкото, което споделихме тази вечер. Нека оставим нещата така.

Ако се беше надявала да го пропъди, не успя. Той пристъпи поблизо.

— Тайни ли имате, мис Дейвънпорт?

Осмели се да махне един кичур коса от бузата ѝ. Тя се дръпна назад.

— Не ме докосвайте.

— Значи — страхове. Имате страхове. Или може би не искате да разговаряте с други мъже заради Бертран?

— Прекалено дързък сте, сър.

— Казвали са ми го и преди.

Хвана я за китката и я дръпна в сянката на един затворен магазин. Пристъпи към нея, притискайки я към стената, но не толкова физически, колкото с духовната сила, която излъчваше, както и с естествената си миризма.

Това беше ухание на мъж, но без примеси на алкохол. Никога преди не беше подушвала нещо подобно. Затвори очи. Господ да ѝ е на помощ, но въобще не ѝ беше неприятно.

— Настоявам да ме пуснете — каза му тя. — Това вече е прекалено.

— Ако искате да кажете, че нямам съвест, права сте.

Сръчни пръсти развързаха наметалото ѝ и откриха бледата кожа на шията и деколтето ѝ. Ели си пое дълбоко въздух и придоби позакръглен вид. Чудеше се колко ли ще види той.

— Вие сте истинско изкушение, мис Дейвънпорт.

Бе видял прекалено много.

— Никога през живота ми не са ми слагали подобен епитет.

— Мъжете във Вирджиния сигурно са големи глупаци, щом са ви пуснали да дойдете в Тексас.

— Не съм нищо особено и вие го знаете. Присмивате ми се.

— Малко.

Прииска ѝ се да се разреве. Не знаеше защо, но я заболя от думите му.

— Нали трябваше да ме защитавате. — А кой ще ме защитава от вас?

— Страхувам се, че никой. Лелите ви са пленени от вуйчовците ми...

— Пленени? — Тя изпита истинско безпокойство, забравяйки за момент присъствието на Кал Хардин.

— Не в истинския смисъл на думата. Фин и Фитс не са се наслаждавали на женска компания от седмици. Бих казал, аз също.

И точно затова беше толкова дързък. Точно както предрекоха сестрите Долархайд. Ели изпита искрено желание да го застреля.

И реши да му го каже.

— Ако бях мъж, щях да ви застрелям.

— Ако бяхте мъж, нямаше да се държа така с вас.

— Ако бяхте джентълмен — също.

Отговорът му беше един продължителен поглед. Ели искаше да се раздвижи, но предположи, че това може да се изтълкува като покана.

Погледът му се спря на устните ѝ.

— Кажете ми, мис Дейвънпорт, Бертран целувал ли ви е някога?

Този въпрос започваше да ѝ омръзва.

— Хиляди пъти. Милиони. Толкова много, че вече им изгубих бройката.

Той докосна устните ѝ със своите и тя онемя.

— Така ли? — Натисна още малко. — Или така... Или може би...

Тя се притисна към стената, но не — Господ да ѝ е на помощ — за да се отдалечи от него, а за да не се свлече в краката му. Целувката му не беше точно мокра, но не беше и съвсем суха и определено беше топла.

Бузите ѝ поруменяха, а главата ѝ се завъртя.

— Спрете — успя да каже, доволна, че можа да намери подходяща дума.

— Съмнявам се, че наистина го искате.

Тя щеше да избухне в сълзи от срам. Проклета да е черната му душа, но беше прав.

Насили се да го погледне в очите. Потъвайки в това необятно синьо море, тя се вкопчи в първото нещо, което ѝ дойде наум:

— Какво е било детството ви, мистър Хардин? Баща ви биеше ли майка ви? Чувала съм, че мъжете, които обичат да нараняват жени, обикновено произлизат от такива семейства.

Самата Ели се изуми от грубостта си. Сигурно бе чувала това от леля Абигейл. Ефектът беше незабавен. Пламенният, смел мъж, който я беше покорил само с присъствието си, се вцепени, изстина, сякаш не беше направен от плът и кръв, а от камък.

Отстъпи назад.

— Простете ми, мис Дейвънпорт. Права сте — аз не съм джентълмен.

Не можеше да си го обясни, но изпита желание да му се извини. Откак бе стъпила на тексаска земя, не можеше да мисли трезво.

Опитваше се да си възвърне достойнството, когато откъм хотела се чуха забързани стъпки.

— Кал, ти ли си? — извика като обезумял единият от вуйчовците.

— Слава Богу, намерихме те — добави другият с почти същия тон.

Близнаците спряха пред племенника си. Зад тях идваха Герт и Мей.

— Какво има? — попита Кал.

— Един конник влезе в града преди около половин час — каза Фитс.

— Влезе в ресторанта и дойде направо до нашата маса — продължи Фин — и събщи на всички присъстващи, че отговаряме на описанието на двама бандити, — точно така каза, бандити — които търсят в Щатите.

Фитс сграбчи ръкава на племенника си.

— Търсят ни за убийство, така каза. За главите ни има награда, Кал. Търсят ни.

ГЛАВА 5

Кал и вуйчовците му прекараха нощта на брега на един ручей извън Глори, близо до пътя Виктория — Сан Антонио. Той беше спал много пъти под звездите, но за Фин и Фитс това беше първият път. Кал мислеше, че ако не усещаха как въжето се затяга около вратовете им, щяха да се оплакват много повече.

Докато се мятаха през нощта, най-често се чуваше думата *бандит*.

На следващата сутрин тръгнаха рано: вуйчовците — в тежко натоварената каруца, а Кал върху черния жребец, който бе купил преди няколко седмици във Виктория. Щяха да обсъдят какво да правят, като стигнат до къщата. Кал имаше предложение, но знаеше, че ще е нужно доста да ги убеждава, докато да се съгласят.

Яздеха през местност, за която Кал с неудоволствие признаваше пред себе си, че има потенциал. Висока до кръста трева, достатъчно силна, за да храни добитък и коне, стига да има пазар за тях; поточета, покрай които растяха дървета и увивни растения; безкрайно синьо небе; чист въздух, в който се усещаше уханието на морето, което беше на по-малко от шейсет мили... Всичко тук беше прекрасно, стига човек да искаше да го опитоми.

Но той не беше този човек, нито пък вуйчовците му. Те имаха нужда от цивилизация така, както някои хора имат нужда от сол. А тук нямаше цивилизация.

Още преди обяд стигнаха до целта си — дървена къща, обор и ограден двор за пилета.

Нямаха нито коне, нито крави за в обора, нито пилета — за двора, нито прасета, които да пуснат по хълма. Като се изключи мишеловът, който се рееше в небето над главите им, единственото животно тук беше един помияр, който спеше в подобното на коридор място между двете половини на къщата. Беше се появил първата вечер и се държеше така, сякаш той е господарят тук. Кал не си правеше труда да го храни и да му дава вода и се съмняваше, че вуйчовците му

се сещат. Въпреки това кучето остана, но не изглеждаше по-добре, отколкото първия път, когато го видяха.

На Кал му беше все едно. Не го интересуваше и това, че къщата беше плячкосана, а добитъкът — откраднат. Въпреки че купиха мебелите, както настояваха вуйчовците му, нямаше начин да останат. Единственият проблем, който стоеше пред тях, беше кога да тръгнат.

След като напоиха конете и ги завързаха да пасат, започнаха да разтоварват покупките си — два дюшека, една разнебитена маса, две пейки, канапе, една тенджерка и няколко метални чинии и съвсем малко други кухненски принадлежности. Имаха късмет, че успяха да купят всичко това от едно семейство, което бе решило да продаде покъщнината си и да отиде още по на запад.

Не беше необходимо да купуват единствено легла, тъй като техните бяха вградени в стените на къщата и крадците не са могли да ги отмъкнат. Чаршафите биха били лукс. Спяха на одеялата, които донесоха от Ню Орлийнс.

Кухненска печка също би била излишен лукс. Кал запали огън в огнището и сложи канче с кафе на скарата. Вече идваше ред на най-важната работа за днес. Не се и замисляше как ще го каже на вуйчовците си — единственият начин беше направо.

Събраха се в северната част на разделената на две къща, в една голяма стая, която служеше за кухня, трапезария и дневна. В южната част беше помещението за спане.

Между двете части на къщата имаше нещо подобно на коридор с дървен под и дървени стени. И в двете половини имаше каменно огнище. Когато за първи път видяха къщата, Фин и Фитс споменаха нещо за пристрояване на навеси към всяка част от къщата, за да имат повече място. А за по-голямо удобство щяха да разширят верандата отпред.

— Човек би могъл да седи на такава веранда, да гледа залеза и да остарява спокойно — бе казал Фин.

— А също и изгрева — съгласи се Фитс, въпреки че не спомена как може да стане това от верандата, която гледаше само на запад.

— Ако не трябваше да храним прасетата и пилетата, да доим кравата и да пасем добитъка, да се грижим за конете и въобще да се тревожим как ще оцелеем.

Думите на Кал бяха посрещнати с безмълвно презрение.

Но това беше преди две седмици. Сега вече ще трябва да се вслушат в него.

Кал съблече черното си сако, нави ръкавите на ризата си до лактите и наля на всеки по чаша кафе. Близнаците се настаниха на канапето — единствената мебел, която можеше да предложи някакво удобство. Кал стоеше до каменното огнище, гледайки ги с поглед, който казваше, че не само ще говори пръв, но и за разнообразие този път ще говори най-много.

— Имате две възможности: можете да продължите да бягате, или да се върнете в Ню Орлийнс и да се защитавате.

Фин вдигна чашата си с трепереща ръка.

— За главите ни е обявена награда, момчето ми. Имаме ли малко уиски за успокояване?

— След като поговорим.

— Станал си груб с годините — каза Фитс.

Кал не му обърна внимание. Освен това Фитс беше прав. Само като си спомнеше какво за малко не направи снощи на невинната мис Елинор Дейвънпорт...

Или може би не беше чак толкова невинна. Още с влизането си в града се бе престорила на припаднала, а и знаеше как да се защитава с малко, но добре подбрани думи. Знаеше също как да борави с пистолет, или поне така бе казала.

Отърси се от мислите за нея. И без това си имаше достатъчно проблеми. Може би пък наистина я познаваше, както си бе помислил в началото. Познаваше много жени, но никоя не заемаше важно място в живота му.

Не беше като братята О'Мали.

— Не сте крали и не сте убивали — каза Кал, използвайки цялата си способност да убеждава, — но ако бягате, ще изглежда точно така.

— Не се качихме на онзи кораб заради слуховете — каза Фин, — а заради изстрелите. Да не би да искаш да кажеш, че трябва да се върнем и отново да станем мишени? Или това, или ще ни хвърлят в пандиза.

— Нито едно от двете. Мога да ви настаня някъде извън Ню Орлийнс и да започна да разследвам какво става. Първо това трябваше да направим.

— Не можем да искаме това от теб, момче — каза Фитс. — Ти вече направи толкова много за нас, а и все още тъгуваш за загубата на скъпата си майка, Бог да я прости.

— Ние искахме земята си — обади се Фин. — Толкова бързо ли забрави какво е да искаш нещо толкова много, че да те боли сърцето и да не можеш да спиш нощем?

Двамата му вуйчовци го гледаха с такова сериозно изражение, че той наистина си спомни колко трудно е да гледаш как умират мечтите ти. Почти всичките му мечти умряха, когато беше осемгодишен, а останалите му ги изтръгнаха няколко години по-късно. Но всичко това се бе случило много отдавна.

Той огледа стаята, грубата маса и пейките, голите стени с няколко лавици по тях, покрития с кал под.

Дори самотният прозорец откъм предната част на къщата нямаше истинско стъкло, а само тънка, почти прозрачна кожа, опъната на рамката му.

— Наистина ли това искате? Бих могъл да се закълна, че напоследък доста мърморите. Или греша?

Близнаците се размърдаха.

— Не е толкова хубаво, колкото се надявахме — каза Фитс.

— Когато става дума за Тексас, „хубаво“ не е дума, която бих използвал. Суров, див, беден, патетичен... Тези са доста по-подходящи. Това не е истинска република, въпреки че имат президент и конгрес. Печатат и пари, но те са безполезни. Тук няма закон, като се изключат рейнджърите, които понякога минават оттук. Глори дори няма затвор, както и Виктория, която все пак е столица, за Бога!

— Ако смяташ, че ще ни разубедиш — обади се Фин, — си избрал доста слаби аргументи.

Кал поклати глава.

Фитс му хвърли кос, хитър поглед.

— Разбирам защо толкова бързаш да се връщаме. Там имаш брат и сестра и твое право е да ги опознаеш по-добре.

— Животът е твърде кратък — добави Фин, продължавайки стария спор. — Майка ти се опита да ти каже, че Реймънд Хардин не е негодникът, за който го смяташ.

Но Кал знаеше, че е. Белезите му — върху тялото и душата — го доказваха. Каквато и да беше причината майка му да отрича истината,

тя съществуваше.

— Няма да стане — каза той.

— За какво, по дяволите, говориш? — попита невинно Фин.

— Няма да ме разубедите да се върна.

Фин сви рамене.

— Да оставим нещата да се поуталожат. Засега. Спомена за бягство и за връщане, но не каза нищо за възможността да останем в Тексас. Прав си за това, че се бяхме умърлушили, защото наистина така се чувствахме. Но не искаме да се откажем от земята. Това е единственото нещо, което наистина е наше.

Кал знаеше, че няма смисъл да им припомним, че им е подарил къщата и бара в Ню Орлийнс. Те смятаха, че е продал всичко, преди да замине, но грешаха. Не би имал това право, дори и да искаше. Документите бяха на тяхно име.

— Тогава продайте „Дабъл Ти“ и си купете земя някъде другаде.

— И как ще си намерим купувач? Не съм виждал човек, който дори да изглежда, че има достатъчно пари.

— А сър Саймън? — вметна Фитс.

Фин изсумтя.

— Той е като всички англичани — повече говори, отколкото действа.

— Да, прав си — съгласи се Фитс и щеше да добави още нещо, но Кал му направи знак да мълчи.

Някой приближаваше към къщата. Кучето излая веднъж, сякаш познаваше човека. Кал пхна пистолета в колана си, грабна карабината и отвори вратата.

Вуйчовците му гледаха ококорени.

— Нападнат ли ни? — попита Фин.

— Да не би хайката вече да е дошла? — промърмори Фитс.

— Боже всемогъщи... — започна Фин.

— Тихо! — прошепна Кал.

Откъм изток към къщата яздеше самотен конник.

Когато чуха звука на копитата, Фин и Фитс застанаха зад гърба на Кал. Кучето не помръдваше от мястото си.

— Имаш много добър слух — каза Фин. — Това ти е наследство от рода на майка ти.

— След като не знаем кой е посетителят, защо вие двамата не излезете да го поздравите вместо мен. Тъкмо ако е някой бандит, ще си поговорите — например как се нарушава законът. Ще сравните подходите си...

— Разбрахме те, момче — каза Фин. Близнаците отново отстъпиха назад. — Не е необходимо да си саркастичен.

Кал излезе от къщата и се загледа в непознатия, който забави хода на кобилата си и спря. Беше малко над четирийсетте, набит и червендалест, с широко лице и суров поглед. Тъмните му дрехи и шапката му бяха посипани с прах от ездата. Седеше непринудено на седлото, а покрай очите му имаше дълбоки бръчки — доказателство, че често присвива очи срещу слънцето.

Като се изключи пушката, пъхната отстрани на седлото му, Кал не можеше да види дали има друго оръжие.

— Идвам с мир, съседа — каза непознатият, сякаш прочел мислите му.

Кал кимна безмълвно в отговор. Непознатият погледна към карабината му.

— Казвам се Олдън Фаулър. Земята ми граничи с вашата, на север.

Кал беше чувал името Фаулър от Саймън Пенс. Фермерът бе загубил жена си и малкия си син след едно нападение на команчите преди няколко години и странял от хората. Защо тогава идваше?

Фаулър слезе от коня, свали изтърканата кожена ръкавица и протегна ръка. Двамата мъже се ръкуваха.

Кал се представи, както и вуйчовците си, които отново надничаха от вратата.

Фаулър им кимна и отново погледна към Кал.

— Разбрах, че ти и вуйчовците ти сте се установили в „Дабъл Ти“ — каза той.

Вместо да му отговори веднага, Кал го покани вътре на кафе. Чу зад себе си мърморенето на вуйчовците си, но когато влязоха вътре, Фин вземаше чаша от една лавица, а Фитс държеше канчето с кафе в ръка.

— Точно както го обичам — каза Фаулър, взе чашата и сложи шапката си на масата. — Гъсто и черно.

— Можем да го подсладим с уиски — предложи Фин.

Фаулър поклати глава.

— Аз не пия.

Близнаците го погледнаха недоверчиво.

Фаулър се огледа.

— Чух, че са обрели къщата. Срамота е, но отгук преминават прекалено много престъпници. Но все пак съм изненадан, че Уил ви е продал земята, без дори да спомене, че има такова намерение. Ако беше казал на съседите си, щяхме да наглеждаме ранчото.

— Уил е бил предишният собственик, така ли? — попита Фин.

— Уилиям Гибсън. Беше тук и изведнъж реши и тръгна за Охайо с жена си и двамата си синове, или поне така ми казаха. След няколко месеца се появихте вие.

— Заради индианците ли се махна? — попита Фитс.

Фаулър присви очи.

— Тук не бягаме от индианците. Освен ако не сме страхливци. А Уил не беше страхливец. — Той изпи кафето си и отново се огледа. — Всъщност на чие име е „Дабъл Ти“!

— На наше — казаха едновременно близнаците, а Фин добави: — Кал ни помага да се установим.

— Имате ли нещо против да ми кажете как сте купили ранчото? Не ми приличате на фермери. Не искам да ви обидя, нали разбирате, но това е тежък живот. Човек трябва да е подготвен.

— Сделката им бе предложена в Ню Орлийнс — намеси се Кал, преди вуйчовците му да са успели да отговорят. Бяха готови всеки момент да му разкажат цялата история, или поне частта от нея, която знаеха.

— Не мога да си представя как се е стигнало чак дотам.

— Може би Гибсън е минал оттам.

— Разбира се. Трябваше да се досетя. Отплава нагоре по течението на Мисисипи. Така беше по-безопасно за семейството му, отколкото да минава през територията на команчите.

— Мислех, че тексасците не бягат от индианците — каза Фин.

— Не бягаме от тях, но също така гледаме да не се забъркваме с тях. Освен това Уил не се оказа истински тексасец. Не и след като си тръгна по този начин.

— Изглежда, се интересувах от мотивите на мистър Гибсън — обади се Кал.

— Имам си причина. Истината е, че бях сигурен, че няма да се задържи много тук. Както ви казах, животът тук е тежък. Тексас не е за всеки както, сигурен съм, ти и вуйчовците ти ще се съгласите. Направих му щедро предложение да купя земята му. Засегнах се, когато той отказа, а също така съм доста объркан. Надявах се, че вие ще можете да разбулите загадката.

— След като е толкова трудно да се живее тук — каза Кал, — какво те задържа?

— Това е моят дом. Както повечето тексасци, нямах кой знае колко, преди да дойда тук. Син съм на фермер от Кентъки, който имаше повече деца, отколкото пари, и цял живот обработва земя, която не беше негова. А тук земята е моя. Желанието да я обработвам е в кръвта ми.

— Знаем какво имаш предвид, Олдън — каза Фин, който започваше да изпитва по-топли чувства към съседа си. — Използваш работната ръка на мексиканците, нали така?

— Виждам, че познавате историята ни. Това беше преди битката при Аламо, разбира се, преди Сан Джасинто. Аз съм от първите заселници. Дойдох тук през 1825 г.

По нищо не личеше, че е изгубил жена си и детето си.

— Виждаш ли, Кал — каза Фин. — Казах ти, че човек може да се привърже към тази земя.

— Да не би да имате намерение да си тръгвате?

— Може би — отвърна Кал и хвърли един поглед към Фин и Фитс, който сякаш казваше: млъквайте.

— Бих се радвал да ви направя същото предложение, което направих на Уил Гибсън.

— Защо?

Фаулър остави чашата си на масата и го гледа известно време, преди да отговори. Дали обичаше да обмисля всяка дума, или си правеше тънки сметки? Кал не можеше да прецени.

— Това е хубава земя — каза Фаулър. — Няма смисъл да се опитвам да те лъжа. Прекалено умен си, за да мога да те заблудя.

Определено си правеше тънки сметки. Ласкателството го издаде.

— Хубава трева, плодородна почва, достъп до вода — продължи Фаулър. — „Дабъл Ти“ е хубаво ранчо, но моето също е такова. Затова

съм го кръстил „*Ранчо Гранде*“. Голямо ранчо, ако не разбирате езика на мексиканците.

— Голямо ли е наистина?

— Нещо такова. Имам планове да основа тук империя. Тази страна ще просперира, особено след като махнем онзи лигльо Мирабо Ламар от президентството и върнем стария Сам Хюстън там, където му е мястото. Ако Сам управлява, всеки може да забогатее, стига да иска да работи усилено, да оцелее, да се изправи срещу опасностите. Ако трябва да съм честен, Кал, когато си стиснахме ръцете, забелязах, че нямаш мазоли. Може би искаш да работиш, докато се появят, но предполагам, че вуйчовците ти не са готови за това.

— Колко предлагаш?

Фаулър погледна към близнаците.

— По долар на акър. Имате близо пет хиляди акра. Аз съм щедър човек, а и много искам тази земя. Ще ви дам дори пълни пет хиляди, като ще платя и за подобренията, които сте направили.

— В брой — обади се Кал и отново привлече вниманието на фермера върху себе си.

— В брой. В долари на Съединените щати, а не в хартийките на Тексаската република. Бих казал, че сте доста умни и ще приемете предложението. А освен това нямам никакво намерение да ви мамя. Искам тази земя.

Кал видя, че вуйчовците му се замислиха. Олдън Фаулър определено бе намислил нещо, но какво ли?

Но не го беше грижа какво стои зад предложението на Фаулър. Искаше да приключи с това място.

Тъкмо щеше да започне да говори как точно ще се осъществи сделката, когато върху замислените лица на близнаците се изписа колебание. Често им се случваше да измислят едно и също нещо по едно и също време. Това, което мислеха в момента, явно нямаше нищо общо с бърза продажба.

Постепенно щяха да разберат, че е по-добре да си тръгнат, но нямаше да бъде днес.

Обърна се към Фаулър:

— Ще обсъдим предложението ти и ще те уведоим за резултата.

— Ще дойда пак утре — каза Фаулър. — Каквито и възражения да имате, сигурен съм, че ще могат да се уредят.

Фермерът си тръгна. Верен на думата си, на следващия ден дойде по обед, за да чуе отговора им. Кал бе прекарал всичкото време в убеждаване. Фаулър седеше на канапето, близнаците посрѣбваха кафе на масата и тъкмо щяха да изразят неохотното си съгласие, когато Кал чу тропот на копита.

„Дабъл Ти“, обикновено доста самотно ранчо, напоследък май бе станало пренаселено. Кучето не си направи труда да лае.

Кал взе карабината и отиде до вратата. Към къщата идваха каруца и ездач. Кал поклати глава — не беше сигурен дали вижда добре. Сестрите Дейвънпорт седяха една до друга на капрата, а племенницата им яздеше коня. Спряха до кобилата на Олдън Фаулър.

Лелите бяха доста смешни, седнали царствено в грубата каруца, натѣпкали огненочервените си коси под скромните бонета. Но племенницата им беше тази, която привлече вниманието на Кал. Тя седеше гордо върху кобилата си, а върху животното изглеждаше още по-деликатна, отколкото му се стори преди два дни, когато я срещна на улицата.

Но в начина, по който държеше юздите, нямаше нищо деликатно, нито в лекотата, с която яздеше. Бузите ѝ бяха поруменели, а русата ѝ коса определено не искаше да стои прибрана под бонето.

Избягваше погледа му. Очевидно не искаше да бъде тук. Кал се чувстваше по същия начин. Защо тогава бе предприела това дълго пътуване? „Дабъл Ти“ се намираше върху стара индианска пътека и доста далеч от пътя Виктория — Сан Антонио. Освен това и трите знаеха, че братята О’Мали са бандити, за чиито глави е обявена награда. Това поне би трябвало да ги накара да ги избягват.

Кал беше подозрителен по природа. Всичко в Тексас го караше да се чуди какво, по дяволите, ставаше.

— Дами — каза той, гледайки към мис Дейвънпорт, — каква изненада!

Бузите ѝ станаха още по-червени.

— Идеята беше на лелите ми.

— Значи не просто минавате оттук?

Тя бе забила поглед в ръкавиците си за езда.

— Не. Попитахме в магазина как да стигнем дотук. — Тя го погледна в очите. — Наистина не беше трудно да ви намерим.

— Всъщност ние не се крием.

Тя погледна към ширналото се поле.

— Така ли? Мястото изглежда подходящо.

— Както сама казахте, не е трудно да бъдем открити.

Той погледна към устните ѝ, спомняйки си целувките им. Беше ѝ за първи път, беше сигурен в това, което означаваше, че всичко, което могат да направят заедно по-нататък, също ще ѝ е за първи път. Няколко девиси му се бяха нахвърляли досега, но тя беше първата, която го изкушаваше да вземе това, което му се предлага.

Това ли беше целта на пътуването ѝ дотук? Да му се хвърли и да види какво ще стане?

Спомни си какво му бе казала.

Баща ви биеше ли майка ви?

Беше доста странно как безпогрешно бе избрала думите, които щяха да го наранят. Това случайно съвпадение ли беше, или знаеше нещо за него? Сигурно беше съвпадение.

Някакъв спомен се пробуди в главата му, но преди да успее да съсредоточи вниманието си върху него, вуйчовците му вече бяха на вратата.

— Дами, простете на племенника ни — каза Фин. — Забравил е добрите обноски. Моля, заповядайте вътре.

— О, благодаря ви — каза Герт Дейвънпорт. — Виждаш ли, Ели, казах ти, че ще се радват да ни видят. — Погледна към коня на Фаулър. — Имате и друг посетител, така ли?

— Прием си следобедния чай — каза Кал и остави карабината. — Надявахме се на женска компания, но вече се бяхме отказали, когато се появихте вие.

Сестрите се изкикотиха. Племенницата им завъртя очи. Явно Кал трябваше да измисля по-добри лъжи.

Фин и Фитс им помогнаха да слязат от каруцата, но преди Кал да е стигнал до Ели, тя скочи на земята. Олюля се леко, но когато той тръгна към нея, тя му хвърли такъв поглед, че той се отказа.

— Мистър Хардин — каза Герт, — имате ли нещо против да разпрегнете бедния ни кон и да му дадете малко вода? Ели ще се погрижи за своя, но за Мей и мен пътуването беше много изморително и се страхувам, че имаме нужда от помощ.

— Имате нужда от нещо освежаващо. Течно — каза Фин.

— Вътре имаме точно това, което ви трябва — добави Фитс. — И не става дума за чай.

— Донесохме храна — каза Мей. — Мислехме, че сигурно сте твърде заети, за да мислите за ядене. Вие мъжете трябва да пазите силите си.

Четиримата влязоха вътре. Кал се зае с разпрягането, после поведе коня от каруцата и кобилата на Фаулър към коритото до обора. Ели тръгна с него. С коня си от лявата страна и Хал от дясната, тя изглеждаше по-дребна отвсякога, върхът на бонето ѝ едва стигаше до бузата му.

Дребна и скована. Мина му през ума, че ако я докосне, сигурно ще изскърца. Така че може би трябваше да я докосне, за да разбере дали е прав.

Тя застана до него и се втренчи в мръсната вода в коритото.

— Получихте ли новини от възлюбения си? — попита той.

Тя забави отговора си. Кал би могъл да се закълне, че полага огромни усилия да се сети за какво ѝ говори.

— Още не.

— Но не сте изгубили надежда. Знам каква нужда изпитват жените от мъжко рамо до себе си. Особено когато мъжът е силен, макар и — както казахте — импулсивен.

— Какъв абсурд! Нямам нужда...

Тя спря, стисна устни и извърна поглед.

— Кажете ми, мис Дейвънпорт, да не би лелите ви да се опитват да ни оставят насаме? Или това е ваша идея?

Тя го погледна изплашено, после започна да гали потния врат на кобилата си. Елинор Дейвънпорт имаше прекрасна шия и още по-прекрасни рамене. Кал обърна особено внимание на русите къдрици, които се виеха отзад на врата ѝ.

Може би в крайна сметка не беше толкова скована.

— Както обикновено, мистър Хардин, сте прекалено дързък. И със съвсем погрешни впечатления. Но такива са мъжете, нали? Особено тези, които се смятат за силни.

Той нямаше намерение да се хване на въдицата.

— Наричайте ме, Кал, моля. Мистър Хардин е прекалено официално за това, което споделихме.

Тя се намръщи, кафявите ѝ очи замятаха мълнии.

— Нищо не сме споделяли. Вашата интерпретация на последната ни среща е доста по-различна от моята.

Лъжеше — него или може би себе си. Въздържанието го караше да полудява. Дори не беше сигурен, че тя му харесва — не я познаваше достатъчно, — но искаше да я целуне отново. Искеше да разбере дали наистина устните ѝ са толкова вкусни, колкото му се бе сторило първия път.

Възнамеряваше да ѝ го каже, когато един порив на вятъра духна бонето ѝ. Той изтича да го вземе от храстите, където падна, а когато тръгна обратно, се загледа в русите ѝ коси, които вятърът развяваше около нея. Роклята се уви около тялото ѝ. Въпреки големия брой жени, които бе имал в живота си, женският пол винаги бе представлявал за него една загадка и изкушение. А това дребно, начумерено създание с крехка фигура и строги очи го изкушаваше неимоверно.

— В обора има сено. Можем да заведем конете там, тъкмо ще можете да сложите спокойно бонето си, без да ви пречи вятърът.

Не я изчака да се съгласи — не ѝ остави друг избор, освен да поведе кобилата си след него.

Вътре беше малко задушно, но не неприятно. Отворените врати осигуряваха известен достъп на светлина, а откъм задната страна на обора счупените дъски пропускаха лъчите на обедното слънце. Когато завърза конете, Кал се обърна към нея. Беше завързала бонето си, прибирайки косите си. Изглеждаше едновременно уязвима и съблазнителна.

Уязвима би трябвало да го държи на разстояние, но *съблазнителна* му харесваше повече. И тя вероятно го знаеше много добре. Кал трябваше непрекъснато да си напомня, че тя не е невинна. Ако си беше поставила за цел да го възбуди, го правеше много добре. Но го беше възбудила повече, отколкото бе имала намерение. Лъжите ѝ обаче го караха да бъде много подозрителен.

Кал беше от хората, които виждаха връзките между нещата. Имаше ли нещо общо между нея и стрелбата в Ню Орлийнс? Не можеше да разбере как е възможно. Но и пък не можеше да не я свързва с внезапния късмет на чичовците си, когато са спечелили земята си.

Крехка и силна едновременно, такава ли беше? Той трябваше да я пречупи, да види колко далеч може да стигне, ако въобще някога

узнаеше коя е всъщност. Поставянето на капани във въпросите не го беше довело доникъде. Трябваше да опита друг подход.

Пристъпи по-близо.

— Ели, предния път ни прекъснаха. Защо не продължим оттам, докъдето бяхме стигнали?

ГЛАВА 6

Ели пристъпи към отворените врати на обора, като полагаше неимоверни усилия да запази самообладание. Но преди да е направила и няколко крачки, един порив на вятъра блъсна вратите и те се затвориха, оставяйки я в полумрака с един много опасен мъж.

Единственото нещо, което можеше да направи, бе да извика.

— Това е пръстът на съдбата, Ели — каза Кал Хардин, който въобще не беше притеснен. — Дори природните стихии са влезли в съюз, за да останем насаме.

Тонът, с който бе произнесено името ѝ от неговите уста, я накара да потрепери. Полагаше неимоверни усилия да флиртува с него, или поне да показва някакво подобие на сърдечност, но се съмняваше, че той го разбира или оценява. Вече не беше по силите ѝ да флиртува, а сърдечността едва ли беше реакцията, която той предизвикваше у нея. Този мъж притежаваше някаква сила, която караше жените да губят спокойствието си.

Тъй като почти не можеше да различи подробностите от фигурата му в полумрака, тя си спомни как бе изглеждал на верандата — висок и слаб и някак грациозен, въпреки че почти не се движеше. Отворената на врата риза беше искрящо бяла на фона на потъмнялата му от слънцето кожа, мускулите на ръцете му се показваха от навитите ръкави на ризата.

Но най-вече си спомняше пронизващите сини очи. Мъдри очи, или поне умни. Не, нека бъдат хитри и наблюдателни. Той знаеше, че тя лъже за причината, която я бе довела в Тексас, както и за причината, поради която тя и „*лелите*“ ѝ бяха напуснали града. Само не знаеше защо лъжеха.

Тайнствеността, която я заобикаляше, едва ли я правеше по-интересна в неговите очи. Сигурно имаше цяла тълпа обожателки, които го търсят, за да му причинят зло. Толкова много, че сигурно не си ги спомня всичките.

Тази мисъл само увеличи решителността ѝ. Грешеше, като я подценява. Някога, някак си, тя щеше да го накара да падне на колене. Трябваше само да преодолее следващите няколко минути, да се освободи от обсебващото му присъствие и най-накрая победата щеше да бъде нейна.

Той се приближи. Очите ѝ привикнаха към здрача и тя се втренчи в него с неприязън.

— Имам пистолет и ще го използвам, ако ме докоснеш.

— За втори път ме заплашваш. Ще трябва да рискувам — отвърна той без колебание и направи още една крачка към нея.

— Да не би жените непрекъснато да заплашват, че ще те застрелят?

Той не отговори, само направи още една крачка и вече беше опасно близо.

Тя отстъпи назад към вратата, препъна се в полите на роклята си за езда и в ръката ѝ изведнъж се появи пистолетът, който бе донесла със себе си от Вирджиния. Размаха го във въздуха.

Кал вдигна ръце.

— Хвана ме натясно. Можеш да правиш с мен каквото поискаш.

Тя насочи пистолета право в черното му сърце, надявайки се, че в полумрака той няма да види, че ръката ѝ трепери.

— Не знам какво те разстрои толкова — каза той. — Не може да е от целувките.

— Грещиш. Истината е, че ме отвратиха.

— Лъжкия. Освен това не можеш да застреляш някого само от отвращение. Поне аз никога не съм го правил.

— О! — извика тя. Той наистина беше злодей.

Толкова беше разстроена, че отпусна за миг ръката с пистолета. В следващия момент вече беше в прегръдките му.

— Добре, големи смели човече. — Затвори очи и издаде устните си напред. — Свършвай с това и изчезвай.

Земята се завъртя няколко пъти около оста си, преди той да ѝ отговори.

— Ако искаш да те целуна, трябва да ме помолиш.

Очите ѝ се отвориха.

— Какво? — възкликна, вперила поглед в наболата му брада, защото не смееше да погледне по-нагоре.

— Помоли ме да те целуна.

— Ти си обезумял.

— Обезумял от гордост.

Тя се заизвива в ръцете му, но без никаква полза. Имаше чувството, че на него това му харесва, затова спря да се движи.

— С какво се гордееш? С мъжката си сила?

Устните му трепнаха. Усмивка? Гняв? Трудно можеше да го разбереш този човек.

— Гордост не беше подходяща дума. Просто исках да ме помолиш.

— Никога.

— Това е много дълъг срок, Ели. А в тази земя човек е много самотен.

Думите му я изненадаха, докоснаха нещо дълбоко вътре в нея, но преди да успее да реагира, той се отдръпна. Толкова внезапно, че тя се олюля, изгубила равновесие. Когато вдигна ръка, за да махне един кичур от челото си, очите ѝ се спряха на забравения пистолет в ръката ѝ и всичките ѝ объркани чувства се сляха в едно — унижение.

Дори не можеше да застреля един мъж както трябва.

— Следващия път се опитай първо да го заредиш — каза ѝ той.
— Така заплахата ще е по-убедителна.

— Как разбра...

— Държеше го с прекалена лекота, а това означава, че вътре няма патрони.

Конете зад него изпръхтяха неспокойно. В сеното от лявата ѝ страна пробяга нещо — нещо малко и много пъргаво.

— Мишки — каза той.

— Ще заредя пистолета и ще ги застрелям. В настроение съм да стрелям по нещо.

Трепването на устните му определено се превърна в усмивка.

— Най-добре е да тръгвам. Ако си като повечето жени, трябва да си много лош стрелец.

— Не съм като повечето жени.

— Не, и аз не мисля, че си. — Думите бяха провлачени, издаваха южняшкия му произход. — Кажете ми, мис Елинор Дейвънпорт от Вирджиния, защо сме врагове?

— Защото...

Беше толкова разстроена, че за малко не му каза истината, но още беше твърде рано. Сестрите Долархайд все още не бяха упражнили чара си върху Фин и Фитс. Искаше, когато каже на Кал Хардин коя е всъщност, да държи ключа към земята в ръцете си.

— Не мисля, че си добър човек.

— Има различни начини да бъдеш добър.

Сърцето на Ели се преобърна. Той намекваше много повече от това, което тя би могла да разбере, но нищо не беше в състояние да я накара да го попита какво има предвид. Въпреки че толкова много искаше да знае.

Той мина зад нея, отвори вратите на обора и вътре нахлу ослепителна светлина. Докато премига, той беше изчезнал, оставяйки на нея избора, дали да го последва, или да избяга.

Но точно сега за нея нямаше избор. Пъхна пистолета в роклята си и го последва.

Когато влезе в къщата, вътре цареше нещо като домашна идилия, граничеща с радостта. Герт беше коленичила до огнището и бъркаше в някаква тенджерка. Мей редеше метални чинии на масата, а двамата бандити пиеха нещо, което очевидно беше уиски, ако се съди по бутилката пред тях. Всички се усмихваха.

Някакъв мъж, когото Ели не познаваше, седеше на канапето. Имаше вид на човек, който се е озовал на тържество, на което не е бил поканен. Тя самата се чувстваше по същия начин.

Кал Хардин стоеше до вратата. Ели влезе в къщата, която би трябвало — и някой ден щеше да бъде — нейна. Щом свикна с простотата ѝ, тя видя колко е удобна и как подхожда на земята, в която беше построена.

Изведнъж спря. Кого се опитваше да заблуди? Къщата, която баща ѝ бе купил, предлагаше удобства, достатъчни единствено за оцеляване. Започна да прави наум списък на необходимите промени, когато Фин и Фитс се изправиха, вдигнали чаши. Непознатият на канапето направи същото.

— Мис Дейвнпорт, позволете ми да ви представя нашия съсед, Олдън Фаулър — каза Кал и посочи непознатия. После се обърна към Фаулър: — Мис Дейвнпорт е дошла в Тексас, за да открие годеника си. Да си го виждал случайно? Забравих как се казва, но е амбициозен

и импулсивен и достатъчно хубав, за да привлече вниманието на една красива дама.

Сдържайки раздражението си, Ели направи знак на мъжете да седнат.

— Лелите й току-що обясняваха целта на пътуването си — отвърна Фаулър. — Мис Дейвънпорт, желая ви късмет. Тексас е огромна страна.

— Мистър Хардин се подиграва с мен и с целта на пътуването ми — каза Ели, — но е очевидно, че не е познал любовта.

Осмели се да погледне Кал в очите. Погледът, с който й отвърна, беше подигравателен. Не само че не бе познал любовта, сякаш искаше да й каже той, но даже въобще не му е липсвала. Не можеше да си представи, че един такъв човек би желал да я прегърне, пък било то дори само за да я подразни.

Един мъж, който наистина иска да прегърне жена, да я целуне, не би очаквал от нея да го моли за това.

В този момент тя призна пред себе си, че бе изпитала разочарование там, в обора. Тя *наистина* бе искала той да я целуне. Много.

Сега, като го гледаше, не можа да се въздържа да не докосне устните си с пръсти, представяйки си как неговите ги докосват. Подигравателният му поглед стана много по-тъмен и някак по-пламенен. Тя изпита чувството, че е гола пред очите му, но не се срамуваше от това.

— Ще се присъединиш ли към нас, моме, с глътка уиски за сгряване? — попита Фитс и моментът изчезна.

Тя извърна поглед и поклати глава. Не можеше да продума.

— Вуйчовците ми обикновено преувеличават — нямат чак такава нужда от сгряване — каза Кал.

Гласът му наистина ли прозвуча по-дрезгаво от обикновено? Или това беше от бученето в ушите й? Най-учудващо обаче беше, че той успяваше да говори. Но все пак, той беше доста по-обигран във флиртуването от нея.

— Празнуваме — обади се и Фин, без да обръща внимание на племенника си. — Прекрасните ти лели ни увериха, че положението вкъщи не е толкова лошо, както ни бяха казали преди.

— Тъкмо щяхме да разкажем подробностите на нашия вечно скептичен племенник — продължи Фитс. — Сигурен съм, че това, което ще кажем, не е нищо ново за теб.

Те продължиха да бърбят, но Ели едва разбираше за какво. Безмълвният поглед на Кал сякаш заглушаваше всичко останало, дори въпросителните погледи на сестрите Долархайд. Тя се насили да съсредоточи вниманието си върху близнаците. Те бяха важните в случая, не Кал.

— Нашите приятелки — Фин се усмихна на Герт, — разпитали онзи човек, който каза, че ни търсят. Изглежда ни търсят за разпит, а не за да ни обвинят в престъпление. А сумата, която предлагат за нас, е достатъчно малка, за да не може да изкуши никой ловец на глави. Петдесет долара за двамата. Това е почти обидно.

— Но все още ви търсят — обади се Кал.

— Да. Ако някога се върнем в Ню Орлийнс, това означава, че трябва да отидем при властите и да уточним всички въпроси, които имат да ни задават.

— Имате намерение да останете в Тексас? — попита Кал.

Двамата кимнаха едновременно.

— Мис Герт и мис Мей — каза Фин — са намерили къде да отседнат в града, докато чакат годеника на мис Ели да се появи. Поканиха ни на вечеря винаги, когато ни е удобно.

— Като се има предвид, че до там има два часа път с кон, не мисля, че ще се възползвате от поканата им всяка вечер. Все пак имате работа тук.

— Когато времето е подходящо, племеннико. Зимата приближава. Ще прекараме студеният месеци, като мислим за бъдещето и правим планове.

— Спрете! — обади се Фаулър. Очите му мятаха мълнии. — Досега слушах, без да се намесвам, но стига толкова. Не знам какво се е случило в Ню Орлийнс, но знам какво се случи в тази стая преди не повече от час. Бяхме се разбрали нещо — да ми продадете земята си.

Ели хвърли тревожен поглед към лелите си, но техните изражения не бяха се променили — все още изглеждаха доволни и блажени. Ели не можеше да си представи какво ги кара да са толкова доволни. Ако братята О'Мали наистина продадат земята на Фаулър, тя

никога нямаше да си върне ранчото, за което смяташе, че баща ѝ е платил с живота си.

— Предложението ти е съблазнително — каза Фин. — Ако някога решим да продаваме, ще се обърнем първо към теб.

Но това нямаше да стане. Ели трябваше да прехапе езика си, за да не извика. Погледна към Фаулър, към близнаците, към сестрите Долархайд и най-накрая към Кал. Той единствен отвърна на погледа ѝ.

Какво правеше тя в тази чужда земя, далеч от всичко познато, в един свят, безкрайно отдалечен от всичко, което я успокояваше? Нищо тук не можеше да ѝ даде покой, нищо, освен глътка от чашата на от мъщението.

Но каква щеше да бъде тя — сладка или горчива? Искаше ѝ се да вярва, че ще е сладка, но дълбоко в сърцето си въобще не беше сигурна.

Ели започна да задава въпроси на сестрите веднага щом излязоха от къщата. Двете жени пушеха пури, клатейки се на седалката на каруцата. Изглеждаха така, сякаш нищо в този свят не ги тревожеше.

— Доволни сте, че близнаците са решили да останат?

— Те имаха намерение да продадат ранчото на Фаулър. За пет хиляди долара — каза Герт. — Ако сключеха сделката, може би щяхме да им измъкнем парите, но това нямаше да ти върне земята. Фаулър не прилича на човек, който ще ти отстъпи правото на собственост само от добро сърце, не и след като е платил толкова много.

— Трябваше да ги убедим да останат — добави Мей.

Ели въздъхна. Всичко започваше да става много сложно.

— Добре, разбрах какво сте имали предвид. Но какви бяха тези приказки за петдесетдоларова награда и че ги търсят за разпит?

— Измислих си всичко това. Трябваше. — Герт издуха гъст облак дим. — Фин ме заведе до кладенеца, за да извади вода, и ми каза, че Кал почти ги е убедил да продадат ранчото и да се скрият някъде, докато той се върне в Ню Орлийнс и разбере какво става. Този племенник е доста хитър. Сигурно има някакъв начин да свали подозрението от тях. Затова измислих онези лъжи.

— Винаги си била добра в това отношение — каза Мей.

Дори докато слушаше сестрите, други неща торможеха сърцето на Ели — признания, копнеж, срам. Най-вече срам. И Кал беше виновен за това. Никой никога не я беше карал да се чувства по този начин.

— Кал Хардин наистина е хитър — каза тя. — Едно хитро копеле. — През целия си живот дори не си бе помисляла думата копеле, но се почувства добре, като я каза на глас. — Истинско копеле — добави за благозвучие.

Сестрите я погледнаха.

— Какво се случи, докато вие двамата бяхте навън? — попита Герт. — Потърсихме ви, но не ви намерихме.

— Бяхме в обора, за да нахраним конете.

— Вратите бяха затворени — каза Мей.

— Стана течение.

— И какво направихте вие двамата там? — попита отново Герт. — Нещо друго нахранихте ли, освен конете?

— Нищо. Това копеле... — Думата наистина й харесваше. — Това копеле си мисли, че никоя жена не може да му устои, но аз го заплаших с пистолета и той бързо-бързо се отказа от намеренията си.

Бог да ѝ е на помощ, бе започнала да лъже толкова много. Бе започнала да лъже единствените хора, които бяха на нейна страна.

Герт дръпна бонето си назад.

— Трябва да ти вземем пистолета, скъпа. Подобно отношение не действа добре на мъжете. Ако добре си спомням, планът беше ти да отвличаш вниманието му, докато ние работим върху въпроса с документите.

Ели не каза нищо по този въпрос, а попита:

— Мислите ли, че това ще ни отнеме още много време?

— Трудно е да се каже. Братята О'Мали са глупави, но не са тъпи.

— Аз не правя разлика.

— Тъп си, когато не знаеш какво, по дяволите, става — отвърна Герт. — Глупав си, когато знаеш, но не те интересува особено и си мислиш, че всичко, което искаш, си струва цената. Имаме намерение да ги накараме да си мислят, че нашата компания е далеч по-ценна от това да се потят над някаква земя, от която никога няма да изкарат много пари, а и междуременно ще съсипе здравето им.

— Но няма ли просто да я продадат на Олдън Фаулър?

— Не и ако им дадем да разберат, че ако продадат имението, ще изгубят нас — отвърна Мей. — Не са най-умните бизнесмени, които сме срещали. А и са по-инатести от магарета.

— Кое то не означава, че Фаулър не е проблем — добави Герт. — Трябва да разберем повече за него. Сигурно е много богат, щом предлага пет хиляди долара за тази нищо и никаква земя.

— Може би той е и глупав, и тъп — каза Ели.

— Не изглежда такъв. Намислил е нещо. И ние трябва да разберем какво е то.

— Ами Кал? — Малкото име на врага ѝ се изплъзна ненадейно от устата ѝ. Може би сестрите нямаше да забележат.

Но забелязаха.

— Кал, така ли? — веднага каза Мей. — Сигурна ли си, че ни разказа всичко, което се е случило в обора?

Ели въздъхна. Нямаше да се измъкне така.

— Да стреляш по един човек дори само да го искаш, предполага някаква фамилиарност. Такава е страната. Обноските и моралът тук са по-различни.

Сестрите си размениха многозначителни погледи. Ели реши да не им обръща внимание. И без това си имаше достатъчно неща, за които да мисли, като основното беше как да се върне по най-бързия начин във Вирджиния.

И то девствена. До днес добродетелта ѝ никога не е била поставяна под въпрос. А сега май съществуваше вероятност да я изгуби.

Олдън Фаулър определено беше проблем. Може би трябваше да направи на братята предложение с двойно по-голяма сума и да ги остави да се върнат в ръцете на властите в Ню Орлийнс. В края на краищата, още от самото начало възнамеряваше да им даде нещо за земята, въпреки че „лелите“ ѝ щяха да направят предложението.

Но беше мислила за сума от порядъка на неколкостотин долара. Ако удвои предложението на Фаулър, щеше да похарчи всичките си налични пари, но може би щеше да си струва жертвата.

За нещастие обаче, в Ню Орлийнс племенникът им може да ги отърве от правосъдието и те да заживеят богати и доволни. Тя щеше да

получи земята, но нямаше да получи отмъщението си, а това беше всичко, което искаше.

Наистина, това беше всичко. И за да го получи, трябваше да бъде истинска амазонка. Като героините от легендите, които толкова обичаше като дете.

Тя се огледа наоколо — огромно поле с трева, една горичка в далечината, залязващото слънце. Спомни си за кирпичената къща с две стаички, в която се бяха преместили вчера. Беше изоставена, след като предишният ѝ собственик бил убит при престрелка в бара, и се намираще в края на главната улица на Глори, близо до дъба, на който очевидно бесеха местните престъпници.

Подобно на хотелската стая, къщата имаше дървен под и стъкла на прозорците — доста малко удобства, но все пак превъзхождаше къщата в ранчото. Бяха купили едно легло от хотела и още едно от единствения магазин в Глори.

Ели си спомни за дантелените завеси в стаята ѝ във Вирджиния, за пухеното легло, за дебелия килим, който покриваше излъскания под. Спомни си за високия дъб пред прозореца ѝ — дърво, което трябваше да прави сянка и да радва окото, а не да бъде използвано с такава ужасна цел.

Спомни си и за чашата с горещ шоколад и топлия хляб, които ѝ сервираха всяка сутрин.

След като закусеше, работеше усилено през целия ден — помагаше в кухнята, правеше сапун или свещи, изобщо вземаше участие в почти всички дейности, които се извършваха в една плантация.

Но започваше деня с чаша горещ шоколад и топъл хляб.

Отново се огледа наоколо. Какво не би дала за едно дърво наблизко! От време на време се виждаше добитък, но не беше ясно дали е или домашен, тъй като над високата трева се показваха само рогата. Беше чувала, че в тази област има стада с диви коне, но все още не ги беше видяла.

Голяма работа. Искаше приятелите ѝ да са наблизко, а не някакви си диви животни. Искаше арфата, на която се бе научила да свири като малка.

Искаше да си бъде вкъщи.

Каква амазонка беше тя? Сигурно си беше загубила ума.

Във Вирджиния, след смъртта и на последния представител на майчиното ѝ семейство, тя бе погледнала Бертран и децата му и си спомни за баща си. Смяташе, че ако годеникът ѝ и адвокатът ѝ наблюдаваха плантацията, управителят щеше да се справи през есента и пролетта, докато Ели се върне.

Всичко това бяха само извинения. Истината беше, че искаше да се махне оттам. Но вече не разстоянието бе превърнало Вирджиния в рай и дори Бертран Рандолф вече не ѝ се струваше толкова лош. Тя обичаше момчетата му, въпреки че бяха невъзпитани. Въпреки че тя и Бертран не се обичаха, той винаги щеше да я уважава.

А това беше нещо, което мъж като Кал Хардин никога не би направил.

Прекара останалата част от пътуването, опитвайки се да се съсредоточи върху мисли за Бертран и чаши горещ шоколад, и в по-голямата част от времето успяваше. Когато се прибраха в Глори, тя седна да пише писмо на годеника си. Беше му писала два пъти, докато беше в Ню Орлийнс, за да му съобщи за смъртта на баща си, а след това за плановете си да продължи пътуването си, като даваше мъгляви обяснения за причината.

Сега бе дошло времето да му съобщи, че е пристигнала благополучно в Тексас. Отново не даде никакви подробности. Спомена само, че става въпрос за недовършен бизнес на баща ѝ.

На следващия ден, след като помогна на Герт и Мей да изтъркат пода и стените, да измият прозорците и да проветрят двете стаи, тя наметна пелерината си върху простата рокля, с която бе работила, и отиде в магазина с писмото.

Не си направи труда да си слага боне. Небето беше сиво, а на нея ѝ харесваше да усеща вятъра в косите си, тъй като ги бе прибрала хлабаво на врата.

Магазинерът, Джоузеф Мърс, я поздрави и я увери, че писмото ѝ ще започне дългото си пътешествие още на следващия ден, въпреки че щеше да мине повече от месец, преди Бертран да го получи. От него щеше да се убеди, че тя е в безопасност и че скоро ще се върне къщи.

Не му изпращаше целувки. Той щеше да разбере, че не е искрена.

Зае се с покупките, използвайки списъка, който сестрите бяха направили. В тъмната задна част на магазина видя една млада жена.

Избеляла синя рокля висеше свободно на тънката ѝ фигура, русата ѝ коса бе прибрана в кок на тила. Беше много бледа, почти бяла, изражението ѝ беше като на създание от друг свят.

Ели я бе видяла и вчера — стоеше в същия ъгъл. Беше се усмихнала на призрачната фигура, както направи и сега, но също както сега, жената не отвърна.

— Дъщеря ми Катя ще ви помогне — каза Мърс със силен немски акцент. — Трябва само да ѝ дадете списъка.

Ели имаше чувството, че ако се приближи към нея, Катя ще избяга. Но младата жена остана на мястото си, пое малкия къс хартия, който ѝ подадоха, и без да вдига поглед, започна да вади нещата, които бяха написани в списъка.

— Много ми е приятно да видя някой, който е на моята възраст — каза Ели, докато вървеше зад жената. — Имате ли нещо против да ви наричам Катя? Аз съм Елинор, но повечето хора ме наричат Ели.

Катя Мърс не показваше с нищо, че чува това, което ѝ говори Ели.

— Може би не говорите английски — продължи Ели.

— Много добре го говори — обади се бащата. — По-добре от мен.

Ели хвърли един поглед през рамо към мистър Мърс и видя такава тъга в очите му, че чак сърцето я заболя. Отново погледна към Катя.

— Може би по-късно ще си поговорим, когато не сте толкова заета. Сигурно се чувствате самотна тук, след като няма друга жена, с която да разговаряте.

Щеше да продължи да говори, опитвайки се да привлече вниманието на момичето, но вратата на магазина се отвори и тя чу тежки стъпки по пода.

Изведнъж се напрегна. Обърна се, очаквайки да види подигравателното изражение на лицето на Кал Хардин, макар че нямаше представа защо си помисли точно това. Може би защото се страхуваше от присъствието му повече от присъствието на който и да било друг човек. Напоследък непрекъснато очакваше най-лошото.

Вместо високата, слаба фигура на Кал тя видя мъж със среден ръст, облечен в черни панталони и сако, пясъчнорусата му коса беше пригладена назад и откриваше слабо, бледо лице. Очите му бяха

лазурносини, не яркосини като на Кал, а погледът, който ѝ хвърли, съдържаше само любезен интерес, без намек дори за презрение.

Спомняше си го смътно. Беше го видяла в бара при пристигането си преди три дни.

— Мис Дейвънпорт — каза той, — щастлив съм да видя, че здравословното ви състояние се е подобрило.

— Имате известно предимство — отвърна тя. — Вие ме познавате.

— Знам името ви. А това не е едно и също, нали? Иначе почти не ви познавам. — Говореше изискано, като малкото англичани, които познаваше. — Но простете ми — продължи той, — имате право. Аз съм Саймън Пенс, роден в Йорк, блудният син на почтен английски джентълмен и на жена, която отдавна рони сълзи заради моя авантюризм. Моля, наричайте ме сър Саймън. Титлата ми е единственото нещо, което още обичам в този свят.

Ели не можа да сдържи усмивката си, доволна да разговаря с мъж, чийто присмех е насочен към самия него, а не към нея.

— Чудя се, сър Саймън, каква част от всичко това е истина.

— Страхувам се, че всичко. Единственият грях, който успявам да избегна, е лъжата.

Той погледна към Катя Мърс и любезният интерес се оформи в нещо доста по-силно.

Но когато отново заговори, гласът му пак беше вежлив.

— А, мила Кейт, виждам, че помагате на баща си, както винаги. Нека ви помогна за този чувал с брашно. Изглежда прекалено тежък за нежните ви ръце.

Ели беше сигурна, че видя как бледите бузи на момичето леко порозовяха. Когато сър Саймън се приближи към нея, Катя остави брашното и отново се отдръпна в сянката. Той я погледна загрижено.

— Страхувам се, че ви изплаших. Няма да ви причиня зло.

— Оставете я — обади се баща ѝ по-скоро примирително, отколкото грубо.

Сър Саймън се обърна към Ели и отново се усмихна.

— Позволете ми да ви помогна аз, вместо фройлайн Мърс.

Ели нямаше друг избор, освен да удовлетвори молбата му. Вече се бяха запътили към вратата, когато Кал Хардин влетя вътре като буреносен облак, изненадвайки я.

Тя ахна.

Погледът му се премести от нея върху сър Саймън, после отново върху нея.

— Да не би да ви хванах да вършите нещо нередно, мис Дейвънпорт?

Ели се изчерви.

— Винаги ли трябва да ме обиждате?

— Винаги.

— Какво правите тук? — попита тя, отказвайки да се подразни от неподражаемата му грубост.

Той присви очи и подигравателният израз изчезна от тях.

— Дошъл съм за патрони. Изглежда, ще са ми необходими повече, отколкото предполагам. Ще имам нужда и от кобур. Искам пистолетът да ми е непрекъснато подръка.

— Но защо, за Бога? Да не би команчите да са се върнали?

Стаята изведнъж се изпълни с напрежение, макар че Ели не беше и наполовина сериозна. Смяташе, че воюващите страни са много далеч оттук. Възможно бе и да греши. Затаила дъх, тя се втренчи в Кал, очаквайки отговора му.

— Команчите не са единственият източник на опасност в Тексас. Тази нощ някой се опита да ни убие, докато спяхме.

ГЛАВА 7

— Бандити.

Фин произнесе думата така, сякаш съдържаше всичкото зло на света Кал за първи път бе готов да се съгласи с него.

Фин и Фитс седяха на масата в къщата, която бяха наели сестрите Дейвънпорт. Герт и Мей кимаха в съгласие. Ели седеше отстрани и ги наблюдаваше.

Кал стоеше близо до входната врата, с гръб към стената. Държеше шапката си в ръка и цялото му внимание беше съсредоточено върху племенницата. Ели беше облечена в проста кафява памучна рокля с голяма яка, пристегната в талията. Косата ѝ беше прихваната леко на тила и това ѝ придаваше едновременно уязвим и съблазнителен вид.

Но външният вид може и да лъже. Той си спомни блестящите очи, виращи се в него вчера с плам, който го пронизваше. Днес погледът им беше почти леден. Явно през нощта бе мислила, а това винаги е опасно за една жена. Най-добре за Кал беше да разбере къде носи патроните си и дали е взела пистолета си.

— Това беше банда, сигурен съм — каза Фитс, който в момента мислеше само за опасността, на която беше изложен самият той. — Джоузеф Мърс, човек, който познава много добре тази земя, каза, че няколко от лудите глави в града са се обединили след последното индианско нападение и раздават правосъдие. Но тъй като индианците не се върнали, те започнали да преследват всеки престъпник, който се мерне наоколо.

— Всеки, за когото решат, че е престъпник — вметна Фин. — Доколкото разбирам, нямат намерение да чакат за разследване и съдебен процес.

— За тях няма значение колко е наградата за нечия глава — петдесет или петдесет хиляди долара. Преследват всеки, щом е обявен за бандит.

— Според Мърс се опитват да очистят Тексас от престъпниците — отново се обади Фин, — макар че методите им са близки до тези на престъпниците. — Фин поклати глава с отвращение. — Нима е законно да обградиш къщата на човек и да стреляш по него през нощта?

Фитс се обърна към Герт и Мей със сериозно изражение, като май обръщаше внимание повече на Мей.

— Не съм чувал за такъв закон.

Сестрите Дейвнпорт изразиха съгласието си. Кал потърси израз на същата емоция върху лицето на племенницата, но тя седеше неподвижно и очевидно въобще не бе развълнувана от думите на вуйчовците му. Може би защото бяха обяснили всичко поне половин дузина пъти — как, след като луната залязла, къщата била заобиколена от нападатели, които стреляли във въздуха.

Няколко куршума ударили стените на къщата. Кал бе излязъл, стреляйки едновременно с карабината и пистолета си. Дори помиарът се бе включил в акцията, лаейки от едната страна на Кал, сякаш щеше да разкъса мародерите на парчета, стига веднъж да решише да слезе от верандата.

Но нощта беше много тъмна и нападателите се оттеглиха. Кал не беше сигурен колко са — може би трима, макар че вдигаха шум за десетима.

Наистина ли бяха някаква банда — почтени хора, превърнали се в престъпници заради една благородна кауза? Въобще не беше сигурен. Единственото нещо, в което беше сигурен, бе, че им даваха още един повод да си тръгнат оттук. За нещастие, вуйчовците му все още не бяха стигнали до същия извод. Наложил му се да ги извлече навън, заедно с кучето.

Кал сложи ръка на дръжката на пистолета на хълбока си. Опитваше се да свикне с мисълта, че носи оръжие толкова близо до себе си. Повечето мъже слагаха кобурите на кръста си, но той го беше прикрепил върху бедрото си. Така му беше по-лесно да го вади.

Сако не би могло да го скрие, но той и не искаше. Ако някой решише да го нападне, искаше копелето да знае, че е въоръжен. Освен това той не носеше сако — беше го заменил за едно кожено яке с ресни, което взе от магазина на Мърс заедно с кобура. Кафява кърпа бе

завързана свободно под яката на ленената му риза. Беше облечен като тексасец, готов за битка.

За разлика от Ели, той бе заредил пистолета си. След предишната нощ вече имаше намерение гърбът му винаги да е до стената. В Тексас шансовете да оцелееш така бяха доста по-големи.

— Много сте мълчалив, мистър Хардин — обади се Герт. — Какво мислите за стрелбата? И вие ли смятате, че е било банда?

— Възможно е. Тук нямаме никакви врагове. Поне не още. — Погледът му се премести към Ели. — Не и доколкото ми е известно.

Тя сведе очи. Каквото и да си мислеше, Кал беше убеден, че ще му се стори интересно. Но знаеше също, че тя все още не беше готова да разкрие тайните си. Щеше да се наложи да ги измъкне от нея по най-добрия възможен начин.

А знаеше няколко добри начина. Но за това трябваше да са сами. Следващия път, когато му паднеше възможност като тази в обора, щеше да се възползва по-добре от нея.

— Предполагам, това означава, че искате да си тръгнете — обади се и Мей.

Очите на Ели стрелнаха леля й, сякаш й заповядваха да мълчи.

— Това има ли някакво значение за вас? — попита Кал, отправяйки въпроса си към племенницата.

— Разбира се, че не — отвърна тя и махна пренебрежително с ръка — Защо вашето местонахождение трябва да ме интересува?

— Наистина няма причина. Дори и след това, което споделихме заедно.

Очите й го пронизаха.

Лелите гледаха като котки, които наблюдават врабчета, но не знаят към кое точно да се хвърлят.

Вуйчовците му сезираха в празното пространство, съсредоточили мислите си върху проблеми, с които смятаха, че са приключили отдавна.

— Съжалявам, че са стреляли по вас — каза Ели, макар че в гласа й не прозвуча и капчица съжаление. — Съжалявам и за това, че не си улучил никого, когато си излязъл навън. Да не би да си лош стрелец?

Кал сви рамене.

— Има няколко неща, с които не съм се занимавал от известно време и стрелбата е едно от тях. Имам нужда от упражняване, това ли искаш да кажеш?

— Нямам представа от какво имаш нужда — отвърна студено тя. Беше единственият човек в стаята, който знаеше, че той няма предвид само стрелбата.

— На около двайсет метра от гърба на къщата има ограда — каза Герт. — Ели, защо не изведеш Кал отвън и да го успокоиш?

— Но...

— Веднага, Ели — намеси се Мей. — Това може да спаси живота му, както и живота на вуйчовците му. — Тя изпърха с мигли към Фин и Фитс. — Поне това можеш да направиш.

Жените сякаш провеждаха безмълвен разговор помежду си. Изглеждаше така, сякаш лелите се опитват да му я набутат в ръцете. Каквото и да беше намерението им, Ели в крайна сметка се подчини.

— Разбира се — каза тя и стана.

Усмихна се сладко на Кал. Той го прие като предупреждение да стои нащрек.

— А и можем да се поупражняваме още сега — добави тя. — Ще взема пистолета си от другата стая. Човек не знае кога може да налети на враг.

Тя си взе наметалото и двамата се запътиха през поляната към дъба. Нахлупил ниско шапка, Кал я наблюдаваше как поставя мишени по ръба на дъсчената ограда.

Мишените бяха най-различни — камък, клонче от дъба, ръждясала консервена кутия, буца засъхнала тор. Когато се върна при него, тя го погледна право в очите.

— Кал, вече ми показва, че не знам как да се държа с мъжете. Предизвиква ме и ме изкушава, докато ми се размъти мозъкът, а всичко, което направих аз, бе да ти размахвам незареден пистолет под носа. Време е да ти покажа какво мога да правя.

Тя застана по средата между къщата и оградата, зареди пистолета си и стреля по парчето тор. Буцата се пръсна на хиляди дребни късчета.

— Твой ред е — каза тя и отстъпи настрана, без да дава вид, че силният звук ѝ е направил някакво впечатление.

Това беше друга част от характера на загадъчната Ели. Част, която му харесваше. Проклет да е, ако знаеше защо, но я харесваше.

Неговият куршум улучи камъка и той хвъркна от оградата. Кал стреля отново и го уцели във въздуха.

— Фукльо — каза тя.

Прицели се внимателно и улучи консервната кутия. Той пък свали дъбовото клонче.

Останаха безмълвни известно време. Небето над главите им беше сиво и малкото птици, които се виждаха, когато излязоха от къщата, бяха изчезнали, изплашени от гърмежите.

— Май нямаме нужда от упражнения — каза Ели.

— Не и от това разстояние.

— Мога да го увелича, ако искаш.

— Имах предвид сближаване.

Тя погледна надолу.

— Знам, че не говориш за упражнения в стрелба, нали? Имаш предвид целуване и разни други неща. Трябваше да ти напомня вчера, че съм сгодена за друг. Изглежда непрекъснато забравяш.

— И двамата забравяме.

Тя дори и не направи опит да спори.

— Това не прави фактите по-различни. Аз съм сгодена, Кал. Дала съм дума.

— Откъде ти хрумна идеята, че искам да се ожения за теб?

Това я потресе повече, отколкото бе имал намерение.

— Недей да се ласкаеш, че дори бих си и помислила, че намеренията ти са сериозни. Исках да кажа, че вярвам, или поне се надявам, че ще се отнасяш с жена в моето положение поне с малко повече уважение.

— Ако замениш уважението с интерес, всичко си идва на мястото. Уважението е нещо, което една жена иска, когато не може да получи нищо по-добро.

— Говориш като мъж.

— Това е единственият начин, който ми е известен.

Приблужи се към нея. Тя не отстъпи.

— Мъж без капчица чест — каза тя, вперила поглед в очите му.

— Разбра какъв съм.

— Не — каза тя тъжно. — Разбрах каква съм аз.

— Значи си много по-напред от мен. Защото аз нямам и най-малката представа какво целиш.

— Казах ти...

— За Бертран Импулсивния? Сигурно си си помислила, че аз пък съм Кал Глупака.

— Мога да се сетя за много определения, които ти подхождат, но глупав не е от тях. Какво ще кажеш за Кал Арогантния? Или Кал Опортюниста? Или Кал Развратника?

— Права си само за едно. — Той махна една къдрица от бузата ѝ. — Познай кое.

Тя видимо потрепери, а в очите ѝ проблесна гняв.

— Ти ми се подиграваш, Кал, и го знаеш. Единственият начин да се защитя е, като приема истината. Ако минеш покрай мен на някоя улица в Ню Орлийнс, дори няма да ме забележиш. А в Глори аз съм на практика единствената жена.

— Нямах високо мнение за себе си.

— Нямам високо мнение за външния си вид. А това съвсем не е едно и също. Твоето внимание може и да ме кара да правя глупости, но това, което ще ми дадеш, едва ли е ласкателно, а и няма да трае дълго.

— Искаш нещата между нас да траят дълго, така ли?

— За Бога, не. Това би означавало да се опропастя.

Проклетата да е тази жена. Успяваше да привлича вниманието му и да го възбужда, а след това го заливаше с леден порой от думи. Сякаш в нея имаше някаква омраза, но не такава, каквато таят всички жени, които не са познали мъжете. Нейната омраза беше специфична и беше насочена само към него.

Тя му обърна гръб и в този момент той разбра къде я беше виждал. Намести шапката си, спомняйки си изстрела на гробището и тайнствената, забулена в черен воал, жена.

Без съмнение жената, която в момента стоеше пред него, беше същата.

Спомни си как я бе видял да стои на пътя тогава — едновременно призрачна и безкрайно земна. Спомни си и как се завъртя, развявайки пелерината си. Сега не беше с воал, а с наметало и изпълнена с изпепеляващ гняв. Инстинктът му бе нашепнал, че отново ще се срещнат. И не сгрещи.

А сега трябваше да му каже какво, по дяволите, ставаше?

Ели захвърли наметката си на леглото и с треперещи ръце прибра пистолета и патроните в сандъка в ъгъла на стаята. Лелите и вуйчовците бяха изчезнали, но на нея ѝ беше все едно. Кръвта ѝ кипеше, а вътрешностите ѝ горяха в някакво терзание, каквото никога преди не бе изпитвала.

И всичко това заради един невъзможен мъж.

Той и роднините му по някакъв начин бяха замесени в смъртта на баща ѝ. А това тя никога не трябваше да забравя.

Наистина не разбираше реакцията си спрямо него, нито пък действията си, които противоречаха напълно на възпитанието ѝ и — което беше по-важно — на целите ѝ. Единственото ѝ успокоение беше, че поне на думи не му остана дължна.

Как смееше той да я дразни и да флиртува с нея, да я кара да иска неща, за които дори не би трябвало да знае, че съществуват, давайки ѝ да разбере, че той самият знае достатъчно. Тя не означаваше нищо за него, дори по-малко от нищо. Иначе би разбрал, че наистина това, което иска, е уважение.

Не от него, разбира се. Вчера бе имала достатъчно време за размисъл, достатъчно време да си припомня срама си. Докосването му беше това, което я вълнуваше. Тя беше самотна и знаеше, че никой не я обича. И той сигурно го е усетил. Той беше по-долен от змия, по-долен и от червей и ако дори и за миг си помислеше, че тя наистина искаше той да...

Той влезе в стаята и тя се обърна, готова да му се противопостави. Но той не ѝ даде възможност. Хвърляйки шапката си на леглото върху наметката ѝ, продължи към нея с уверена крачка и я дръпна в прегръдката си.

Тя сграбчи ресните на коженото му яке за опора и тъкмо щеше да извика, когато устните му покриха нейните и заглушиха вика ѝ.

Устните му бяха топли и силни и ужасно убедителни. Той сякаш я поглъщаше цялата, включително волята ѝ, и за този кратък миг всичките ѝ смели мисли се объркаха. Искаше да му се противопостави, но нямаше сили. Тази неопределеност продължи само секунди, преди нещо друго да заеме мястото ѝ — експлозия от желание, което

разтвори устните ѝ в покана за още по-дълбока целувка. Той изстена в отговор и тя усети вкуса на езика му.

Това я изплаши, тази първа среща с истинската интимност, но както и волята ѝ, страхът също я напусна. Ако трябваше да бъде честна, вкусът ѝ харесваше, затова потри езика си в неговия, за да го усети по-пълно. Водеше я инстинктът ѝ.

Прегръдката му стана по-силна. Ръцете ѝ се плъзнаха нагоре към врата му и тя се изправи на пръсти, за да е още по-близо до устните му. Усещаше натиска на кобура на пистолета му в корема си. Той я повдигна от земята, без дори за миг да откъсва устните си от нейните. Стиснала очи срещу светлината на деня и реалността, Ели се притискаше към него с жар, която я учуди, макар че ѝ даваше сила за още хиляди други неща.

За какви неща? Това тя не знаеше. Знаеше единствено, че иска повече — повече докосвания, повече целувки, да усеща ръцете му на гърба си. Тялото ѝ трепереше, а кръвта ѝ кипеше. Ръцете ѝ правеха някакви неосъзнати движения около раменете му, опитвайки се да проникнат под дрехите му.

Стаята се завъртя пред очите ѝ, Кал беше единственото нещо, чието съществуване възприемаше. Тя не съществуваше за нищо друго, освен за желанието, което той предизвикваше у нея. И изведнъж той я пусна на земята и охлаби прегръдката си. Трябваше ѝ известно време, докато осъзнае какво става.

Първата ѝ реакция бе да се притисне към него, да му се моли да я целуне отново. Очите ѝ се отвориха и в ослепителната светлина тя отново видя нещата такива, каквито бяха. Неразбираемите чувства и усещания изчезнаха и на тяхно място дойде срамът, който тя много добре разбираше.

Тя се опита да се отдръпне, но той не я пусна. Трябваше да се задоволи с това да сложи отворените си длани на гърдите му. Леко, за да не усеща силното тяло под тях. Но все пак усещаше накъсаното му дишане, точно като нейното.

— Ели — промълви той.

Тя покри устата си с ръка и го погледна, но не можа да каже нищо. Не знаеше какво да си мисли, не знаеше какво да каже.

Кал нямаше подобен проблем.

— Смятах да те отнеса в леглото. Щеше ли да ме спреш?

Тя затвори очи и се опита да си представи образа на баща си, но никога не беше виждала Хенри Чейс. Единственото лице, което си представяше, беше това на Кал Хардин — една маска от твърди линии, брадясали бузи и устни, много по-смъртоносни от всеки куршум. Всичките смели думи, които му бе казала, бяха все едно полъх на вятъра. Не беше възможно да избяга от него.

— Щеше ли? — настоя той.

Тя искаше да му покаже, че е възмутена, и по-късно може би щеше да успее. Но не и докато я гледаше с тези очи, които можеха веднага да разпознаят лъжата.

— Не знам — прошепна тя. — Надявам се, че това щях да направя. Моля те, пусни ме.

Той отстъпи назад и тя внезапно почувства студена тръпка. Може би това беше тръпката на безчестието. Днес беше доказала, че е позор за всичко, в което вярваше, всичко, което ѝ беше скъпо.

Досега не знаеше, че целувката може да притежава такава сила. Тя наистина можеше да опропасти една жена.

Тя отстъпи назад и се обърна към прозореца. Погледна към оградата, където само допреди няколко минути се хвалеха с уменията си да стрелят. Там, отвън, беше равна с него. Вътре той беше този, който знаеше какво да прави.

— Наистина ли си Ели Дейвънпорт? — попита той.

Въпросът я изненада и тя за малко не му каза: „*Ели Чейс*“.

Пъхна един кичур коса зад ухото си.

— Не разбирам за какво говориш.

— Мисля, че разбираш. Двете жени, които дойдоха с теб, са ти лели толкова, колкото и Джоузеф Мърс.

Точно това обвинение не беше очаквала. Изглеждаше ѝ толкова далечно, толкова чуждо след интимността, която споделиха, но въпреки това уцели право в целта.

Сърцето ѝ заби бързо, но тя най-после намери сили да изрази възмущението си:

— Разбира се, че са ми лели — излъга тя. — Как можеш да се съмняваш? Те ме обичат и аз ги обичам. Това би трябвало да е ясно дори на човек като теб.

— Въобще не приличаш на тях.

— Приличаме си толкова, колкото ти приличаш на Фин и Фитс.

— Добре, тук спечели, но само дотук. Каквото и да те е довело в тази земя, трябваше да измислиш по-добра история от тази за годеника на име Бертран.

Тя най-после можеше да се позове на истината. Това ѝ даде сили да се обърне и да го погледне в очите.

— Наистина съм сгодена за мъж на име Бертран Ръдърфорд, въпреки че не знам как ще го погледна в очите след случилото се днес.

— Ще се справиш. Ако наистина има такъв мъж.

— Винаги ли си такъв циник?

— Винаги. Не ми е известна причина да не бъда. Ако имам предвид теб, например.

— Аз бих предпочела да не си.

Той се изсмя. Както всичко останало, свързано с него, смехът му също беше тъмен и прелъстителен.

— Нямах предвид да те взема физически...

— Нито пък аз.

— Въпреки че не сме проучили докрай тази възможност, нали? Искам да кажа, че не си това, което изглеждаш. Идваш тук с някаква нелепа история, преструвайки се, че си строга, порядъчна и студена, а всъщност си много топла и човечна.

— Искаш да кажеш — слаба.

— Съвсем не. Мислех, че искаш да разкъсаш дрехите ми. — Тя ахна, но той не спря. — Ти си страдна жена, Ели, ако наистина така се казваш, и много по-хубава, отколкото си мислиш. Не знам как всичките тези чувства се побират в теб. Би трябвало да си висока поне метър и осемдесет.

— Въобще не съм такава, каквато ме описваш — отвърна тя, чудейки се кого всъщност иска да убеди. — Ти толкова ме ядоса, че загубих способността си да разсъждавам трезво. Това е всичко.

Но знаеше, че в реакцията ѝ имаше нещо много по-силно. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Той не биваше да я вижда да плаче.

Тя го заобиколи отдалече, грабна наметалото си и избяга от стаята, избяга от къщата, хукна надолу по улицата, без дори да помисли къде отива. Искаше само да бъде колкото е възможно по-далеч от него. Знаеше, че той я следва — не беше от мъжете, които оставят жените да водят играта.

От бара се чуваха гласове и силен смях. Стори ѝ се, че разпознава един особен висок кикот, но това не можеше да бъде.

Разбира се, че можеше. Това, което чуваше, беше последният провал за деня.

Без дори да се замисля дали е подходящо да влиза там, тя бутна вратата. Стаята беше задимена.

С изключение на бармана, който стоеше до една колона и чоплеше зъбите си, всички останали се бяха скупчили в другия край на стаята. Виждаше ги само в гръб — образуваха стена, зад която не се виждаше нищо. Не че Ели искаше да види. Един мъж привлече вниманието ѝ и тя позна в него сър Саймън Пенс — англичанина, с когото се запозна тази сутрин в магазина.

Наистина ли беше тази сутрин? Сякаш се бе случило много отдавна.

Той кимна с достойнство, което явно беше в кръвта му. Потупвайки раменете на мъжете пред него, той ги накара да се обърнат. Един по един те се втренчиха в Ели, ухилени до уши. Никога в живота си не беше виждала толкова похотливи лица на едно място. Загърна се с наметката си.

Мъжете се разделиха, образувайки тесен коридор, който водеше към масата в дъното на салона. Тя трябваше да тръгне към смеха и виковете.

Но Ели знаеше прекрасно кого и какво щеше да намери там.

Четиримата седяха на масата — Фин и Фитс един срещу друг, Мей и Герт, също. Пред тях имаше купчини монети и хартийки, а Герт размесваше колода карти с умение, което едва ли една дама би могла да притежава.

Единственото нещо, за което Ели можеше да бъде благодарна, бе, че сестрите Долархайд поне не пушеха.

Което не означаваше, че няма да запалят всеки момент.

Помисли си, че ще е най-добре да си тръгне, но се сети, че Кал е някъде зад нея.

Герт я забеляза първа и спря да разбърква картите.

— Ели! — Не изглеждаше никак притеснена, както би трябвало да бъде. — Свършихте ли със стрелбата?

— Джентълмени — каза Мей, — позволете на племенницата ни да дойде насам. Не може ли някой от вас да ѝ намери къде да седне?

Молбата на Мей беше последвана от забързано притичване насам-натам и пред нея се появиха половин дузина столове. Тя махна с ръка.

Сър Саймън я гледаше със съчувствие, останалите мъже я гледаха по начин, за който тя не искаше дори и да си помисля.

— Хайде, не се мръщи толкова — обади се Герт. — Никога преди не сме го правили...

Няколко мъже се изкикотиха.

— Наистина не сме. Но Фин и Фитс ни казаха, че могат да ни научат на някои неща за комара, а ние искахме да се махнем от онази пукотевица, която създавахте с Кал в задния двор.

— Освен това печелим. — Мей се усмихна на близнаците, но очите ѝ гледаха малко по-иначе към Фитс. — Мога да кажа едно нещо със сигурност — ирландците определено знаят как да се отнасят с дами.

Смехът се усили. Ели погледна към сър Саймън, чиито бледосини очи бяха изпълнени със съчувствие. С периферното си зрение забеляза и Кал. В неговия поглед видя любопитство и намек за нещо, което може би беше триумф.

Смехът заглъхна. Очевидно всички очакваха отговора ѝ. Ели искаше от дъното на душата си подът да се разтвори и земята да я погълне.

ГЛАВА 8

— Предполагам си мислиш, че не удържахме думата си.

Вече се намираха в наетата къща. Герт пушеше пура и бъркаше някакво задушено в една огромна тенджерка.

— Може и така да се каже — отвърна Ели, чиито бузи все още пламтяха от срам заради това, че избяга като страхливка от бара, без да каже и дума на лелите си.

И най-лошото не беше, че мъжете ѝ подмятаха двусмислени забележки, докато минаваше покрай тях. Най-лошото беше, че се блъсна в Кал, който я наблюдаваше с хитрите си очи така, сякаш можеше да прочете мислите ѝ.

Единственото нещо, за което можеше да бъде благодарна, бе, че той се върна в „Дабъл Ти“ и не беше тук, за да я дразни. Фин и Фитс щяха да останат в хотела, докато Кал не дойдеше с някакви новини за бандитите.

Мей, която седеше до нея на масата, хвана ръката ѝ. Също като сестра си и тя беше силна, затова Ели дори не направи опит да я отдръпне.

Само за един-единствен ден бе загубила толкова много от достойнството си.

— Така научаваме повече за момчетата — каза Мей. — А единственото, което можеш да направиш ти, е да се мотаеш наоколо и да се държиш като дама. Освен това, ако още веднъж чуем, че за малко не са ги убили, докато спят, ще трябва да се откажем и да се върнем в Ню Орлийнс.

— Тези ирландски момчета са много простодушни — каза Герт. — А ние не знаехме какво са си наумили, затова трябваше да направим нещо, за да ги привлечем отново.

— Няма никакво съмнение, че точно това сте направили.

— Няма никаква причина да си толкова нещастна от това. Ако не те познавах по-добре, щях да си помисля, че в думите ти прозвуча сарказъм — продължи Мей. — Знам как ти е изглеждало всичко това

отстрани, но все пак трябва да имаш малко вяра. Все пак ние мислим само за интересите ти.

Ели издърпа ръката си от хватката на Мей и погледна първо едната сестра, после другата. Наистина изглеждаха загрижени. Прекалено много ги осъждаше. За тях бе най-естественото нещо на света да отидат в бара.

Може би бяха прави. Може би единственият начин да разберат Фин и Фитс беше да се принизят до тяхното ниво. Но защо трябваше да го правят пред други хора?

Въздъхна.

— Съжالياвам. Просто ми дойде прекалено много да бъда с Кал толкова дълго. Той винаги гледа на нещата от отрицателната им страна.

Сестрите се спогледаха.

— Той може да бъде победен — каза Герт.

— От теб — допълни Мей.

— Ха! — Трябваше да ги бяха видели заедно с Кал преди един час.

— Е, какво разбрахте за близнаците? — попита тя, за да смени темата.

Герт остави лъжицата и седна при тях на масата.

— Знаят как да се забавляват.

Сестрите се ухилиха.

— Наистина знаят — съгласи се и Мей.

— Не съм се смяла толкова, откакто напуснахме Мисисипи.

— Беше хубаво, нали, Герт. Толкова хубаво, както когато свалихме корсетите си тази сутрин. — Мей погледна към Ели. — Трябваше да ги свалим. Цялата ни кожа е на дълбоки червени ивици. Изглеждаме така, сякаш някой ни е бил с камшик, а това е нещо, което не позволяваме.

— Не бъди толкова умислена, скъпа. — Герт потупа ръката на Ели. — Ние им обяснихме, че сме черните овце в рода и само ние сме се оказали толкова смели, че да дойдем с теб тук.

Мей кимна.

— Казахме, че сме се държали добре през цялото време, но сме решили, че ако няколко часа бъдем естествени, няма да навредим никому.

— Това накара момчетата да се поотпуснат — каза Герт. — Финбар О’Мали може да е истински чаровник, стига да поиска. Знае как да приема жената такава, каквата е.

Мей поклати глава.

— Фитсджералд е истинският чаровник.

— Фин!

— Фитс!

Ели гледаше двете жени с недоумение. Това не беше възможно. Тя затвори очи за момент. Но, разбира се, че беше възможно.

— Значи са чаровници, така ли? Това ли е всичко, което научихте?

Усмивките изчезнаха и Герт започна да почуква с пръсти по масата.

— Има едно нещо, което няма да ти хареса. Предпочитам да ти го кажа направо. Тези момчета са без съмнение най-лошите картоиграчи, които сме срещали. Няма начин да са измамили баща ти.

Мей кимна.

— Освен ако не се е опитвал да изгуби ранчото нарочно, а в това, по дяволите, няма никакъв смисъл.

— Но за тази тяхна игра на карти се разказваше какво ли не! Поразпитах хората, а и те сами идваха в ателието на татко.

— Плати ли им нещо?

— Малко. И недейте да ме гледате така. Знаете, че не биха си направили труда да дойдат, ако няма да спечелят нещо. Имаше известни различия в разказите, но всички бяха категорични за едно — как близнаците извадили поп купа, който не би трябвало да имат, и спечелили всичко.

— Знам, че това е изненада за теб, но помисли добре, Ели. Повярвай, тези момчета просто не знаят как да мамят. Те дори не могат да държат добре картите.

— Още нещо трябва да се има предвид — вметна Герт. — Мъжете обичат хубавите историйки също както и жените. Предпочитат да разпространяват лоши новини, отколкото добри, защото знаят, че така ще привлекат повече слушатели. Моето предположение е, че след като ти си започнала да им задаваш въпроси, те са останали с впечатлението, че искаш да чуеш нещо лошо за близнаците. Така имаш върху кого да хвърлиш вината за случилото се.

Ели се облегна назад.

— Но това е абсурдно! Аз исках просто да разбера истината.

Герт поклати глава.

— Сега не е време да лъжеш себе си.

— Аз не лъжа...

Тя преглътна и извърна поглед. Възможно ли е сестрите да са прави? Тя ли бе внушила на мъжете, които разпитва, отговорите, които искаше да чуе? Може би. Но беше сигурна, че е на вярна следа в разследването си. Прекалено много съвпадения имаше, за да си помисли нещо друго.

И съвпаденията все още съществуваха. Още тогава почти всички й казаха, че братята О'Мали са лоши картоиграчи. Точно затова спечелването на играта срещу баща ѝ е било изненада.

Един от присъстващите тогава го бе казал най-добре: *„Тези ирландци се оказаха по-различни от това, за което ги смятахме. Може би вземат уроци от онзи комарджия — племенника им. Може би пък тримата да си приличат повече, отколкото си мислехме.“*

Не бяха ли я предупредили сестрите Долархайд, че невинно изглеждащите мъже са най-опасни?

Ели въздъхна. Всичко това изискваше много размисъл и всичката честност, на която беше способна. Герт и Мей се отдръпнаха от масата и я оставиха да помисли.

— Искаш ли чаша чай? — обади се Мей след неколкоминутна тишина.

Ели поклати глава. Имаше нужда от концентрация. Мисленето беше трудна работа, когато чувствата непрекъснато излизаха на преден план. Най-важното чувство, което изпитваше в момента, беше, че в бъдеще ще отмъщава за баща си без ничия помощ. Можеше да го направи, ако трябва. Нямаше друг избор.

— Знам, че е трудно да приемеш всичко наведнъж — каза Герт. — Недей да се укоряваш. Не си сгрешила нарочно.

— И ти си човек — добави Мей.

Ели се усмихна горчиво.

— Кал каза почти същото. — Тя погледна към спалнята. — И то не много отдавна.

Въобще не ѝ хареса погледът, който си размениха двете сестри.

— Той не вярва, че сте ми лели — добави тя, давайки им и друга тема за размисъл, освен това, какво са правили двамата с Кал.

Сега беше ред на сестрите да бъдат възмутени.

— Не смята, че сме достатъчно добри, така ли? — попита Мей.

— Казва, че въобще не си приличаме. Също така не вярва, че имам годеник на име Бертран.

— Винаги съм смятала, че тази част от историята звучи малко подозрително — обади се Герт.

— Но това е единственото вярно нещо, което сме казали тук. Разбира се, не това, че сме го последвали в Тексас, а това, че съществува.

Герт смачка пурата си в буркана, който понякога използваше за пепелник, и махна с ръка, за да пропъди дима.

— Една убедително изречена лъжа е по-добра от съмнителна истина, особено когато става въпрос за мъже. Знаем, че истинската ти леля не те е учила на това, но тя е била стара мома, нали? И бих заложила последната си бутилка боя за коса, че е била девствена. Опитът научи мен и Мей да разбираме мъжете.

Ели нямаше намерение да разговаря с бившите проститутки за това, дали на леля Абигейл ѝ е липсвал сексът, нито пък за навиците на мъжете. Спомняйки си какво научи от Кал напоследък, би предпочела да остане невежа до края на дните си.

— Може би, но само може би — каза тя — братята О'Мали са спечелили земята благодарение единствено на късмета си, но никой не вярваше в това. Слухът за измамата вече се беше разпространил, когато пристигнах в Ню Орлийнс. Може и да съм повлияла на мълвата, но не съм внушила тази мисъл на никого.

— Това не обяснява стрелбата — каза Герт.

— Мълвата се е разпространила и татко ѝ е повярвал. Възможно е те да са го убили, ако са смятали, че може да ги обвини в измама пред съда.

— Това е още едно нещо, което ни тревожи. Тези момчета разбират от оръжие толкова, колкото и ние двете. Когато стреляхте зад къщата с Кал, те се изнервиха точно толкова, колкото и ние. Те бяха тези, които предложиха да отидем в бара.

— Отново гледаш цинично — обади се Мей. — Добре, те споменаха, че наистина биха искали да отидат, а ние казахме, че всичко

е наред, стига да не ни оставят тук да оглушеем. Герт спомена, че това щяло да бъде съвсем ново преживяване за нас, а аз казах, че тук, в Глори, няма какво да правим и не виждам как може да ни навреди, ако отидем в бара.

Ели кимна глуповато, като разтриваше слепоочията си. Главоболието ѝ се усилваше непрекъснато.

— Може би все пак искам чай — каза тя.

След като Мей сложи изпускащата пара чаша пред нея, сестрите се скриха в спалнята и без да казват нищо, затвориха вратата. Даваха ѝ още време за размисъл.

И тя точно това направи. Герт и Мей вече бяха победени от близнаците и явно не можеше да направи нищо, за да промени мнението им. Не можеше да продължава с тях. Братята може би бяха дошли тук, за да избегнат евентуално обвинение в убийство, затова би било твърде естествено, ако се преструват, че не разбират от карти и оръжие.

А сестрите бяха самотни. Ако се опиташе да им обясни какво мисли, те щяха да ѝ изтъкнат още доводи, че греши. Въпреки че беше доста невежа в това отношение, все пак знаеше, че жените често са готови да оправдават мъжете, измисляйки им извинения. Самата тя в продължение на дълги години бе извинявала прахосничеството на Бертран със смъртта на жена му.

Допи чая и отпусна глава на ръцете си. След известно време, когато чу, че Герт и Мей се върнаха в стаята, отново се изправи. От внезапното движение ѝ причерня и тя помълча няколко секунди, обмисляйки как да каже на сестрите. Тя ги харесваше. Не ѝ бяха лели, но ѝ бяха приятелки.

— Не спях. Трябва да мисля за прекалено много неща, за да мога да се отпусна. Единственият въпрос, чийто отговор не знам, е: какво ще правим оттук нататък?

Герт застана зад нея и започна да разтрива раменете ѝ.

— По-напрегната си от шейсетгодишна девственица. Отпусни се, скъпа. Ще се разболееш така. Мей и аз си поговорихме. Мислим, че момчетата знаят нещо за това, какво се е случило с баща ти, дори и да не е това, което мислехме отначало.

— Те наистина са спечелили имението по доста подозрителен начин — обади се Мей. — И наистина избягаха в Тексас, когато

мълвата се разпространи.

Ели усещаше как главоболието ѝ започва да намалява или може би сърцето ѝ се отпускате.

— Затова искате да останем и да разберем какво точно знаят — каза тя. — Само трябва да пиша на Бертран, за да му кажа, че ще остана малко повече, отколкото възнамерявах.

— Точно така — съгласиха се едновременно сестрите.

— А земята?

— Ще я имаш — настоя Герт. — На тези момчета не им е мястото в Тексас толкова, колкото и на нас.

— Не забравяйте предложението на Олдън Фаулър. Могат в крайна сметка да решат да му продадат земята.

— Могат — каза Герт.

— Но няма да го направят — допълни Мей. — Не и ако пипаме внимателно.

Ели успя да се засмее.

— Това е най-ободрителното нещо, което сте казали за целия следобед.

— Хубаво.

— Ели, момиче, да не би да чувам малко повече живец в гласа ти? — намигна Герт.

— Да, сестро. И аз чувам същото.

— Съвсем малко живец — каза Ели, — но смятам, че постепенно ще стане по-силен.

Герт засия.

— Хапни малко от задушното ми и ще се заемеш дори със самия Кал Хардин.

— Казах — съвсем малко живец, затова не го погубвайте веднага.

Ели говореше почти весело, но в сърцето си се страхуваше от това, което трябва да направи — да се заеме с Кал Хардин така, както бе запланувала в началото. Е, може би не чрез съблазняване, което напоследък изглеждаше твърде възможно и крайно опасно. Но може би ще може да му отвлича вниманието, докато сестрите вършат своята работа и твърде възможно бе в крайна сметка истината да излезе наяве.

— Ние вярваме в теб, скъпа — каза Герт. — Много повече, отколкото ти самата. Тази вечер ще излизаме на разходка с момчетата и

мислехме, че след няколко дни бихме могли да си направим малко соаре. Ако си съгласна, разбира се. Ще поканим сър Саймън — той изглежда порядъчен мъж — близнаците, мистър Мърс и тихата му дъщеря. Тази вечер видяхме няколко чисти мъже в бара. Бихме могли да поканим и тях. Ако трябва да останем тук, поне да се чувстваме като у дома си. Е, никога няма да бъда като у дома си в Тексас, но ако искаш нещо, можеш да го постигнеш. Аз ще сготвя, тъй като съм много добра готвачка.

— Мислехме, че ще се съ согласиш — обади се и Мей. — Затова наехме едно момиче да ни помага. Казва се Консуела. Консуела Гомес. Мърс ни я препоръча и тя май много се радва, че сме се обърнали към нея. Има тринайсетгодишен син, който също ще помага. Изглежда, че няма сенъор Гомес, така че тя ще може сама да си използва парите.

— И това няма да ти струва и цент — каза Герт. — Спечелихме малко пари от момчетата днес. Те се забавляваха чудесно и ще се забавляват все така, докато сме тук, но ние не сме евтини. Никога не сме били и никога няма да бъдем. Те са тези, които ще плащат.

Следващите няколко дни бяха посветени на чистене, пране, готвене и отправяне на покани.

— Искаме всичко да е наред — заяви Герт.

Вечер сестрите излизаха на разходка с момчетата, а Ели пишеше в дневника си. Записваше предимно неща, свързани с това, какво е видяла и чула, след като напусна Вирджиния, като споменаваше Кал съвсем бегло.

Късно една вечер, докато лежеше на леглото си до прозореца и наблюдаваше как облаците танцуват покрай луната, чу сестрите и близнаците, които влязоха в другата стая. Смееха се и шушукаха, но след като Герт наля на гостите си по едно питие, смехът престана и шепотът се превърна в съвсем нормален разговор.

Говореха предимно за Глори и за това, колко различен е Тексас от Съединените щати. Когато Герт насочи разговора към Кал, Ели разбра, че намерението ѝ беше тя да чуе това, което говореха. Представяха ѝ още доказателства, че братята О'Мали не са престъпниците, за които ги смяташе, въпреки че от няколко дни този въпрос въобще не беше повдиган между тях.

Тя си помисли дали да не отиде на пръсти до вратата, но така щеше да е вече истинско подслушване. Затова само седна в леглото и спря да зяпа в небето. Когато ставаше въпрос за морал и етика, тя започваше да се научава да прави все по-тънка разлика между добро и лошо.

— Как така не се е женил? — попита Герт. — Такъв хубав мъж като него би трябвало вече да има половин дузина деца.

— Може би — каза Мей, — само че той не го знае.

— Момчето няма намерение да се жени, нито пък да създава още Хардиновци.

Малко грубият глас на Фин се познаваше лесно. Брат му Фитс винаги звучеше по-меко, може би защото той не говореше толкова много.

— Това е дълга, тъжна история — каза Фитс. — И не е наша работа да я разказваме.

— Разбира се, че не е — каза Герт. — Да ви донеса още едно питие?

— Не искаме да ставаме любопитни — вметна Мей, — но започваме да ви харесваме, момчета, и се тревожим за хората, които са ви близки.

За известно време настана тишина и тогава Фин започна да говори:

— Майка му беше нашата скъпа сестра, както вече знаете. Нека почива в мир. Родена е в Ирландия, както и ние двамата. Бяхме бедни имигранти. Родителите ни починаха рано. Останахме само тримата, сами на света. Докато тя не се омъжи, разбира се, и не ни дари с Кал.

— Тя умряла ли е? — попита Мей.

— Да. Не бяха минали и няколко дни от погребението ѝ, когато напуснахме Ню Орлийнс, за да дойдем в Тексас. Сдобихме се с малко земя съвсем почтено и въпреки това, което се приказва, не сме причинили зло никому. Това не ни е в природата и никога не е било. Бандитите, които ни нападаха, много грешат.

Двамата близнаци се впуснаха в ново описание на ужасната нощ, когато нападателите ги изплашили почти до смърт. Герт беше тази, която отново ги върна на темата, която я интересуваше.

— Нямате ли други племенници?

— Не — отвърна Фитс, — въпреки че Кал има брат и сестра, но те са само по бащина линия. Реймънд Хардин се жени три пъти. Маргарет О'Мали беше първата му жена.

— Но нали казахте, че съвсем наскоро е умряла.

— Разведоха се — каза Фин, а гласът му беше изпълнен с всичката неприязън на света.

— О, Господи! — възкликна Мей. — Колко ужасно!

— По-скоро трагично, бих казал. Той я наричаше курва, ако ме извините за езика, дами. Не искам да ви шокирам, но Реймънд говореше направо. Той я смяташе за такава, въпреки че грешеше, разбира се. Маргарет не беше курва, не повече от вас двете.

— Кал тогава беше на осем години — продължи разказа Фитс. — Вечните им кавги сигурно са станали непоносими. Хардин получил развод обвинявайки я в прелюбодейство. Той често пътуваше, затова казал, че тя се продавала, докато него го нямало.

— Нашата бедна сестра винаги е била малко прибързана — каза Фин. — Когато се омъжи, вече беше бременна. Години след това Реймънд започна да я обвинява, че детето не е негово, въпреки че очевидно приличаше на него. Но човек с наранена гордост рядко мисли разумно. Беше жесток и момчето никога не го забрави.

— А бедната ви сестра? — попита Мей.

— На нея ѝ беше много трудно. Омъжи се повторно, този път за един нещастник на име Алфред Брусар, но той умря преди нея. Единственото, което получи от този брак, беше отлъчване от църквата.

Сега беше ред на Фитс:

— Кал започна да скита по улиците, припечелвайки пари както може. Опитвахме се да помогнем, но самите ние едва свързахме двата края. Кал беше като баща си — горд и упорит — дори като малък. Често се биеше, за да защити майка си. Стана много добър боксьор и когато порасна, започна да прави пари от това си умение.

— Ние го научихме да играе комар — обади се Фин. — Нямахте нищо, което да не е опитал. Негрите на пристанището го научиха да прави трикове с миди и още много други номера. По едно време се занимаваше дори с акробатика — въртеше се и се усукваше, сякаш в тялото му няма кости. След като изпълнеше номера си, минаваше с шапка между зяпачите. Но в крайна сметка реши, че предпочита бокса.

— Когато стана на петнайсет — продължи разказа Фитс, — купи малка къща близо до реката, където настани нас и Маргарет. След това тръгна да скита, вече истински мъж, изпращайки пари, когато може. Той е оправно момче и ние се гордеем с него, въпреки че той въобще не се гордее със себе си.

— Много странно — каза тихо, замислено Фин. — Реймънд Хардин избягал от някакво градче на изток, когато бил на същата възраст. Опитавме се веднъж да кажем на Кал, че прилича на баща си повече, отколкото мисли, но той не възприема.

— Крал Кал... — Фитс също се замисли. — Маргарет го кръсти на един ирландски крал и името му подхожда. Горд е и сигурен в себе си и знае как се изкарват пари. Но никога няма да се ожени. И никога няма да създаде още Хардиновци.

— Не се ли притеснявате за него — той е съвсем сам в онази къща?

— Той обича да е сам. Отдавна разбрахме, че може да се грижи за себе си.

Разговорът продължи в друга посока и Ели спря да слуша. Втрещена в тъмнината навън, тя си представяше едно малко момче, пораснало прекалено рано, и сърцето ѝ неочаквано се изпълни с тъга. Но не можеше да прибави към тъгата нищо повече от съчувствие, нищо, което би могло да заприлича на обич.

Кал беше такъв, какъвто е. И никога нямаше да се промени.

Всяка жена, която е достатъчно глупава да изпитва обич към него, трябваше да е подготвена, че някой ден сърцето ѝ ще се окаже разбито. Особено жена, която иска съпруг и собствени деца.

Кал мислеше за вуйчовците си и за никого друго, с изключение на себе си. Мъж като него — ако въобще имаше други такива — би предпочел да прекарва времето си с красиви жени, егоистки като него, които не искат нищо повече от моментно удоволствие.

Ели не беше красива и наистина не смяташе, че е егоистка. Но както му бе казала и преди, явно можеше да се самозабрави, повлияна от мъжествеността му. А за него това щеше да е достатъчно. Ели имаше силен инстинкт за самосъхранение и знаеше, че Кал е като огън и трябва да внимава много да не се опари.

Постепенно се унесе и заспа. Събуди се рано на следващия ден, стресната от нещо. Трябваше да сложи ръка на устата си, за да не

извика. Нещо не беше наред. Нещо съвсем не беше наред. Трябваша ѝ няколко секунди, за да разбере какво е то.

Кал имаше нужда от помощ.

Лежа неподвижно известно време, опитвайки се да сложи в ред мислите си. Нямаше никаква представа защо се паникьоса така. Дори не можеше да си представи Кал безпомощен. Нямаше нужда от нищо. Не искаше никого. Но убедеността, че е в опасност, остана, прерязвайки сърцето ѝ като с нож.

Седна в леглото си. В другия край на стаята Герт и Мей хъркаха миролюбиво в двойното легло. Отвън се развиделяваше. Някъде изкукурига петел. Всичко беше спокойно.

И преди се бе будила със странни мисли, отглас от сънищата ѝ, но никога досега не се бе чувствала така. Никога през живота си не бе имала такова силно предчувствие.

Кал имаше нужда от помощ. Кал имаше нужда от нея.

И това беше най-странната от всички мисли. Просто не беше възможно Кал да е в такава опасност, от която тя може да го спаси. Но подтикът да отиде при него беше непреодолим. Не можеше да не му обръща внимание, както не можеше да спре да диша.

Грабна дрехите си, излезе на пръсти от спалнята и се облече. Разрови въглените в огнището и сложи малко съчки. Топлината на огъня обаче не можеше да я стопли. Кал беше съвсем сам в онази къща вече пети ден. Бандитите може да са го застреляли и никой не би могъл да разбере. Може да е паднал някъде и да се е наранил. Можеха да му се случат хиляди неща.

Каза си, че това не я интересува. Ако тя беше в опасност, той нямаше да се тревожи за нея. Но тя и Кал не си приличаха и имаше само един начин да го докаже — на него и на себе си.

Когато дойде Консуела, тя я помоли да пусне сина си Антонио с нея днес. Момчето, което скоро бе навършило тринайсет, беше цялото крака и ръце, непрекъснато говореше и се смееше, но знаеше как се стреля с пушка и би могъл да ѝ е полезен. Помогна ѝ да натовари каруцата с провизии от магазина на Мърс, завързаха кобилата на Ели отзад и тръгнаха по индианската пътека, която щеше да ги отведе до „Дабъл Ти“.

По време на приготовленията ѝ за пътуването, Герт и Мей не казаха нищо, освен че ще продължат с подготовката за соарето, което

трябваше да се състои вечерта на следващия ден. Все пак сестрите се споглеждаха многозначително, но Ели не им обръщаше внимание.

По време на двучасовото пътуване към ранчото, Антонио не спря да бърби. Думите, които използваше, бяха половината английски, половината испански, но дори да говореше на гръцки, Ели нямаше да забележи. Дори и цяло стадо бизони да минеше покрай каруцата, тя пак нямаше да забележи. Мислите ѝ бяха заети единствено с това, какво щеше да намери на края на пътеката.

Къщата се показва пред тях тиха и изоставена. От комина не се издигаше дим. Дори помирът го нямаше. Ели не знаеше дали да се тревожи, или да се радва. Остави Антонио да свали провизиите, яхна кобилата си и тръгна да търси Кал.

Яздеше бавно. Облаците над главата ѝ се сгъстяваха и ноемврийският вятър ставаше все по-студен. Прегърна врата на кобилата. Така мина един час и тя започна все повече да се отчайва. Кал лежеше някъде, където не може да го види — наранен, може би умиращ. Единственото нещо, което я успокояваше, беше, че никъде не се виждаха лешояди.

Вече смяташе да се връща, когато чу шляпане откъм дърветата, които растяха по бреговете на едно поточе. Смушка кобилата. Кал стоеше с гръб към Ели и размахваше брадва по един повален пън. Наблизо лежеше кучето, а малко по-надолу по хълма пасеше конят му.

Първата ѝ реакция беше да извика от радост, но когато го огледа по-добре, викът замря в гърлото ѝ. Беше гол до кръста, ризата и якето му висяха на един клон. Гърбът му беше мокър от пот, която проблясваше при всяко движение на мускулите му. Замахваше методично с брадвата, без да показва по никакъв начин, че е забелязал присъствието ѝ. Кучето вдигна глава, махна веднъж-дваж с опашка, после отново се отпусна и продължи да спи.

Полугол, Кал изглеждаше още по-огромен, по-мускулист, отколкото бе предполагала. Позволи си да го разгледа — широките рамене, контурите на гърба му, тънката талия, прилепналите към мускулестите бедра панталони, дългите крака. Тъмната му коса беше мокра на врата и когато замахваше с брадвата, тя виждаше колко силни са ръцете му.

Тези ръце биха могли да я прекършат. Една умна жена би се изплашила. Но Ели изпитваше само облекчение, че всичко с него е

наред. Та той изглеждаше толкова великолепно, че на нея ѝ се прииска да погали потния му гръб и да почувства топлината на тялото му до своето.

И тогава се осъзна. Обзе я гняв. За какво си мислеше тя. Как смееше той да е добре? Всеки друг мъж поне би имал благоприличието да е ранен. Тъкмо щеше да му го каже, когато жребецът изцвили и кобилата му отговори.

Кал бавно остави брадвата и се обърна. Погледът му се кръстоса с нейния. Изражението му беше неразгадаемо. Очевидно не се беше бръснал през тези пет дни. Изглеждаше по-лукав откогато и да било... и по-съблазнителен, отколкото един мъж има право да бъде.

Ели затаи дъх.

— Отдавна ли си тук?

Типично за него — намекваше, че го е зяпала, докато работи.

— Поне от час. — Имаше намерение думите ѝ да прозвучат насмешливо, но прозвучаха така, сякаш казваше самата истина.

Той пусна брадвата и тръгна към нея.

— Нека ти помогна да слезеш от коня, Ели. След това ще ти покажа колко се радвам, че си тук.

ГЛАВА 9

Ели скочи на земята, преди Кал да е стигнал до нея. Той знаеше, че точно така ще направи, но не можа да устои на изкушението да я подразни, особено след като се появи тук тъкмо когато най-последно бе успял да прогони от главата си мисълта за нея.

Наметалото ѝ я покриваше от бонето до върха на ботушите. Виждаше се съвсем малко гола кожа — гладкото ѝ лице с цвят на слонова кост, — но тя някак си успяваше да изглежда по-секси от всяка гола жена, която бе виждал.

Кал извади кърпа от джоба на панталоните си и изтри лицето и ръцете си, после захвърли мокрото парче плат.

— Значи си ме гледала цял час, така ли? — Беше най-много две минути. Бе я усетил веднага щом пристигна. — Ще трябва да си взема друго куче за пазач. Барон не върши добра работа.

При споменаването на името му, кучето завъртя опашка.

— Барон ли? — попита Ели.

— Защо не? „Дабъл Ти“ е неговата империя.

Ели свали ръкавиците си за езда и ги пхна в един джоб на наметалото.

— Наистина, защо не. Щом служи на крал. Нали това правят бароните?

— Какво каза? — попита той, тъй като за момент се бе разсеял от мисълта какво би станало, ако свали един-два пласта от облеклото ѝ. Как ли ще изглежда само с ботуши и боне? Тази мисъл определено го накара да се почувства зле.

— Говорех за господаря на Барон. За теб. Крал Кал.

Мина известно време, преди да осъзнае думите ѝ. Ядоса се на себе си също толкова, колкото и на нея.

— Слушала си вуйчовците ми.

— Малко.

Повече от малко. Когато започнеха някоя тема, Фин и Фитс не знаеха кога да спрат.

— Какво още са ти казали? И какво, по дяволите, правиш тук сама?

Да не би по лицето ѝ да пропълзя руменина? Хващаше я в нещо, само дето не знаеше в какво.

Тя погледна първо надясно, после наляво, само не към него.

— Не можеш ли да се пооблечеш малко? Става студено.

— А аз мислех още да се събличам. Когато съм гол, се стоплям най-добре.

Очите ѝ се разшириха, станаха толкова наситенокафяви и дълбоки. Личеше, че в дълбините им се борят хиляди емоции. Той наричаше този ѝ поглед „поглед на сърна“ — само сърните могат да гледат така в дулото на оръжието.

И може би тя точно това и правеше. Разбира се, образно казано. Повече отвсякога той искаше да разбере защо я беше видял на гробището в Ню Орлийнс и защо го мразеше толкова.

Ако *омраза* беше точната дума. Не би отвърщала на целувките му, ако го мразеше. Или може би жарките ѝ целувки са резултат само на това, че ненавижда удоволствието, което той ѝ доставя.

Господи, жените са толкова сложни същества, но никоя повече от Ели Дейвънпорт. Той дори не беше сигурен, че така се казва.

— Знам, че се опитваш да ме разстроиш — каза тя. — Престани да се държиш като дете и се облечи.

Заповедта ѝ прозвуча толкова абсурдно, че той за малко не се изсмя. Отдавна не беше дете, а дори и като малко момче не си позволяваше лукса да се държи като такава.

Пристъпи по-близо. Тя отстъпи назад.

— Мисли за това, което правя, като за мъжка игра.

— Мистър Хардин!

— Какво стана с Кал? След всичко онова, което се случи между нас, „*мистър Хардин*“ звучи прекалено официално.

— Така ли? — Тя присви очи. — Добре, щом искаш да те докосна, точно това и ще направя.

Тя сложи ръце на гърдите му и вложи всичката си сила, за да го отблъсне. Той не помръдна, само сграбчи китките ѝ.

— Това да не би да е твоята версия на женска игра? Ще трябва да ми кажеш какви са правилата.

Тя сведе очи.

— Няма никакви правила. Това не е игра.

— Така ли?

Тя задърпа ръцете си в напразен опит да се освободи. Топлината на дланите ѝ премина през него като гореща вълна, достигна до слабините му. Искаше му се да дръпне ръцете ѝ надолу по потните си гърди, и още по-надолу, за да усети ефекта, който произвеждаше върху него.

— Ако се опитваш да ме накараш да се махна — каза той, — не го правиш както трябва.

Тя се вцепени. Той също. Измина цяла минута, през която той се взираше в черното ѝ боне. Чудеше се какво ли ще направи тя, ако наистина потъркаше ръцете ѝ в гърдите си. Беше толкова напрегната, че сигурно щеше да ѝ счупи някоя кост.

Това беше още една от загадките на Ели — можеше да е нежна и крехка като цвете и едновременно с това — твърда като желязо.

— Ако обещаеш, че няма пак да ме удариш, ще те пусна.

Тя изсумтя.

— Обещанията нямат голяма стойност тук. Онзи ден ти ми обеща, че няма да ме целунеш, докато не те помоля за това.

— Така беше. Но човек има нужда от пример, преди да вземе някое решение. Затова ти дадох пример какво мога да направя с теб.

Тя вдигна поглед към очите му. Заобиколено от руси кичури и черния плат на бонето, лицето ѝ беше прекрасно, но върху него беше изписана някаква болка, която той все още не можеше да проумее. Толкова силна болка, че чак него го заболя.

А също така го и ядоса. Не искаше тя да му оказва никакво въздействие.

— Какво още можеш да правиш? — прошепна тя. — Какво си правил?

Той отвърна прямо:

— Всичко.

— Освен това да се установиш в постоянен дом. Освен това да се ожениш и да създадеш дете.

Последните остатъци нежност, която изпитваше към нея, изчезнаха под твърдата му черупка.

— Наистина си слушала вуйчовците ми.

— Ти също ми каза разни неща, Кал. Не трябваше ли да ти вярвам?

— Отново се върна на Кал, така ли? Ще ми се да мога да кажа, че отбелязвам някакъв успех, но не съм сигурен, че е така.

Той пусна ръцете й. Ели отстъпи крачка назад, олюлявайки се.

— Ако ти се иска да изтриеш ръцете си в наметалото — каза той, — давай. Доста съм се поизпотил, а повечето жени намират потта за неприятна.

— Аз не съм като повечето жени.

— Не, не си. Не съм сигурен дори дали си Ели Дейвънпорт.

„Погледът на сърна“ отново се върна.

— Недей да ставаш смешен.

— Мислех, че се държа като дете. А ти трябва да стоиш наоколо, за да отбелязваш грешките в поведението ми.

— Нямам толкова време. Искаше да знаеш защо съм тук — донесох ти провизии. Ние, вуйчовците ти нямат вест от теб от доста време, затова ние... те започнаха да се тревожат.

— Вие... те няма за какво да се тревожат. Справям се.

— Прав си. Справяш се. Повече няма да го забравям. Нищо няма да забравя.

Той се обърна, за да вземе ризата и коженото си яке от клона, на който ги беше закачил, и започна бавно да се облича. Най-накрая препаса колана и кобура си.

Да бе, била тук, за да му донесе провизии! Целта й беше друга. Докато се обръщаше към нея, през главата му преминаха хиляди въпроси. Въпроси, които го връщаха в Ню Орлийнс.

Но само един поглед към нея беше достатъчен, за да ги забрави всичките.

Едната й ръка беше близо до лицето, сякаш вдишваше миризмата му, останала по кожата й, сякаш опитваше вкуса му. Би могъл да се закълне, че езикът й беше върху дланта й. Очите им се срещнаха и тя бързо свали ръката си.

Но той я беше видял и тя го знаеше. Беше я хванал да върши нещо едновременно тайно и очевидно, нещо, което издаваше такава близост, че той остана изумен. Без дори да се приближава към нея, сякаш усещаше как малките й бели ръце го гаят, изгарят го, сграбчват сърцето му.

Но той нямаше сърце, не и такова, което може да бъде докоснато. Ако въобще имаше някакъв здрав разум, щеше да побегне оттук с всички сили, да избяга възможно най-далече. Но вместо това отиде при нея, без да ѝ дава възможност да избяга. Когато я прегърна, тя не се опита да се освободи. В далечината се чу гръмотевица. Тя вдигна глава. Той се наведе, за да приближи устните си към нейните, но не ги докосна. Чакаше да чуе думите: „Целуни ме.“

— Ти наистина си добре — прошепна тя.

Това не бяха думите, които той би избрал, но в тях прозвуча учудване и нещо, което доста напомняше облекчение.

Добре? Да бе, добре бил! Тя също не беше! И двамата трепереха като листи. Преди да е направил каквото и да било, тя докосна устните му със своите. Сякаш прехвърчаха искри, сякаш от надвисналите тъмни облаци падна светкавица. Той разтвори устните ѝ с езика си и отново опита вкуса ѝ.

Ръцете ѝ докоснаха гърдите му, но този път беше по нейно желание. Плъзна ги бавно нагоре по раменете му и ги склучи около врата му. В движенията ѝ имаше свенливост, но също така и смелост, както и нетърпение да научи това, което все още не знаеше.

Той искаше да я повали на земята и да прави с нея див секс. Див като местността, която ги заобикаляше. Вместо това я прегърна и покри лицето ѝ с целувки.

— Коя си ти? — прошепна той.

Отговорът ѝ беше леко потреперване.

Той нетърпеливо дръпна широката лента, която придържаше бонето ѝ, и го захвърли. Целуна шията ѝ.

— Кой дявол те изпрати тук?

Тя поклати глава.

— Моля те, не говори.

Той пъхна пръсти в тежката руса коса и целуна ухото ѝ.

— Коя си ти?

— Не е хубаво да правиш това с мен — каза тя на пресекулки.

— Аз съм лош. И добър. — Целуна клепачите ѝ. — Признай си.

Тя се притисна още по-силно към него.

— И добър.

— Коя си ти?

— Една луда жена.

— Ти ме побъркваш. Разбираш ли?

— Не.

— Да.

Той казваше истината. Вече не го интересуваше коя е. Плъзна ръцете си надолу по наметалото ѝ, пъкна ги под него и хвана гърдите ѝ. Тя рязко си пое въздух и това говореше по-добре и от думи, че никога преди не е била докосвана по този начин.

Той самият не дишаше равномерно. По принцип харесваше по-надарени жени, но нежните извивки на Ели го караха да се чувства много по-мъжествен. Ръцете му се плъзнаха надолу към кръста ѝ, после по гърба ѝ. Представяше си как изглежда без дрехите.

— Не носиш корсет — каза той.

— Какво?

Тя се притискаше към него, не обръщаше внимание на нищо друго, освен на докосването на ръцете му.

— Харесваш ми без него.

— Без кое? О! — После добави съвсем тихо: — Искаш да кажеш, без корсета?

Той погледна в очите ѝ и видя как изведнъж придобиха уплашен израз. Беше се опомнила.

— Какво правим? — прошепна тя. — Не съм дошла тук за това.

Тялото ѝ се вцепени, сякаш събираше всичките си сили, за да се защити от ръцете и от думите му.

Той беше горещ, и твърд, но не можеше да направи нищо друго, освен да я пусне.

Разделиха се и впиха погледи един в друг. Първите капки дъжд започнаха да падат около тях. Светкавица раздра небето и няколко секунди по-късно се чу гръмотевица. Двата коня изцвилиха, а Барон вдигна глава и изскимтя.

Ели сложи ръце на кръста си.

— Що се отнася до корсета — каза тя, сякаш това беше най-важното нещо в момента, — тази сутрин се облякох много набързо. Събудих се с глупавата идея, че си в беда.

— Какво искаш да кажеш „в беда“?

Тя се загледа в дърветата.

— Не съм сигурна. Но ми се струваше сериозно. Не ме питай защо не отидох при вуйчовците ти. И за да ти докажа, че всъщност съм

една ужасна глупачка, изглежда реших, че само аз мога да ти помогна.

Погледна към него. Очите ѝ бяха широко отворени и той видя в тях объркване, което със сигурност беше истинско. Каквото и да си мислеше той за причината за идването ѝ, никога не би се досетил, че е дошла да го спасява. Изглежда, тя самата не можеше да обясни това, което му казва.

— Недей да се пулиш така. Знам много по-добре от теб, че това са глупости. Ти не означаваш нищо за мен, както и аз за теб.

Лъжеше. Той означаваше нещо за нея, нещо важно. В противен случай нямаше да бъде на гробището в Ню Орлийнс, изпълнена с омраза към него. И със сигурност не би го последвала в тази забравена от Бога земя.

— Нека се уточним — каза той. — Дошла си тук, за да ми помогнеш? Сама?

— Антонио Гомес дойде с мен.

— И кой, по дяволите, е той?

— Синът на Консуела. Герт и Мей я наеха преди няколко дни, за да помага за подготовката на соарето.

— Разбира се. — Той беше по-объркан отвсякога. — Соарето.

— Лелите ми го заплануваха за утре вечер.

— Антонио да не е някой голям, едър мъжага с лента на челото и няколко пистолета на кръста?

— Той е на тринайсет, но има пистолет и знае как да го използва. Кал поклати глава в недоумение.

— Да дойдеш тук с едно дете, е по-лошо, отколкото да дойдеш сама. Може да ти се наложи да защитаваш него, вместо себе си.

— Ти дете ли беше на тринайсет?

— Моето положение беше друго. Трябваше да порасна бързо.

— Тони също няма баща. Поне доколкото знам.

Май отново се върнаха на старата тема за миналото му, което той искаше да забрави.

Въздъхна дълбоко.

— Какво още ти казаха вуйчовците ми?

— Не им се сърди. Не са ми казали нищо на право. Всъщност аз чух разговора им снощи. Не беше много учтиво от моя страна, след като не им дадох да разберат, че ги чувам.

— И се събуди с мисълта, че съм в беда?

Тя помълча известно време.

— Може би наистина си в беда, Кал, но не го знаеш. Единственото нещо, в което съм сигурна, е, че аз не мога да ти помогна. Съмнявам се, че някой може.

Тя се наведе, за да вдигне бонето си, но взе и кърпичката му. Без да си прави труда да прибира косата си в кок, тя завърза бонето, но вместо да му подаде кърпичката, я напъха в джоба си.

Небето отново изтрещя над главите им и изведнъж заваля проливен дъжд. Кал сграбчи юздата на кобилата с едната ръка, а с другата хвана Ели и забърза към прикритието, което можеха да им осигурят дърветата. Барон също се затича, следвайки по петите господаря си.

Стояха съвсем близо един до друг, но не продумваха. Той свали дъждобрана си от седлото, но когато се опита да го наметне на раменете ѝ, тя го отблъсна.

Без да ѝ обръща внимание, той го метна върху двамата и я прегърна. Тя не се противопостави, но не се и сгуши в него.

— Ще спре съвсем скоро — обади се той. — На облак е.

Тя не каза нищо, само продължи да се вира в пороя. Но той усещаше, че е напрегната. Кал въобще не се съмняваше, че тя го желае, макар че очевидно не го харесва особено. Той се чувстваше по същия начин.

Проблемът на Ели беше, че не разбира тези нови за нея чувства. Тя имаше нужда от защита, независимо коя беше. Защита от него и от самата нея.

Той — в ролята на защитник? Свети Калаган? Това беше роля, която никога нямаше да играе, независимо колко съблазнителна беше.

И тогава се хвана. Съблазнителна? За какво, по дяволите, мислеше? Изведнъж изпита същото болезнено свиване на корема, както тогава в Ню Орлийнс.

В този момент не го интересуваше коя е и защо бе дошла на погребението на Маргарет О'Мали.

Искаше да се махне отгук. Нямаше никаква представа защо продължава да я прегръща толкова нежно. Знаеше само, че точно това трябва да направи.

А това я правеше най-опасната личност, която някога бе срещал.

От другата страна на поточето, до което се намираха, скрит между дърветата, Олдън Фаулър седеше върху коня си и ги наблюдаваше. В устата му се надигна жлъчка. Искаше му се да извади пушката си и да ги застреля и двамата.

За момент си бе помислил, че ще се отдадат на първичните си инстинкти направо там — върху калта и листата. Дори курвите, които си вземаше, бяха по-придирчиви. Освен ако не им плащаше да вършат по-специални неща. А той понякога го правеше.

Жената, която използваше в момента, едва ли можеше да се нарече курва. Тя беше послушна кукла, която правеше това, което ѝ се каже.

Не бяха много жените като Елинор Дейвънпорт, които външно изглеждаха като истински дами, а вътрешно изгаряха от страст. През повече от четирийсетгодишния си живот, той бе срещал само една такава — отдавна починалата му съпруга. Изненада се, че точно сега се сети за Рутан, макар че не би трябвало да се изненадва, след като тя и тази Дейвънпорт толкова си приличаха.

Почти винаги, когато бяха сами, тя искаше да го докосва, както и той нея. Колко често бе събувала кюлотите си, щом го намереше сам в плевника. Понякога го притесняваше, защото не беше готов, защото искаше неща, които той не можеше да ѝ даде на момента, и го караше да се чувства непълноценен като мъж.

Но невинаги беше така... Тя е мъртва, напомни си той. И всичко това беше много, много отдавна.

Трябваше да забрави миналото. Настоящото и без това му създаваше достатъчно проблеми, с които не можеше да се справи. Може би трябваше да застреля Кал Хардин и да се възползва от жената. Тя в крайна сметка също трябваше да умре, но не веднага.

Ако смяташе, че подобни действия ще му осигурят собствеността върху „Дабъл Ти“, щеше да грабне пушката веднага. Но земята не принадлежеше на Хардин. А той не познаваше достатъчно добре вуйчовците му, за да прецени дали след смъртта му ще продадат ранчото и ще се върнат в Ню Орлийнс.

А той трябваше да има тази земя.

Проклет да е Бък Шанън. Той беше направил връщането на тъпите близнаци в Луизиана още по-трудно. Ако трябваше да застреля

някого, този някой трябваше да бъде Бък.

Но щеше да му е необходим още известно време. Не можеше да се довери на никого другиго.

Усети, че наетият от него стрелец дойде зад гърба му. Погледна към Шанън и кимна. От шапката му се стичаше вода, кожените му дрехи бяха мокри, но той нямаше вид на човек, когото дъждът може да притесни.

Шанън беше привлякъл вниманието на Фаулър преди около година, по време на едно от редките му посещения в града, за да поиграе карти и да пийне малко. Фаулър не беше комарджия, нито пък пиеше, но знаеше, че тези визити на бара му придават вид на истински тексасец. Понякога събираше информация за хората, които влизаха в окръга Виктория, а също и за тези, които го напускаха. Интересуваше се от земята, която би могла да се освободи, за да я вземе той.

Имаше определени парцели, които трябваше да притежава, и само той знаеше кои точно и защо.

Онзи ден Шанън се бе спречкал с един начумерен скитник, който твърдеше — и с право, — че е бил измамен на масата за покер. Човекът се бе опитал да извади пистолета си, но Бък Шанън го простреля, преди онзи да е успял дори да докосне дръжката на оръжието. Освен от бързата реакция, Фаулър бе впечатлен от студения израз в очите на убиеца. Сякаш просто бе убил някоя муха.

Свидетелите на случилото се не изявиха ни най-малко желание да се намесят. Барманът каза, че мъртвият си е получил заслуженото, и предложи да почерпи с уиски човека, който извлече трупа навън за храна на лешоядите. Клиентите на бара за малко не се сбиха кой да се заеме с тази работа.

Фаулър харесваше студените хора. Неприятностите идваха тогава, когато си прекалено загрижен. Той не се бе грижил за никого в продължение на години. Оставаше само земята. Тя беше единственото, на което можеш да разчиташ.

А Шанън имаше и други плюсове, освен студенината. Нямаше особени белези, което го правеше невидим в тълпата. Среден на ръст и тегло, с кестенява коса и кафяви очи, с лице, скрито зад гъсти бакенбарди и мустаци, той приличаше на стотиците мъже, които минаваха през Тексас. А това означаваше, че трудно се запомня.

Като се изключат очите му.

И така, Фаулър го нае и в крайна сметка го изпрати в Ню Орлийнс. Днес, след като проследи сладострастната Елинор Дейвънпорт, докато не го заведе при Хардин, Шанън отиде да върши друга работа. Сега Фаулър чакаше отчета му.

Шанън закара коня си до този на Фаулър.

— При къщата няма никой, освен едно момче — каза той с дрезгав глас и се изплю. — Мексиканче.

— Той видя ли те?

Шанън сви рамене.

— Не. Беше твърде зает да разтоварва разни неща от каруцата.

Фаулър се замисли.

— Трябва да изпратим на Хардин предупреждение.

— Застреляй го. Какво по-добро от това предупреждение?

— Така, както ти застреля Хенри Чейс? Така, както се опита да убиеш близнаците О'Мали?

— Чейс ме ядоса. А както вече ти казах, онези двамата просто се опитах да ги изплаша до смърт.

— И ги изплаши.

— Сигурен съм, че няма да се задържат дълго в Тексас.

— Жените явно им вдъхват смелост.

— Само кажи и всички ще са мъртви.

— И всички рейнджъри в Републиката да тръгнат по следите ни? Без да споменаваме всички защитници на доброто от Сан Антонио до залива Лавака. Дори в тази забравена от Бога земя, подобна постъпка ще ми причини повече неприятности, отколкото изгода.

— Мога да се справя с рейнджърите и всеки друг, който се опита да се намеси.

— Жените имат слабост към децата — каза Фаулър и за момент в главата му нахлуха отново забранените спомени. Трябваше да ги забрави. — Рани момчето. Мис Елинор Дейвънпорт няма повече да идва, за да забавлява Хардин.

— Да го забавлява, а? Какво всъщност правеше тя?

— Малко остана да вдигне крака пред това копеле.

Шанън задъвка мустака си.

— Следващия път ще гледам и аз.

— Няма да има следващ път. Не и ако се погрижиш добре за момчето.

Шанън Стрелеца бавно отмести поглед от двойката на отсрещния бряг. Присви очи.

— Мога да го убия.

— Просто го рани. Това ще е достатъчно. Може би ще си помислят, че са бандити, както си помислиха и предния път. Сигурен ли си, че хората, които нае, са си тръгнали?

— Заминаха си. Не се тревожи. Не беше необходимо да ги застрелвам. Само ги погледнах и те решиха, че е най-добре да си тръгват. Сигурно вече са в Мексико.

Шанън обърна коня си и отново се изгуби в бурята, оставяйки Фаулър да гледа към отсрещния бряг на потока и към двойката, която му причиняваше толкова неприятности. Все още го изкушаваше мисълта да ги застреля, но не искаше да събужда подозрения. Щеше да е най-добре, ако просто си тръгнат.

Ако това станеше, той щеше да направи това, което трябваше да направи. Беше си поставил няколко цели и не го интересуваше как точно ще ги постигне. А първата в списъка беше да притежава „Дабъл Ти“, независимо на каква цена.

ГЛАВА 10

Дъждът беше почти спрял, когато Ели и Кал тръгнаха към къщата. Ели не се чувстваше спокойна. Ризата на Кал беше мокра, както и панталоните му. Беше отказал да облече дъждобрана, давайки го на нея.

Не ѝ беше трудно да се предаде в последвалия спор. Да спориш с Кал, беше опасно, защото в такива моменти ставаше склонна да му каже някои неща, които той не биваше да узнава.

А това беше второто нещо, което беше твърде опасно да си позволява. Първото беше да го допуска близо до себе си. Не биваше да си спомня това, което той правеше с нея всеки път, когато се окажеха сами — целувки и ласки, които ѝ харесваха и не искаше да имат край.

Имаше нещо наистина извратено в нея, иначе не би се чувствала толкова нещастна, когато той се отдръпваше. Този следобед беше най-страшно, защото той бе стигнал толкова далеч не само физически, но и емоционално. Но тя разбра, че той вече е решил никога повече да не я докосва, поне не по начин, който би могъл да му достави удоволствие.

В известен смисъл тя го бе разочаровала. Хубаво, каза си наум. Единствената цел на идването ѝ тук беше да вземе от него това, което иска, и да го остави да си върви. А това, което искаше, нямаше нищо общо с ласките. Не можеше да повярва, че толкова много ѝ харесваха.

Наистина беше извратена.

Когато тръгнаха, тя забеляза една купчина дърва.

— Приготвяш се за зимата ли? — попита тя уж небрежно, макар че не ѝ беше лесно, гледайки го как язди с тази мокра риза.

— Дървата не са само за горене. Мисля да правя ограда.

Прозвуча някак сконфузено.

— Но ти имаш само няколко коня.

— Така е.

— Тогава защо ще правиш ограда?

Той сви рамене и се огледа наоколо. Направи ѝ впечатление как мократа му коса се къдри покрай яката на ризата.

— За да убивам времето. Освен това някой ден някой може да разработи тази земя.

Сърцето на Ели се качи в гърлото.

— Олдън Фаулър ли имаш предвид?

Кал спря погледа си върху нея.

— Сякаш това те тревожи?

Тя направи усилие да се усмихне, но ѝ беше много трудно да лъже с тези очи, вперени в нея.

— Мисля, че просто съм практична. Не ми харесва, когато някой полага усилия, от които се възползва друг.

— Ели, много бих се учудил, ако въобще можеш да казваш истината.

Сега беше неин ред да изучава пейзажа.

— Все още не ми вярваш, че дойдох тук, за да ти помогна, така ли?

— Все още не.

— Не мога да те обвинявам. Аз самата едва вярвам.

Яздиха в мълчание известно време. Когато тя видя пътеката, която водеше към къщата, разбра, че явно преди да го намери, е обикаляла в кръг. Тъкмо щеше да каже нещо за следотърсаческите си способности, когато Барон започна да ръмжи. Не знаеше, че кучето може да издава такива зловещи звуци. Космите на врата ѝ настръхнаха.

— Какво има, Барон? — каза Кал.

Кучето изтича напред, но изведнъж се закова на място с муцуна, насочена към къщата, която все още не се виждаше.

— Каза, че си оставила там едно момче само, така ли е? — попита Кал.

— Да. — Обзе я страх. — Не мислиш, че му се е случило нещо лошо, нали?

Отговорът му беше силно изплющяване по задницата на коня и той препусна след кучето. Кобилата се вдигна на задни крака. Ели я успокои и последва жребеца на Кал.

Изминаха много бързо разстоянието от четвърт миля, което им оставаше до къщата. Кал скочи на земята, преди още конят му да е спрял, и се втурна към верандата.

— Кал! — извика Ели.

Той ѝ хвърли един поглед през рамо.

— Барон — каза тя и посочи кучето.

Вниманието на помияра бе съсредоточено върху обора. Излая веднъж. Кал се втурна нататък. Ели слезе от коня и се наложи да тича през калта, за да не изостава.

Кал отвори вратите на обора и това, което видя, щеше да остане завинаги запечатано в паметта му. Един мъж, когото никога преди не беше виждал, стоеше с вдигната ръка над проснатото тяло на момчето. В ръката имаше камшик. Мъжът спря и премига при внезапния приток на светлина.

С ръмжене, по-силно от това на Барон, Кал се хвърли към мъжа, дръпна камшика и го захвърли на земята. Хвана непознатия за сакото и го хвърли в калта пред вратата.

Мъжът се изправи на крака и посегна към пистолета си. Кал го ритна в слабините, а когато човекът се преви на две, изрита оръжието му от ръката. Втрещена от тази внезапна проява на насилие, Ели с ужас гледаше как юмруците на Кал се сипят по тялото на мъжа, по лицето му, навсякъде, където можеха да достигнат.

Барон ръмжеше и ги обикаляше настръхнал, с оголени зъби. Всичко ставаше толкова бързо. Ели беше ужасена и се чувстваше безпомощна. И тогава си спомни за момчето.

Извика, възвърнала си дар слово, и се втурна обратно в обора, молейки се Антонио да е още жив. Той лежеше неподвижно по корем върху мръсния под. Ризата му беше разкъсана на ленти от камшика и отдолу се виждаха кървавочервени следи. Ели коленичи до него и протегна треперещи ръце да докосне раните, но спря, страхувайки се, че само ще му причини още болка.

— Антонио — каза тихо тя.

Отговорът беше тих стон и облекчението нахлу в душата ѝ. Но само за момент. Бързо свали бонето и дъждобрана и се опита да обърне момчето. Стонът му се превърна в силен пронизващ вик от болка.

Какво бе направила? Опитваше се да бъде внимателна и да не докосва откритите рани. Отговорът беше в ръката, която лежеше неестествено усукана от едната му страна. Вниманието ѝ бе привлечено от разкъсаните дрехи и кръвта и тя не бе забелязала ръката.

Изтри глупавите сълзи, които се стичаха по бузите ѝ, но те не спряха. Наведе се и целуна момчето по бузата.

— Ще се оправиш — увери го тя. — Всичко свърши. Онзи вече го няма.

Но мъките на момчето нямаше скоро да свършат. Ели имаше нужда от помощ. Не можеше да го премести сама.

— Веднага се връщам. — Тя отново го целуна по бузата. Това беше единствената утеха, която можеше да му даде.

Отвън гледката също не беше приятна. Кал стоеше до проснатото тяло на непознатия — риташе и блъскаше, краката и юмруците му удряха, където заварят. С всеки удар мъжът изръмжаваше и се опитваше да стане, но Кал беше като полудял. Щеше да го убие, ако Ели не направеше нещо.

Паникьосана, тя се огледа наоколо. Погледът ѝ се спря на коритото за поене на добитъка. Запрепъва се в калта нататък. Взе кофата, загреба от дъждовната вода, която се бе събрала в коритото, върна се и я плисна в лицето на Кал, но той не ѝ обърна никакво внимание.

Тя извика името му. Нищо. Това беше човек, когото сякаш изобщо не познаваше. Удари го силно с кофата, макар че я беше страх да му причини болка. Но не знаеше какво друго да направи.

Кал беше безчувствен за всяка болка, която можеше да му причини.

Ели очакваше всеки момент да извади пистолета си и да застреля непознатия. Трябваше да го спре, заради самия него.

И тогава забеляза пистолета на непознатия до вратата на обора. Ели го взе, изтри го в наметалото си, насочи го към небето и стреля. Оръжието беше доста по-тежко от нейния малък пистолет и откатът едва не я събори. След изстрела Барон започна да скимти. Ели отново хвърли пистолета в калта.

Краткото колебание на Кал ѝ беше достатъчно. Тя се хвърли към него и го прегърна толкова силно, колкото можеше, сякаш се бе вкопчила в самия живот. Не можа да се въздържа и се разрида върху гърдите му.

Малко по малко той започна да се опомня.

— Мъртъв ли е?

В първия момент тя не разбра кого има предвид — мъжа или момчето. Но, разбира се, че имаше предвид Антонио.

— Не — отвърна, хълцайки, тя. Изтри сълзите си и го погледна. — Той има нужда от помощта ти. Ранен е.

Падналият мъж изстена, но нито един от двамата не погледна към него. Влязоха в обора. Кал погледна ивиците по гърба на момчето и коленичи до него.

— Раните на гърба ще зараснат — каза тя, — но дясната му ръка... Той е десничар... Няма да може да...

Погледът ѝ падна върху камшика, който лежеше като мъртва змия от другата страна на момчето, и гласът ѝ се пречупи. Беше казала всичко, което можеше. Опитните ръце на Кал опипаха изкривената ръка. Този път момчето не извика, дори не изстена.

— Припаднал е — каза Кал. — Пригответи едно от леглата. Ще го занеса вътре.

Той я погледна, но Ели не видя в празните му очи нито гняв, нито болка. Сякаш всичките му чувства бяха изчезнали след боя. Ако въобще би могло да се нарече бой. За малко не се бе превърнал в убийство.

Отвън Барон стоеше на стража, но мъжът го нямаше — пистолета, шапката, всичко. Дори следите от борбата почти не личаха в калта. Дъждът бе спрял напълно и на Ели ѝ се стори, че чува тропот на конски копита в далечината. Тя грабна шапката на Кал, която лежеше на земята, и пропъждайки от главата си всяка мисъл за непознатия, забърза към къщата.

Не ѝ убягна иронията на положението. Беше донесла превързочни материали със себе си, не знаейки дали няма да се наложи да ги използва за Кал. А ето че едно младо, здраво момче бе пострадало от нейния необоснован страх. Момче, понесло толкова болка, само защото тя го бе взела със себе си тук.

Обектът на всичките ѝ лоши предчувствия беше Кал. И се оказаха погрешни.

По-късно, когато ръката на Антонио бе шинирана с груби трески, когато гърбът му бе превързан, а той почиваше върху сламеника, Ели занесе чаша чай на Кал и седна до него на масата.

В единия край на огнището в чугунена тенджерата вреше пиле, а реда си чакаше една тава с курабии.

В стаята се носеше аромат на задушено, дървата в огъня припукваха и създаваха почти домашен уют, нарушаван само от мислите им за раненото момче. Кал обаче изглеждаше по-разстроен от нея.

Тя полагаше неимоверни усилия, за да го успокои, без да се замисля особено за това, което правеше. Още преди няколко часа се бе отказала да се опитва да разбере защо той я привлича така. Всичко, което знаеше, беше, че въпреки физическата му сила, той беше уязвим и това дълбоко я трогваше.

В момента за нея нямаше никакво значение, какво е участието му в това, което се бе случило с баща ѝ. Тя просто не можеше да повярва, че той наистина има нещо общо с трагичните събития в Ню Орлийнс.

Кал стисна горещата чаша и се взря в нищото. Тя забеляза бели косми върху слепоочията му, които сякаш се бяха появили днес. Прошарените коси изглеждаха странно върху един мъж на трийсет и две години, мъж, който притежаваше такава сила и воля, че сякаш никога нямаше да остарее. Но бакенбардите му бяха тъмни като нощта и засенчваха острите черти на лицето му. Погледът му беше някак далечен, а това я караше да се чувства още по-самотна.

Ели отпи от чая си.

— Антонио успя ли да ти каже нещо?

Кал я погледна.

— Не познава човека. Май това беше всичко.

— А ти познаваш ли го?

Той поклати глава.

— Мисля, че може би... Тъй като толкова те ядоса, сигурно го познаваш.

— Искаш да разбереш защо постъпих така жестоко?

— Това не е просто любопитство. Опитвам се да разбера...

Той се изсмя дрезгаво, пресилено.

— Знаеш всичко останало за мен. Защо да не узнаеш и това? Когато бях на петнайсет, баща ми ме би с бастун. На публично място.

— О, Кал! — Тя посегна да хване ръката му, но той я отдръпна.

— Имаше основание. Аз пръв му се нахвърлих.

— Сигурна съм, че си имал основателна причина.

— Той ме нарече син на курва. Тогавата това ми изглеждаше доста основателна причина, но някои хора смятаха, че греша. Реймънд

Хардин имаше съпруги и деца, които наистина имаха основание да го мразят, но приятелите му бяха истински приятели.

Ели не можеше да измисли какво би могла да му каже, за да го успокои.

— Крадях пари от хората на пристанището. Той дойде с половин дузина свои приятели. Като го видях как се смее и се разхожда важно в елегантния си костюм, нещо ми стана. Той вече се бе отказал от мен и за да го подразня, му извиках „*татко*“. И тогава започнахме да се бием. Вече бях добър боксьор, но нямаше как да се справя с бастуна му. — Отпи от чая си. — Не е сладък.

— Донесох малко захар...

— Захарта на О'Мали — това искам.

Трябваше да минат няколко секунди, преди да се сети, че има предвид уиски. Тя намери бутилката на една лавица близо до печката, но когато отново седна до Кал, той сякаш вече не се интересуваше от алкохола.

— Ще му останат белези — каза той. — И отвън, и отвътре.

— На теб останаха ли ти? — Въпросът се изплъзна от устните ѝ, преди да е успяла да го обмисли. — Когато цепеше дърва, не видях белези по гърба ти.

Устните му трепнаха, а когато отново я погледна, тя видя едно познато пламъче в очите му.

— Не са на гърба ми. Ако искаш, ще ти ги покажа.

Но Ели бе научила достатъчно за него, за да знае, че в момента само се опитваше да я дразни.

— Не, няма да ми ги покажеш. Имаше предвид да съблечеш дрехите си, но се обзалагам, че никога няма да се съблечеш съвсем гол пред жена, не и при силно осветление. Ти си прекалено потаен, за да позволиш на някого да те види такъв, какъвто си.

Пламъчето в очите му изчезна.

— Кой те направи толкова умна?

— Умът няма нищо общо с това. Обикновено правя предположения.

В огъня изпука дърво. Изведнъж тя осъзна, че всъщност са сами. Знаеше, че той няма намерение отново да я прегръща — това беше едно от предположенията ѝ, което изглеждаше доста правилно, — но

обстоятелствата бяха доста необикновени и въпреки временните си проблиясъци на прозорливост, тя всъщност въобще не го познаваше.

Погледна към прозореца до входната врата.

— Стъмва се. Трябва да се връщам в града.

— Никъде няма да ходиш.

— Но някой трябва да каже на майка му.

— Ще трябва да почака.

— Жената ще се тревожи цяла нощ. А също така и Герт и Мей.

— Съмнявам се. Те ще си помислят, че лежиш в прегръдките ми.

Не е ли това, което се предполага, че ще правим?

Тя изпита чувство за вина. Погледна го по начин, за който се надяваше, че изразява недоумение.

— Не мога да повярвам, че каза това.

— Успокой се. Само правя предположение. Може би не съм толкова добър в това, както ти.

А може би си.

Още по-лошо — той може би знаеше. Тя стана от масата и тъкмо щеше да разбърка задушното, когато на вратата се почука.

Ели се стресна.

— Той се е върнал...

— Не вярвам. Сигурно не е особено подвижен в момента.

— Разбира се. Къде ми е умът?

Чукането се повтори. Ели отиде да отвори. Кал бързо стана и я хвана за ръкава.

— За мен е истинска загадка как си оцеляла толкова дълго — каза той, клатейки глава. — Мъжът, който преби от бой момчето, не е единственото копеле, което се мотае наоколо.

Кал взе карабината си и извика:

— Кой е?

— Олдън Фаулър, съседът. Просто се отбих на гости.

Кал я погледна.

— Той е безобиден — каза Ели. — Можеш да го пуснеш.

Не мислеше това, което каза. Фаулър беше единственият човек, който можеше да накара близнаците да се махнат от земята. А това съвсем не го правеше безобиден.

Кал бавно отвори вратата и направи знак на гостенина да влезе. Погледът на Фаулър се спря първо на карабината, после на Ели.

— Извинете — каза той с глас, прекалено мазен, за да я успокои.
— Не знаех, че не си сам.

„Лъжец“ — помисли си Ели. Сигурно е гледал през прозореца Бог знае колко време. Но този път тя и Кал просто не бяха предложили нищо интересно. Това беше малка утеха, но все пак утеха.

Фаулър свали шапката си, влизайки в стаята. Ели се върна до огнището, но не пропусна да забележи, че той внесе кал по чистия под. Дори Кал бе свалил ботушите си, след като занесе Антонио в другата стая.

Олдън Фаулър беше вдовец, напомни си тя, а и не беше необходимо да става дребнава. Това беше сурова земя, а денят беше неприятен. Не би могла да изисква от местните хора изискани обноски.

Това, което наистина я дразнеше, беше, че мирът между нея и Кал — временен и трудно постигнат — беше нарушен от човек, когото тя не харесваше особено.

Тя вдигна капака на тенджерата и разбърка яденето. Може би щеше да успее да накара Антонио да хапне малко бульон, помисли си тя, забравила за момент гостенина. Изсипа в тенджерата зеленчуците, които бе приготвила.

— Ако прекъсвам нещо, искам да се извиня — каза Фаулър.

— Какво би могъл да прекъсваш? — попита Кал.

Прищя й се да го замери с парцала.

Вместо това се изправи и сложила ръце на хълбоците си, каза:

— Мистър Фаулър иска да каже, че може би имаме среща. Знаем, че това звучи абсурдно, като се има предвид, че ние едва се познаваме и аз съм сгодена, но може би наистина отстрани изглежда така. — Тя погледна към Фаулър. — Имам неприятности, мистър Фаулър. Едно младо момче беше пребито от бой днес. Сега спи в другата стая. Ще оживее, но ще мине доста време, преди да се възстанови.

Изненадата на Фаулър изглеждаше истинска.

— Пребито, така ли? Как? От кого?

— Не знаем. Тръгнах с него от града, за да докарам провизии на мистър Хардин. Наложих се да го търся и когато се върнахме, открихме... — Твърде дълго проявяваше смелост. Обърна се бързо, за да скрие сълзите си. — Извинете, денят наистина беше труден.

— Разбира се, разбира се — отвърна Фаулър. — Разбираемо е, че сте разстроена. Това е ужасно, наистина ужасно. Кал, ти видя ли кой го

направи?

— Съвсем бегло.

— Как изглеждаше? Виждаш ли си го преди?

— Не го познавам. Среден ръст, кестенява коса, кафяви очи, брада.

— Но на това описание отговарят толкова много мъже...

— Това, което си спомням най-ясно, е, че беше зъл. Няма да го забравя. И не мисля, че той ще ме забрави.

— Сигурно е бил някой, който случайно минава отгук, въпреки че не мога да си обясня защо би бил едно момче.

Целият този разговор, всичките тези празни думи още повече разстройваха Ели. Те отново връщаха преживяния ужас. Тя се обърна и се усмихна весело на двамата мъже.

— Мистър Фаулър, ще ни направите ли една услуга?

— Ако мога.

— Това е много голяма услуга. Ще сложа да пека курабии след няколко минути. Ще се радваме, ако останете с нас за вечеря. И ще ви помоля след това да отидете в града и да кажете на лелите ми и на майката на това бедно момче какво се е случило.

— Разбира се, че ще отида — отвърна той, но не изглеждаше много доволен.

— Уверете ги, че Антонио ще се оправи. Той е млад и здрав и много смел. Сега има нужда от спокойствие и почивка, а ние ще се погрижим да ги получим. А също така и пилешки бульон. Леля ми винаги казваше, че нищо не лекува по-добре всякакви болести от пилешки бульон.

— Коя леля? — обади се Кал. — Герт или Мей?

Тя не му обърна внимание.

— Ако не ви харесва да яздите през нощта, можете да го оставите за утре сутринта.

— Глупости. Дъждът спря и вятърът престана. Познавам пътя достатъчно добре — яздил съм по него при обстоятелства, много по-тежки от настоящите. Освен това тук, в Тексас, ние помагаме на съседите си.

— Точно това имах предвид и аз.

Тя погледна към Кал, който стоеше до вратата, все още с карабина в ръка. Спомни си всичко, което бе преживял днес, и сърцето

й съчувствено се сви — не защото той имаше нужда от съчувствието й, а защото успяваше да изглежда толкова спокоен.

Това беше маска, която явно носеше от малък.

— Искаш ли да изпратиш някаква вест на вуйчовците си? — попита го тя.

Знаеше, че очите издават чувствата й, но маската му не се промени.

— Просто им кажи да мируват и да се забавляват на соарето утре вечер. Кажи им също, че бандитите не са се връщали. Те с готовност ще повярват, че владее положението.

ГЛАВА 11

Кал бе излъгал, че владее положението. Никога не го бе владял, като се изключи печеленето на пари. Обикновено решаваше проблемите си, като бягаше. Каквато и сила да притежаваше, днес тя му бе отнета по два начина — от проклетите спомени и от една дребна, плоскогърда жена, която не можеше да казва истината.

Но въпреки това Кал успяваше да се държи прилично, като се започне с вечерята, по време на която Фаулър не спря да дрънка как Тексас има нужда от служители на закона, които да защитават гражданите му, като се мине през дългата нощ, в която помагаше на Ели да се грижи за пациента им, и като се свърши със следващите два дни, през които забиваше стълбове за оградата и не спираше да се оглежда за приближаването на някой брадат непознат, дошъл да си отмъсти.

На втория ден Ели намери една риза и бричове, които някой от вуйчовците му бе забравил. Дрехите бяха малки, но въпреки това тя почти се изгуби в тях. Сложи колан и нагъна излишния плат. Вече можеше да изпере изкаляната си рокля, както и неговите дрехи.

Кал трябваше да скрие бельото си, защото иначе тя щеше да изпере и него.

Може би трябваше да ѝ каже какво му причинява, като се навежда над коритото, обула панталони, но никога не бе имал много съвест, а когато беше покрай нея, я изгубваше съвсем. Стигна дотам, че ѝ зае една от ризите си, за да спи с нея. Но това беше всичко, което щеше да направи, за да пощади скромността ѝ.

Всяка нощ, представяйки си я в ризата, се опитваше да заспи на кушетката, докато Ели и Барон спяха близо до момчето. Доизмисляше подробностите, които не бе успял да види или да почувства.

Ръката на Антонио го болеше денем и нощем, но когато Ели го докосваше и му разказваше приказки, той се успокояваше и не се оплакваше. Кал не беше сигурен дали момчето, което бе израсло сред хора, говорещи само испански, разбира нещо от приказките. Мислеше,

че по-скоро звученето на гласа ѝ, отколкото приказките, успокояват момчето.

Дори Барон помагаше — слагаше голямата си рунтава глава до лявата ръка на момчето. Още първата сутрин скочи на леглото и размести сламеника, но Антонио геройски се усмихна, въпреки болката.

Сутринта на третия ден Кал стоеше в средата на мястото, което бе определил да загради, и чу приближаването на каруци. Разкопча кобура, взе карабината, която бе подпрял наблизко, и забърза към къщата, за да изчака посетителите там.

Съмняваше се, че ще има неприятности. Неприятностите идваха, когато не беше подготвен за тях.

Ели дойде при него на верандата. Днес отново бе облечена в роклята си. Не си беше направила труда да прибере косата си и тя се спускаше свободно до средата на гърба ѝ. Кал не можеше да си обясни защо непрекъснато забелязваше такива незначителни подробности, свързани с нея. Явно нямаше достатъчно други задължения.

Заедно гледаха странната редица от посетители, които идваха от изток. Бяха всичко на всичко четири каруци и двама ездаци. Герт и Мей бяха в първата каруца, а Катя Мърс, дъщерята на магазинера, стоеше между тях на седалката и изглеждаше така, сякаш ще се втурне да бяга, ако някой се осмели да погледне към нея.

Вътре в каруцата седеше една сериозна мексиканка, за която Кал реши, че сигурно е майката на Антонио — Консуела. Пъстър шал покриваше главата и раменете ѝ, черните очи, които се взираха в него, сякаш заемаха половината от лицето ѝ.

Фин и Фитс се бяха свили в кожените си палта във втората каруца, заедно със сър Саймън Пенс, който, както винаги, беше със сако и вратовръзка. Братята О'Мали винаги са били зиморничави, но явно англичанинът беше от по-сурова закваска.

В последните две каруци имаше по един мъж и по една жена, които Кал не бе виждал никога досега. Приличаха на фермери.

Двамата мъже на коне също му бяха непознати, макар че единият от тях — широкоплещест мъж с гъсти мустаци и бакенбарди — му изглеждаше някак познат. Другият беше слаб и гладко избръснат.

Кал изчака всички каруци да спрат, прахът да се разнесе и чак тогава каза:

— Момчето е добре — обърна се той към Консуела. — Или поне ще бъде, след като мине още малко време.

Изречението ѝ беше такова, сякаш не вярва, и той се зачуди дали разбира английски.

— Много хубаво направи, че дойде, Консуела — обади се Ели. — Грижа се добре за него, но той определено има нужда от майка си. Сега спи, но имам чувството, че знае, че си тук.

Лицето на жената започна да изразява облекчение.

— Що се отнася до останалите — продължи Ели и махна с ръка към каруците и ездачите, — мисля, че за него това ще е изненада. — Усмихна се на Катя Мърс. — Много се радвам, че си тук, Катя. Чувствам се много самотна тук само с двама мъже.

Младата жена погледна Ели за момент, после свали поглед към ръцете си. Кал си помисли, че вече не изглежда чак толкова отнесена, както когато я видя за първи път в магазина.

— Решихме, че след като вие тримата не можете да дойдете на соарето — каза Герт, — соарето ще дойде при вас. Само че сега, благодарение на Консуела, вече го наричаме фанданго.

Мей кимна към другите две каруци.

— Разказахме за това и тези добри хора ни посрещнаха на пътя.

— Мистър Хардин — каза един от мъжете в каруцата, — чухме за неприятностите ви. Не сме свикнали на такива деяния, дори и в тази пустош, затова дойдохме, за да ви кажем, че търсим копелето, което го е направило. Извинявай за езика ми, Луси, но на мъж, който е пребил от бой дете, ще му е малко дори да бъде застрелян.

— Но затова пък можем да го обесим. — Беше мъжът в последната каруца. — Знам, че не сме се срещали досега, мистър Хардин, за което съжалявам. Би трябвало да се държим един за друг, вместо да си стоим само на нашата земя. Казвам се Райт Уитфийлд, а това е жена ми Барбара. Бременна е, затова се надяваме, че ще я извините, ако ѝ прилошее. Не го прави нарочно.

— Райт! — Жена му го смушка в ребрата.

— Е, не е ли така? Винаги е по-добре, когато няма скрито-покрито. Иначе могат да си помислят, че си яла нещо развалено.

— Аз се казвам Ейб Патчет — обади се първият мъж, — а това тук е малката Луси.

За засмяната мисис Патчет наистина можеше да се каже, че е малка, но не и за снажния ѝ съпруг. Двамата заедно изпълваха седалката в каруцата. От друга страна, семейство Уитфийлд биха могли да поканят още една двойка на тяхната.

Вниманието на Кал се насочи към вуйчовците му, които изглеждаха едновременно притеснени и горди и за първи път бяха толкова мълчаливи. Можеше да се досети защо са притеснени, тъй като знаеха, че той не обича особено многото хора, събрани на едно място. Но не можеше да разбере защо са горди, а като добавеше и мълчанието им, явно тук имаше нещо нередно.

— Радвам се, че дойдохте да ме видите — каза той.

— Изпрати ни вест, че се справяш — каза Фин.

— А ние винаги се вслушваме в това, което казваш — добави Фитс.

Наистина имаше нещо нередно. Ели слезе по стълбите на верандата и отиде до каруцата, в която бяха лелите ѝ.

— Консуела трябва да влезе вътре при момчето.

Двамата конници скочиха от конете, за да помогнат на разстроената майка да слезе от каруцата.

— Ти влез вътре, Консуела — каза Герт, — а ние ще се погрижим за партито. Ако, разбира се, нашата забава няма да пречи на момчето.

— Той ще се радва на присъствието ви — каза Ели.

— Аз вече изчерпах всичките си истории и фусти.

Настана мълчание. Ели се огледа наоколо.

— Имам предвид за превръзки.

Кал гледаше, без да продумва. Явно тя сама щеше да се справи с деликатното положение, затова не искаше да привлича вниманието върху себе си.

— Не сме си и помисляли, че тук стават нередни работи — каза Герт. — В противен случай щяхме да дойдем още преди два дни, за да защитим честта ти. — Тя погледна към Кал. — Не сме сгрешили, нали Олдън Фаулър май намекна, че тук става нещо, но го каза с такава усмивчица, че ние решихме, че само иска да размъти водата.

Кал се изкуши да се усмихне на Ели и да я остави тя да отговори, но все пак имаше достатъчно кавалерско чувство, за да отговори той:

— Не сте сгрешили. Племенницата ви е невинна и чиста, както в деня, в който дойде тук.

Острият поглед на Ели му показва, че не я интересува много как формулира оправданието.

— И да се пържа в пъкъла, ако тя не е отлична болногледачка. — Той се поклони към Луси Патчет. — Извинете езика ми, но това е самата истина.

След това заведоха Консуела при момчето, при което, както винаги, беше и Барон. После разтовариха каруците, в които имаше достатъчно провизии, за да се изхрани цялата Република.

Когато свършиха, Герт застана на вратата на кухнята.

— Фин и Фитс, донесете малко вода. Ще са ни нужни дванайсет кофи. Останалите мъже могат да се занимават с мъжките си работи, докато ние се занимаваме с женските. А това включва и теб, сър Саймън. Няма да позволим нищо лошо да се случи на Катя. Само недейте да ходите много надалеч. Ще ви извикаме, когато сме готови.

Подобни заповеди не бяха за пренебрегване.

Вуйчовците изчезнаха зад къщата, докато двамата конници се представиха както Джордж Холоуей и Дъб Краус.

Кал се загледа в по-едрия мъж — Холоуей.

— Виждал съм те и преди.

— На масата за покер. Това е един от пороците ми. — Холоуей изплю тютюнев сок на земята. — Мис Гертруд и мис Мейвийн се опитват да ме откажат. Никога досега не съм срещал такива жени.

— Много добре му помагат — обади се Краус, — като му вземат парите. Тези жени са се прирастили към картите, както някои мъже се прирастяват към уискито. Сякаш им идва отвътре.

— Холоуей и Краус искат да купят земя и да се заселят тук — каза Райт Уитфийлд. — А ние имаме нужда от нови заселници тук, от нови семейства. Много се радваме, че ти и вуйчовците ти дойдохте, макар да разбираме, че братята са били принудени от обстоятелствата. Не мога обаче да разбера тези бандити, които са ви нападнали. Никога преди не сме имали подобни неприятности.

Саймън Пенс, който стоеше извън кръга, образуван от мъжете, най-после се обади:

— Възможно ли е „Дабъл Ти“ да е прокълнато? Може би духовете на мъжете, които са умрели тук, искат да го запазят за себе си.

— Това не ми е хрумвало — отвърна Кал. — Но тъй като си от Англия, сигурно си специалист по духовете. Обади ми се, ако видиш някой наоколо.

— Приемам го като чест и голяма отговорност — каза сър Саймън.

След като разпрегнаха и напоиха конете, Кал поведе мъжете към обора, за да им го покаже. Фин и Фитс дойдоха с тях.

— Мисля да построя ограда — каза Кал.

Вуйчовците му го погледнаха учудени, но само свиха рамене.

— Ще има доста работа — каза Уитфийлд. — Аз винаги съм отрупан с работа от изгрев до залез-слънце.

Кал погледна към Уитфийлд и Патчет, после към Холоуей и Краус. Изглеждаха му фанатици на тема земя, но той не ги разбираше.

— Работя, за да ми минава по-бързо времето. А вие защо работите? Няма пазар нито за реколтата си, нито за добитъка, правителството ви има огромни дългове, парите ви нямат никаква стойност и почти няма надежда цивилизацията някога да дойде и тук.

Кал нямаше намерение да ги обижда, но понякога заслепението на тексасците го дразнеше.

— Прав си — каза Уитфийлд. Нямаше вид на обиден. — Може би сме тук само за да оцелеем. Да построим една нова страна, да родим деца и да им предадем земята.

— Нищо от това не ме интересува — отвърна Кал.

— Да не би да имаш проблем с жените — попита Холоуей. — Понякога това е причината мъжът да не иска да се установи на едно място.

— Проблемът идва, когато имаш жена.

Кал знаеше, че всички мъже наоколо, включително и вуйчовците му, си помислиха за Ели Дейвънпорт. И на него точно тя му мина през ума.

Но всички бяха джентълмени и никой не спомена името ѝ гласно. Освен това лелите ѝ сигурно бяха разпространили, че чака годеника си.

— Звучиш така, сякаш мислиш да заминаваш — каза Ейб Патчет. Кал погледна към вуйчовците си.

— Възможно е.

— Олдън Фаулър ни направи изгодно предложение — каза Фин.

— Не съм изненадан — отвърна Патчет. — Вече купи няколко парцела в околността. Нямам никаква представа защо. Вече има повече земя, отколкото може да обработва.

Беше ред на Уитфийлд да каже нещо:

— На мен ми се струва, че всичко това има нещо общо с жена му и детето. Команчите са ги хванали преди няколко години. Момчето убили на място, а жена му... е, чувал съм разни истории, но всичко това е станало доста преди аз и Барбара да дойдем тук, затова не мога да кажа нищо със сигурност.

— Хванали и момичето на Мърс — добави Патчет. — Няколко години по-късно. Държали я в плен известно време, после я пуснали. Казват, че оттогава много се е променила. Затова е толкова мълчалива. Разбира се, аз няма как да знам, тъй като не съм бил тук тогава. Мисля, че никой от нас не е.

Сър Саймън се размърда.

— Тя не е обект на клюки, нали? Би било срамата, ако ѝ причиняват още зло след всичко, което ѝ се е случило.

— Хората са любопитни — каза Уитфийлд, — но не са зли. Само преди няколко минути казах, че трябва да се държим един за друг. А част от това е да знаем какво е преживял другият. Може би в Англия хората вървят по своя собствен път сами, както и в някои райони тук. Но те не са с дух на заселници.

Кал усети как всички погледи се обърнаха към него, сякаш го обвиняваха за нещо, за което трябваше да се защитава.

Уитфийлд не беше свършил:

— Забил си колове за ограда, нали, Хардин? А може би си пуснал и корени.

— Нашият Крал Кал? — възкликна Фин.

— Да пуска корени? — добави Фитс.

Кал ги изгледа многозначително.

— Повдигате въпроси, които сега не искам да обсъждам. — Погледна към другите мъже. — Вуйчовците ми обичат да се шегуват, както, без съмнение, сте забелязали. Но аз говорех съвсем сериозно за проблемите, пред които сте изправени. Как точно смятате да си изкарвате прехраната тук? Как смятате да оцелеете?

Не го интересуваха отговорите на въпросите му, или поне така си мислеше, но това отдалечаваше вниманието им от него и го насочваше

към любимата им тема — Тексас.

През следващия половин час говориха за дивите говеда и коне, които можеха да се уловят, стига човек да знае как и да има желание да ги преследва. Говориха за добри реколти и лоши реколти. Говориха за товарене на стоки и добитък на кораби в залива Лавака. Също така говориха за опасностите, пред които се изправяха всички, които остават.

Можеха да дадат отговор на въпросите му и Кал, въпреки волята си, беше заинтригуван. За разлика от вуйчовците му — уж запалени фермери — които почти не слушаха разговора.

— Всичко ще се оправи, ако имаме правителство, което не ни пречи, а ни помага. Всичко, което иска президентът Ламар, е да увеличи дълговете, да се бие с Мексико, да се бие с индианците и да докара още роби. Не знам ти какво мислиш по този въпрос, Кал, но на мен, както и на много други тексасци, не ми харесва идеята да притежавам хора.

— Точно така — обади се и Патчет. — Старият Сам Хюстън може и да е пияница, но мисли правилно. Сключи мир с Мексико и индианците и не допускай още роби в страната. На изборите догодина много хора ще гласуват Хюстън да стане отново президент.

Кал щеше да е един от тях... ако останеше. А той нямаше да остане.

Когато откъм верандата се чу звънецът за обяд, Уитфийлд и Патчет първи тръгнаха към къщата. Сър Саймън и Кал останаха назад.

— Тези мъже наистина вярват в това, което казват — каза Саймън. — Имам предвид, за оцеляването им тук.

— Светът е пълен с глупаци.

— Аз слагам себе си в това число, но не съм сигурен за тези тексасци. Недей да подценяваш силата на страстта. Разбира се, имам предвид не само секса.

Кал разбираше различните видове страст много по-добре, отколкото англичанинът би могъл да предполага. Под въздействието на някаква страст той за малко не уби непознатия нападател преди три дни. Пак някаква страст го накара да удари баща си преди толкова години, а друг вид страст го накара да се дистанцира от другите Хардиновци в Ню Орлийнс.

Може би сексуалната страст най-малко му влияеше. Много харесваше жените, но това не траеше дълго. Не беше като страстта, която идваше с омразата.

Той беше последният, който се качи на верандата. През отворената врата от лявата му страна видя запалени свещи, въпреки че беше все още пладне. Видя големи чинии с храна на масата и много хора. Стаята беше препълнена.

Зад него се отвори другата врата, тази към стаята на момчето. Той се обърна и видя Ели. Само като я зърна, се развълнува повече, отколкото по време на разговора.

Беше облечена в жълта рокля, достатъчно изрязана, за да излага на показ меките извивки на малките ѝ гърди, и достатъчно тясна, за да очертава предизвикателно талията ѝ. Млечнобелите ѝ рамене бяха голи, шията — дълга и тънка, лицето ѝ — заобиколено от рамка руси къдрици. Дъхът му спря.

Роклята беше онази, с която беше облечена, когато за първи път дойде в Глори. Изглеждаше по-добре с нея, отколкото с панталони.

Прииска му се да я сграбчи и да я целуне. Можеше и да изглежда като самата невинност, но той не бе забравил как отвърщаше на целувките му.

Но някак си вече беше минало времето за целувки, нищо, че беше сигурен, че ще ѝ харесат. През последните няколко дни нещо между тях се беше променило, въпреки че той не знаеше какво точно. За свое собствено добро се бе отказал да задълбочава връзката си с нея, но това не беше всичко.

Може би се бяха научили да се уважават един друг.

Или може би се бяха научили колко разумно е да спазват дистанция. И двамата разбираха, че евентуална връзка между тях няма да трае дълго.

Това, което не се беше променило между тях, бе ерекцията му, която се появяваше винаги щом я погледне. Не беше добре, че слънцето грее толкова силно. Само да излезеше от сянката, и за нея щеше да е достатъчно да погледне надолу и да види.

За първи път в живота си съжали, че не е облечен добре — със сако и чиста риза вместо дочената риза и кожените панталони, които носеше в ранчото. Обикновено беше безупречно облечен, защото това

беше в природата му, но тук беше толкова често сам, че не виждаше необходимост от това.

Но сега я виждаше.

Стаята зад Ели беше полутъмна, тъй като върху прозореца бе опънато парче плат. Консуела се бе надвесила над сина си, сляпа и глуха за всичко останало. Барон лежеше на пода в долната част на леглото.

— Лелите ми настояха да се преоблека за партито — каза Ели.

— Напомни ми да им благодаря.

— Моля те, Кал...

— Знам. Не си красавица и не бих те забелязал, ако те срещна на някоя улица в Ню Орлийнс. Това е твоето мнение. А моето е, че ще те забележа дори в огромна тълпа, независимо къде се намираме. А също и всеки друг мъж, който има очи.

— Ирландецът в теб се обажда — каза тя, но в ъгълчетата на устните ѝ играеше усмивка.

Кал почувства стягане на стомаха, което нямаше нищо общо с възбудата му. Тя отново се промъкваше под кожата му, карайки го да изпитва нежност. А той разпознаваше опасността, когато я види. В този момент тя беше с жълта рокля.

По дяволите уважението! Изискваше прекалено висока цена.

— Можем да отидем в плевника — каза той. — Тук има толкова много хора, че никой няма да забележи, че ни няма. Няма да ни отнеме много време. Когато съм добре мотивиран, мога да бъда доста бърз.

Тя не се престори, че не разбира. Усмивката ѝ изчезна, преди още да се е появила напълно. Изчезна и светлинката в очите ѝ.

— Защо толкова ти харесва да ме шокираш?

Звучеше много по-спокойно от друг път, когато той си позволяваше такива волности.

— Защото е лесно да го правя.

— Значи е време да стане трудно.

Кал имаше отговор и за това, но не беше сигурен, че в този случай тя щеше да го разбере. От друга страна, с обучението, което ѝ бе дал, можеше и да го разбере.

Тя мина покрай него и влезе в другата стая. Герт и Мей станаха, за да я посрещнат. Те също бяха облечени в черните рокли, с които пристигнаха, но без бонетата косите им изглеждаха по-гъсти и още по-

червени. От преди малко, когато ги бе видял за последен път, миглите им бяха станали по-дълги и по-черни, сякаш бяха сложили по една малка тарантула на клепачите си.

Явно бяха взели и няколко кутийки с бои, освен тенджерите и чиниите.

В стаята миришеше на подправки, хляб и печено месо. Луси Патчет бе застанала в единия край на масата и разсипваше храната.

Кал нямаше защо да се притеснява, че някой ще забележи състоянието му, защото всички погледи бяха насочени към Ели. Холоуей и Краус спряха да ядат, за да я огледат внимателно. Седнал до камината, сър Саймън кимна с одобрение и прошепна нещо на Катя Мърс, която седеше до него.

Ели изглеждаше притеснена от всичкото това внимание.

— Хайде, яжте, преди да е изстинало — каза Герт.

Кал погледна към Ели.

— Това е повече, отколкото съм очаквал. Да не би да празнуваме нещо, което не ми е известно?

Ако тя все още беше разстроена от грубите му забележки, не го показваше по никакъв начин.

— Спомняш ли си, че са играли на покер? Отдавна исках да ти кажа, че лелите ми са били вуйчовците ти на карти. Това беше първопричината за соарето. Извинявай, за фандангото.

— Не ми се иска да те разочаровам. Ели, но всеки би могъл да бие вуйчовците ми на карти.

Той го каза като шега, но сериозното изражение, което се появи на лицето ѝ, показваше, че го е взела на сериозно. Но каквото и да беше това, което я тревожеше, тя се постара да го прогони от съзнанието си.

— Трябваше да те попитам преди малко, но забравих. Би ли свалил пистолета си?

Трябваше му известно време, за да осъзнае какво му говори. През последните няколко дни пистолетът беше станал част от него и той дори не забелязваше, че го носи.

— Прибрала съм моя, ако това те притеснява — добави тя.

— Не ме притеснява. Огледах те доста добре, забрави ли?

— Не съм забравила. Не съм забравила и какво ми каза.

Той разкопча колана си, освободи кобура и го сложи на пода до вратата, откъдето можеше да го вземе бързо, ако се наложи.

Наведе се над ухото ѝ и прошепна така, че само тя да го чуе:

— Ти ме обезоръжи.

Тя премига.

— Не, още не съм. Няма да се шегуващ, когато го направя.

Тя го остави и отиде да помага на Луси Патчет. Бременната съпруга на Райт Уитфийлд не се виждаше никъде. Сигурно повръщаше някъде навън.

Герт дойде при Кал и го хвана за ръката. Погледна към Фин в другия край на стаята и се усмихна. Тарантулите на очите ѝ се размърдаха.

— Хайде сега да те нахраним. Консуела е приготвила нещо пикантно. Имаме две тенджери. Онази там е с много чушки.

Кал погледна към Ели, която сипваше храна в чиниите. После съсредоточи вниманието си върху тексасците, които разговаряха и ядяха, докато жените им сервираха, върху Саймън, който изглеждаше нащрек, и Катя Мърс, която, както винаги, мълчеше и върху вуйчовците си, които се пулеха като лунатици към Герт и Мей.

Изведнъж всичко това му дойде много. Атмосферата беше прекалено домашна. Стените започнаха да се сближават. Щеше да яде по-късно. Сега беше по-важно да диша.

Грабна кобура с пистолета си и излезе навън. Подсвирна на Барон, но кучето не дойде. Тъй като нямаше какво да прави, той отиде към двора, който още не беше оградил, но не можеше да избяга от смеха, който отекваше от къщата и от образа на Ели, който изгаряше мислите му.

Дори и тук, отвън, той все още беше твърде близо до групата хора, които се наслаждаваха на компанията на съседите си и на добрата храна. Бил е близо до подобни групи стотици пъти в миналото, но винаги се бе държал на разстояние — част от компанията, но въпреки това сам.

Но да напуснеш тези хора, беше по-трудно. Всеки момент вуйчовците му щяха да започнат да пият уиски. Жените щяха да изразят неодобрението си — може би, с изключение на Герт и Мей — но мъжете щяха да се почувстват още по-добре. Тяхното забавление

беше някак невинно, след всичките трудности, с които трябваше да живеят.

Кал знаеше, че е самотник, но никога не го бе усещал по-силно от днес. Никога не се бе чувствал по-самотен. И най-лошото от всичко бе, че това наистина го тревожеше.

ГЛАВА 12

Гостите се разделиха по двойки — Герт и Фин, Мей и Фитс, семействата Патчет и Уитфийлд. Дори сър Саймън стана само веднъж от мястото си до Катя Мърс, за да ѝ донесе чиния с храна, въпреки че мълчаливата млада жена едва му хвърли един бърз поглед, изпълнен с благодарност.

Но въпреки това, седнали до огнището, той и Катя бяха също така двойка, както Герт и Фин.

Така оставаха двамата ергени — Джордж Холоуей и Дъб Краус, — които хвърляха погледи към Ели. Тя разбра, че е допуснала грешка, като облече жълтата рокля и си направи прическа, сякаш се опитва да впечатли някого.

И кого би могла да впечатли? Джордж Холоуей? Дъб Краус? Определено не Кал. Беше достатъчно умна, за да не се изненадва от реакцията му, когато я видя в коридора. Всъщност беше разочарована. Очаквайки всичко това, което той ѝ каза, тя все още искаше нещо повече.

Чувстваше се като някоя глупава жена, която се е наконтила, но е сбъркала партито, сбъркала времето, сбъркала мястото. Леля Абигейл бе направила нещо подобно, когато била млада. Но Ели не просто бе сбъркала къщата. Беше се озовала в погрешен свят.

Холоуей и Краус се хранеха неприлично бързо. Поглъщаха тамалите цели, без да си правят труда да махат шушулките. Ели внимаваше да не поглежда към тях, за да не си помислят, че им дава някакъв знак. По едно време остави чинията си, извини се на останалите жени, че няма да им помогне да приберат масата, и излезе. Първо отиде да види Антонио в стаята му, после излезе на верандата.

Бе започнало да захладнява. Зачуди се колко ли студено става в Тексас през зимата. Глори беше близо до брега, затова сигурно нямаше големи студове. Едва ли щеше да има нужда от тежката, обточена с кожи, пелерина, която остави във Вирджиния.

Но, разбира се, че щеше да има нужда от пелерината. Щеше да се върне във фермата си в Ричмънд още преди да е изтекла зимата.

Казваше си, че е излязла на верандата, за да подиша чист въздух, но погледът ѝ току преминаваше покрай обора към полето, за да се спре на самотната фигура на Кал. Изглеждаше толкова дребен в далечината, но въпреки това от него сякаш струеше сила.

Но най-вече изглеждаше самотен. Но той си беше избрал да е такъв.

— Кал.

Името му прозвуча като тих шепот. Докато го гледаше, я заливаше топлина, каквато никога досега не бе усещала. Сърцето ѝ сякаш ставаше много голямо и щеше да изскочи от гърдите. Като че ли нагорещен мед течеше във вените ѝ или беше пила прекалено много от тежкото вино.

Позволи на чувствата ѝ да я обземат, защото го искаше и защото нямаше друг избор. Време беше да приеме една истина, която беше невъзможна и невероятна и много по-глупава от неподходящата ѝ рокля и прическа.

Тя го обичаше.

Никога преди Ели не бе обичала никого, освен членовете на семейството си. Не и по неконтролируемия, истински начин, по който една жена обича мъж. И ако любовта беше топлото чувство в сърцето, усещането за симпатия и разбиране, което идва от дъното на душата, странната болка по нещо, което очите не могат да видят — в такъв случай тя беше толкова влюбена, че чак се чувстваше замаяна от силата на любовта си.

Като всяко новородено — кученце, котенце, пиленце — тя искаше да прегърне тази нова любов и да я защитава от света, да скрие тайната за раждането ѝ от всички.

Включително и от Кал. Най-вече той никога не биваше да узнае как се чувства. Той нито искаше, нито знаеше как да приема чуждата нежност. Какво би направил, ако знаеше какво си мисли тя в момента? Какво щеше да стане, ако тя се подчинеше на импулса си и изтичаше към него, сграбчеше ръцете му, за да изтанцуват танца на щастieto там, на голото поле?

Щастieto нямаше да трае дълго. Той щеше да ѝ каже — и с право, — че си е загубила ума, но ако наистина така се чувства, той

може да я заведе в плевника, за да видят дали няма да извлекат някаква полза от цялата тая работа.

Кал не беше романтик. Но не за това го обичаше. Обичаше го заради болката и загубите, които беше преживял, заради неосъзнатата му уязвимост, както и заради силата му, която караше сърцето ѝ да ликува и заедно с това да се разкъсва от болка.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но когато чу вратата зад себе си да се отваря, тя бързо ги изтри.

— Не ти ли е студено тук? — попита Герт и дойде при нея.

Ели се усмихна приветливо.

— Не съм забелязала.

Герт кимна към полето.

— Той е мъж, който може да стопли една жена дори и от разстояние.

— Какво те кара да мислиш...

Тя спря. Някои истини бяха толкова очевидни, че нямаше никакъв смисъл да ги отрича.

— Господи — въздъхна Герт, — много добре би ми се отразила една пура.

— Иди в обора, ако не искаш да те видят. Никой няма да разбере.

— Прекалено стара съм, за да се промъквам крадешком. Освен това мисис Уитфийлд е бременна и ще подуши дима и от къщата.

Ели кимна, раздвоила вниманието си върху думите на Герт и Кал.

— Мислехме да попеем — продължи Герт. — Идеята е на Луси Патчет и мъжете, изглежда, не са против. Мъжът ѝ, Ейб, е донесъл цигулка. Трябва само да се сетим за някоя песен, която знаем всички. Можем дори да потанцуваме малко, да си направим съвсем истинско фанданго. Искаш ли да дойдеш?

Ели поклати глава.

— Не мога да пея добре. А що се отнася до танцуването...

Тя спря и си представи за момент, че танцува с Кал. Той сигурно е добър танцьор. А тя щеше да е толкова щастлива, че краката ѝ почти нямаше да докосват земята.

Но танцът беше само една мечта.

— Ако бяхме у дома, във Вирджиния, щях да ви посвирия на арфа. Щях да я взема със себе си, но е прекалено голяма.

Шегата не беше особено сполучлива, но Герт беше така добра да се усмихне.

— И аз не мислех, че ще искаш да се присъединиш към нас. Джордж и Дъб ще се разочароват.

— Поднеси им извиненията ми.

— След малко. Въздухът ухае приятно. — И двете се загледаха към полето. — Да не би да има нещо, което да искаш да споделиш?

— Не знам за какво говориш.

— Естествено, говоря за Кал Хардин.

Бузите на Ели пламнаха.

— Какво бих могла да ти кажа?

— Минаха ми няколко мисли през главата. Нищо не става между вас двамата, така ли? И недей да се правиш на обидена. Един симпатичен мъж като него и хубаво момиче като тебе, които са сами, като се изключи едно момче, което е непрекъснато на легло... Не може да не са се появили някакви чувства.

— Не каза ли само преди няколко часа, че си сигурна, че тук не стават никакви нередни работи?

— Това беше заради другите. А сега сме само аз и ти. Знам, че не съм ти истинска леля, но понякога наистина го забравям. Нае мен и Мей, защото разбираме мъжете. Помислих си, че може би ще искаш да ти дадем и някой безплатен съвет по този въпрос.

На Ели ѝ беше трудно да погледне Герт в очите, но ѝ беше още по-трудно да продължава да гледа към Кал, докато другата жена стоеше толкова близо и можеше да види всичките ѝ чувства, изписани на лицето ѝ.

Започна внимателно да изучава обора.

— Кал има толкова проблеми, че едва ли някоя жена би могла да се справи с тях. Ще съм най-голямата глупачка на света, ако се поддам на някакви чувства към него.

— Да, точно от това се страхувах. Ти си се влюбила.

Ели я погледна учудено.

— Това е най-абсурдното... — Тя спря и въздъхна. — Толкова ли е очевидно?

— Само за Мей и мен. Ние го очаквахме, разбираш ли? Още щом го видяхме първия път.

— Значи и двете сте по-умни от мен. Аз самата току-що го разбрах. Тук — на верандата.

— Понякога влюбените последни разбират за състоянието си. И обикновено вече е твърде късно.

— Кал едва ли е влюбен. Не знае как се чувствам и никога няма да разбере. — Изведнъж се сети нещо и отново се разтревожи. — Не си казвала нищо на вуйчовците му, нали?

— Позволи ни да имаме поне малко разум. Братята О’Мали са големи чаровници, когато поискат, но нямат и капчица дискретност.

Герт замълча. Ели се страхуваше от това, което щеше да последва.

— Е, какво смяташ да правиш? — попита я Герт.

— Нищо.

— Все още ли смяташ, че той има нещо общо със смъртта на баща ти?

— Никога не съм мислила, че е пряко замесен. Не че не е способен да убие човек. — Тя потрепери, спомняйки си сцената пред вратата на обора. — Но никога не би застрелял някого в гръб.

— А Фин и Фитс? Мислиш, че те са застреляли баща ти?

Ели поклати глава.

— Съвсем се обърках. Сега ми се струва, че баща ми е искал да се отърве от земята и нарочно я е изгубил. Но ако е така, защо е бил убит?

— Задаваш въпрос, за който не съм сигурна, че може да се намери отговор. Не и в Тексас.

— Има смисъл в това, което казваш. Но не спирам да си мисля, че отговорът е тук някъде. Тревожи ме най-много възможността никога да не го открия.

Герт потупа ръката ѝ.

— Скъпа, наистина имаш проблем. Ако имаш нужда от помощ, можеш да се обърнеш към мен и Мей и ние ще направим всичко, което е по силите ни.

От къщата се чу скрибуцане на цигулка. Ели едва разпозна песента.

— Мисля, че трябва да се връщам — каза Герт и погледна през отворената врата. — Проклетата да съм, ако Луси Патчет не пуши лула! Най-последно и ние със сестра ми ще можем да си попушим на воля. —

Почти беше стигнала до вратата, когато спря и се обърна. — О, щях да забравя. — Извади един измачкан плик от джоба си и го подаде на Ели. — Това пристигна в магазина на Мърс вчера. За теб е.

Писмото беше от годеника ѝ, Бертран Рандолф. Откак в мислите ѝ се настани Кал, тя дори не се бе сещала за него. Опипа писмото. Беше сигурна, че знае какво пише вътре, дори без да го отваря. Липсва на синовете му, както и на него. Иска да се върне вкъщи и да се оженят. И може би точно това трябваше да направи.

В нея наистина нямаше капчица чест, капчица срам, след като можеше да го забрави толкова лесно и въпреки това все още смята да му стане съпруга. Годеникът ѝ беше добър човек, който винаги щеше да се отнася към нея с уважение. А тя, от друга страна, щом се оженеха, винаги щеше да го лъже и да мисли за друг мъж, докато той я прегръща.

Вече не се чувстваше толкова замаяна от любовта си. Любовта не беше като разходка из рая. Любовта беше като пътешествие през ада.

По-късно през деня семействата Патчет и Уитфийлд тръгнаха към фермите си, а Холоуей и Краус се отправиха към града, яздейки от двете страни на каруцата, в която седяха Саймън Пенс и Катя Мърс.

Герт и Мей поискаха да останат с Консуела. Дори си бяха донесли легла. Фин и Фитс също останаха. Щяха да спят заедно с Кал в плевника.

През следващите два дни, заобиколен от толкова женски грижи, особено от тези на майка си, Антонио видимо започна да се оправя. Дори Кал започна да седи с него на верандата вечер, като караше момчето да го учи на испански. Той на свой ред се закле момчето да говори английския на кралете, когато си тръгне оттам.

— Сеньор Кал, да не би да говорите за английския на Самюел Хюстън?

— Никога не съм чувал как говори Сам — отвърна Кал.

В такива случаи Ели стоеше отстрани, слушаше и гледаше, мислейки си колко тъжно е, че Кал никога няма да има свое собствено семейство. А на него май наистина му харесваше да разговаря с момчето.

След като измина една седмица от побоя над Антонио, Консуела каза, че е време да го заведе вкъщи. Кал не беше там тогава и не чу, че и Ели и останалите също ще се прибират в града. Още призори бе закарал каруцата до поточето, за да натовари дървата за оградата.

Това, че щеше да си тръгне с толкова недоизказани отговори между тях, доказваше много. За да получи отговорите, тя трябваше да го открие и да поговори с него. Време беше и тя да разкрие част от тайните си.

— Опасно е сама жена да ходи там — каза Герт.

— Ще натоварим каруцата и ще дойдем с теб — допълни Мей.

Но Ели не отстъпваше.

— Всичко ще бъде наред. Мъжът, който би Антонио, знае, че е опасно отново да се доближава до „Дабъл Ти“.

Този път Кал беше облечен, дори пистолетът беше на хълбока му. И може би така беше по-добре. Така Ели щеше да се съсредоточи само върху нещата, които има да му казва.

Той спря да работи, когато я видя да се приближава. Барон лежеше до него и я поздрави с размахване на опашката си.

— Всичко наред ли е? — попита Кал.

— В къщата — да. Приготвят се да откарат Антонио в града. Аз също ще тръгна с тях.

Не очакваше да започне да я моли да остане, но би предпочела да реагира по друг начин, вместо само да присвие очи.

— Кажи на Антонио моето adios.

— За добро е. — Сякаш той бе изразил несъгласието си със заминаването им. — Така ще можеш отново да останеш сам.

И отново не видя нищо, освен синьото на присвитите му очи, които скриваха много повече, отколкото показваха.

Ели слезе от кобилата и я завърза за дъба, близо до мястото, където Кал работеше. Облегнат на брадвата, той я наблюдаваше, без да продумва. Винаги я гледаше така, че ѝ се приискваше да се хвърли в прегръдките му... или да избяга колкото е възможно по-бързо и по-надалеч.

Но Ели бе започнала цялото това приключение, бягайки. И нямаше намерение да продължава по същия начин.

Развърза връзките на наметалото си и сложи ръце на хълбоците. Беше облечена в обикновената кафява рокля, не носеше боне, а косата

й бе прибрана в стегнат кок на тила.

Когато застана пред него, усети как смелостта я напуска, но си пое дълбоко въздух и го погледна право в очите, което — имайки предвид всичко останало — беше по-добре от това да гледа към отворената яка на ризата му или към широките му рамене.

— Истинското ми име е Елинор Чейс.

— Доста се чудех какво ли е.

Беше очаквала поне малко да се изненада.

— Защо да не мога да съм Дейвънпорт?

— Лъжеше за толкова много неща, че си помислих, че лъжеш и за името си.

Бе имала намерение тя да е атакуващата страна, а ето, че той почти я караше да се защитава. Тя беше пострадала и всичко, което искаше, бе да му даде да разбере каква е неговата роля в това.

Все пак е възможно, реши тя, да обичаш един мъж и едновременно с това да се дразниш от него.

Но показваше само раздразнението си.

— Името Чейс нищо ли не означава за теб? Или пък знаеш толкова много жертви на изстрели из засада, че се объркват в съзнанието ти.

Той я погледа известно време, после въздъхна тежко.

— Баща ти е бил Хенри Чейс.

— Точно така. Загубил е правата си върху „Дабъл Ти“ в игра на покер с вуйчовците ти.

— И след това е бил застрелян от неизвестен убиец или убийци. Мислеше си, че аз съм го убил, така ли?

— Смятах, че е възможно вуйчовците ти да са замесени. Чух слухове, че баща ми е смятал да ги подведе под отговорност за това, че са му взели земята чрез измама.

— И си решила, че аз съм им помогнал да избягат от Ню Орлийнс. Нищо чудно, че дойде на гробищата, за да видиш как изглежда едно копеле като мен.

Това определено не го беше очаквала.

— Ти си знаел, че аз бях забулената жена на гроба на майка ти?

— Най-накрая се досетих, но ми беше необходимо известно време. Това, което не знаех, е защо беше там и защо сега си тук.

Той се замисли за момент. Тя не поглеждаше встрани, но явно ѝ беше трудно да го гледа в очите. Може би в крайна сметка наистина беше от тези, които бягат.

— Сигурно сте били много близки с баща ти, щом си се решила да предприемеш това пътуване — добави той.

— Всъщност не го познавах. Никога не съм го виждала. Била съм бебе, когато си е тръгнал. Исках да го видя, преди да се омъжа.

— Колко трогателно.

— Ако обичаш, не ми се подигравай точно сега. Въобще не мислиш, че е трогателно. Мислиш, че е глупаво.

Разбира се, че на него така ще му изглежда — един мъж, който бяга от семействата, защото собственият му опит казва, че семействата по принцип причиняват болка. Сигурно за него е било голяма жертва да помогне на вуйчовците си да напуснат Ню Орлийнс — отплата за това, което им дължи заради грижите, които са полагали за майка му.

Въпреки начина, по който я разпитваше, тя можеше да погледне на нещата от негова гледна точка и да го разбере. И сякаш го обикна още повече.

Той пусна брадвата и направи една крачка към нея.

— Каквото и да мисля аз за целта на идването ти тук, все пак това има повече смисъл от приказките ти, че си дошла, за да се срещнеш с мъжа, за който ще се омъжваш. Това също ли е лъжа?

Писмото, спомни си Ели. Съвсем го беше забравила. Сигурно още беше в джоба на жълтата ѝ рокля, опакована заедно с другия багаж, който трябваше да откарат в града.

— Недей да шикалкавиш повече, Ели.

Нямаше да я остави на мира, докато не му каже всичко.

— Бертран Рандолф ме чака във Вирджиния. Има ферма до моята.

Това, което видя в очите му, изненада ли беше? Да не би да не му хареса, че е сгодена?

— Колко мило — каза той. — И колко облекчен се почувствах, след като разбрах, че си заможна жена.

Може би грешеше за чувствата му към нея. Въобще не изглеждаше разстроен.

— Май вече ти казах всичко...

— Не и за Гертруд и Мейвийн.

Ели въздъхна. Тази част от историята би могла с готовност да премълчи, но, разбира се, Кал нямаше да ѝ позволи.

— Истинското им име е Долархайд. Прав беше. Не са ми лели. Имах само една леля — леля Абигейл, — но тя вече не е между живите. Всъщност всички от семейството на майка ми умряха. Наех Герт и Мей в Ню Орлийнс, за да открия доколко вуйчовците ти са замесени в измамата и убийството на баща ми. Бях по-дочула, че много обичат жените.

— А сестрите Долархайд разбират от мъже.

— Не може да се каже, че са неопитни — сопна се тя. — Ако искаш да разбереш нещо друго за тях, ще трябва сам да ги попиташ.

— Повече съм загрижен за вуйчовците си. Фин и Фитс — бандити. Ти в такава светлина ли ги виждаше?

— Не знам. Баща ми беше убит, изгубих го завинаги, преди даже да се запозная с него. Пазил е писмата ми — всичките — през годините и аз трябваше да открия защо е умрял. Знам, че ти е трудно да ме разбереш. Но това е причината, поради която се озовах тук. — Тя си пое дълбоко въздух. — Но това не е всичко. Искях да си взема земята обратно, заради баща ми. Не заради мен самата. Герт и Мей трябваше да ги убедят да я продадат.

— Все още ли искаш земята? — попита той.

Тя сви рамене.

— Това вече не е толкова важно за мен.

Други неща имаха предимство в мислите ѝ. Като несподелена любов например. Но това беше единственото, за което не можеше да му каже истината.

— Защо тогава ми казваш всичко това?

Защото те обичам повече от всичко на света, защото си толкова красив с тези тъмни къдрици, защото ризата ти е залепнала за тялото, защото си толкова близо до мен, че вече не мога да мисля разумно.

Запази тези мисли за себе си. Погледна към каруцата, полупълна с дърва; към брадвата, която лежеше до краката му; към Барон и отново го погледна в очите.

— Защото си тръгвам и искам да разбера какво знаеш. Герт и Мей отдавна стигнаха до извода, че вуйчовците ти са твърде наивни, за да мамят, и твърде безобидни, за да убиват.

— Сигурен съм, че това ще е голямо облекчение за Фин и Фитс.

— Ще съм ти благодарна, ако не им казваш за подозренията ми. Каквото и да мислиш за сестрите Долархайд, те са мили и честни жени. Фин и Фитс, изглежда, се привързаха към тях, както и те към тях. Не искам никой да се почувства наранен.

— Аз също.

Прекалено късно, любов моя, прекалено късно.

Тя преглътна буцата, която се бе образувала в гърлото ѝ.

— Каж ми, преди да си замина, Кал. Знаеш ли нещо за смъртта на баща ми? Защо е заложил земята си?

Прищракването на спусък прозвуча като експлозия в настъпилата тишина. Кал се обърна с ръка на кобура, но мъжът в сенките на дърветата беше по-бърз от него.

Лицето му беше синьо и подуто под брадата, но Ели позна в него непознатия, който бе бил Антонио. Позна го по студенината в очите му.

Тя затисна устата си с ръка, за да не извика.

Непознатият се ухили.

— Давай, Хардин. Извади пистолета. Застреляй ме, а аз ще застрелям жената. От това разстояние няма да пропусна.

Настръхнал, Барон изръмжа.

— Накарай кучето си да млъкне или жената ще умре.

— Това куче не е мое — отвърна Кал, привел се леко напред, сякаш смяташе да напада. — Нямам представа какво ще направи.

Гласът му звучеше уж спокойно, но Ели го познаваше достатъчно добре, за да усети потиснатия му гняв. А когато Кал се ядосаше, той беше способен почти на всичко.

Обзе я паника.

— Тогава ще застрелям първо него — каза непознатият. — Доста бърз съм. Може би ще успея да ги застрелям и двамата.

— Не! — извика Ели.

Без да обръща внимание на предупредителния поглед на Кал, тя подсвирна на Барон. За голяма нейна изненада, кучето дойде при нея и седна.

— Успокой се, момче — каза му тя, докато милваше главата му с трепереща ръка. — Всичко е наред.

Нямаше представа как въобще успя да го каже. Беше толкова изплашена, че едва дишаше.

Колкото повече мислеше за това, което направи, толкова повече коленете ѝ омекваха. Един мъж, който се бе забавлявал, биейки дете, държеше пистолет, насочен право към нея. Кал стоеше наблизко, чудејки се как да застане на пътя на куршума, а тя милваше едно куче, сякаш всичко щеше да се размине, без никой да пострада.

— За какво е всичко това? — попита Кал. — И кой, по дяволите, си ти?

— Човек има право да знае името на този, който ще го убие. Казвам се Бък Шанън. — Той погледна към Ели. — Надявах се да ви хвана в по-интимна поза, но да му се не види, вие само си говорехте!

— Гледал си ни — каза тя.

Това я разстрои повече и от насочения пистолет. Шанън е могъл да ги застреля, когато си поиска. Вкопчи се в козината на Барон. Кучето стоеше неподвижно.

— Хенри Чейс беше един глупак — каза Шанън. — Трябваше да ми даде земята още първия път, когато го попитах. Така щях да се върна тук и всичко щеше да е наред. Но той се заинати. И трябваше да си плати.

Ели стисна очи, после отново ги отвори, но всичко си беше същото — мъжът, пистолетът, Кал — напрегнат и готов на всичко. И думите на Шанън, които все още висяха във въздуха.

— Ти си бил — каза тя. — Аз... аз не разбирам.

Изведнъж сякаш чу гласа на Кал, който ѝ казваше:

Ще се измъкнем.

Телепатичните вълни бяха толкова силни, че тя не беше сигурна дали не е чула думите наистина.

— Знаеше ли, че глупакът проигра нарочно земята на карти? — продължи Шанън. — Само заради няколко заплахи. Мислеше, че така ще е в безопасност. Показах му, че греша.

— О, да, той много е сгрешил. Много — каза Ели. Беше толкова ужасена, че едва говореше. Но не можеше да мълчи. Думите бяха единственото оръжие, с което разполагаше. — Купил е земята за мен — продължи тя — и аз се чудех защо е променил намерението си. Предполагам, че си го заплашвал. Ти си много страховит мъж. Когато те видях с онзи камшик...

— Млъквай — изръмжа Шанън. — По дяволите, млъквай!

— Искан да кажа...

— Не можеш ли да я накараш да млъкне? — обърна се той към Кал.

— Прави това, което ти казва, Ели — каза Кал. — Това не е игра.

— О, знам, че не е. Просто започвам да дърдоря глупости, когато се изплаша, а сега се разприказвах само за да не припадна. Просто женска слабост...

С едно дълго, провлачено „Ооох“ тя се строполи на земята в момента, в който Кал скочи напред с пистолет в ръката. Чуха се два изстрела, почти едновременни, а Ели лежеше на земята до Барон и затискаше ушите си с ръце.

— Мъртъв е! — проплака тя. — Мъртъв е, мъртъв е!

Барон ближеше сълзите от лицето ѝ, а тя направи най-трудното нещо, което някога ѝ се бе налагало да прави. Погледна нагоре, за да види къде точно е паднал Кал и дали е успял да простреля Бък Шанън, преди да умре.

Кал стоеше над тялото на Шанън и гледаше към гората. Изглежда му нямаше нищо. Тя потри очи, но той продължаваше да стои там — нащрек. Беше добре, а Шанън май беше мъртъв.

Сълзите се върнаха, но този път плачеше от облекчение. Искаше ѝ се да се втурне към него и да покрие лицето му с целувки и не я беше грижа какво щеше да си помисли той за чувствата ѝ.

И тогава видя какво привличаше вниманието на Кал. Олдън Фаулър стоеше между дърветата зад мястото, където бе паднал Бък Шанън. В ръката му имаше карабина.

— Дойдох след него, видях какво става и направих това, което трябваше да направя — каза Фаулър. — Надявам се, че сте добре.

В отговор на въпросителния поглед на Кал, Ели тромаво се надигна и отиде до него. Той я прегърна.

— Наистина ли си добре? — попита той.

Тя кимна, опита се да се усмихне и тогава наистина припадна.

ГЛАВА 13

Ели се свести в каруцата. Седеше в скута на Кал, който държеше юздите. Сгушена в ръцете му, тя се намести по-удобно. Беше ѝ топло, чувстваше се сигурна и спокойна, усещаше хлад единствено от коженото му яке до бузата си. Харесваше ѝ дори подрусването на каруцата.

За известно време всичко беше прекрасно.

И изведнъж си спомни защо бе припаднала. Отново започна да трепери.

— Всичко свърши — каза Кал и я притисна по-силно към себе си.

Но не беше така. Тя сякаш отново чу изстрелите и изпита ужаса, който я изпълни, когато все още не знаеше, че Кал е жив.

Опита се да чуе ударите на сърцето му, но той беше прекалено много облечен. Но въпреки това усещаше топлината му и движението на мускулите му при всяко движение.

— Не разбирам — прошепна тя до гърдите му. — Кой беше той?

— Може би никога няма да разберем със сигурност. Фаулър не можа да ни помогне. Ще поразпитам хората, но най-вероятно отговорите на въпросите ми са умрели заедно с Шанън.

— О, да — каза тя, спомняйки си подробностите от мига, преди да припадне. — Олдън Фаулър го застреля. Той спаси живота ни. Задължени сме му.

— Може би. Поне ще погребете тялото. Аз самият бих го оставил на лешоядите.

Тя се опита да се надигне и да го погледне, но ѝ се зави свят и отново се облегна на гърдите му.

Докосна едно от копчетата на ризата му.

— Какво искаш да кажеш с това може би сме му задължени?

— Шанън беше убит, преди да разберем каква е цялата тази история.

— Да не би да искаш да кажеш, че Фаулър не трябваше да стреля по него?

— Бих предпочел само да го беше ранил. Имах намерение да направя точно това, когато Шанън падна.

Мъжка гордост, помисли си тя. Това я изненада, не го очакваше от Кал, особено при обстоятелствата, които тя си спомняше твърде добре.

Що се отнася до нея, независимо колко въпроса оставаха без отговор, смяташе, че са по-добре с Шанън, закопан на шест стъпки под земята. Може и никога да не разберат какво е било миналото на Бък Шанън, но фактът, че няма никакво бъдеще и не представляваше опасност за никого, беше много по-важен.

Знаеха достатъчно. Поради някакви причини, известни само на него, Шанън бе решил, че иска земя в Тексас. А баща ѝ е имал такава земя. С буйния нрав на Шанън и вероятната липса на пари, той е намерил единствения възможен начин да получи това, което е искал — чрез изнудване. Когато и това не помогнало, той изпаднал в ярост и застрелял баща ѝ в гръб.

Бе опитал същия подход и с братята О'Мали, но Кал им бе помогнал да се махнат от Ню Орлийнс.

Побоят над момчето може би беше начин да се въздейства на Кал, може би дори да го накара да си отиде.

Обаче Шанън беше подценил противника си. Кал можеше да си тръгне, да, но когато той решише. Както и тя. Ако издирването ѝ наистина беше приключило, нямаше повече причина да остава.

Тази мисъл би трябвало да ѝ донесе облекчение, особено след като убиецът на баща ѝ бе платил най-скъпата цена за деянието си. Но като знаеше какво щеше да последва, когато си тръгне... Щеше да си тръгне не само от Тексас, но и от мъжа, който беше смисълът на живота ѝ.

Знаеше, че този момент неизбежно ще дойде, но нямаше представа, че толкова много ще я заболи. Толкова се разстрои, че несъзнателно задърпа копчето на ризата му.

— Успокой се, Ели — каза ѝ Кал. — Отново се паникьосваш.

Тя въздъхна и се опита да се отпусне.

— Спомняш ли си, когато се срещнахме за първи път? — попита го тя.

— Кой точно първи път?

— В Глори. Не мисля, че онова на гробищата в Ню Орлийнс се брои. Бях се престорила на припаднала. Ти се качи в каруцата и ми каза, че е редно да съм отпусната.

— Да, спомням си.

— Оттогава се случиха толкова много неща, а ти пак ми казваш същото нещо.

Той не отговори и тя се зачуди дали не си припомня някои от нещата, които се случиха междувременно. Тя самата нямаше да забрави нито миг от тези няколко седмици.

Никой не проговори повече.

Всички излязоха навън, когато чуха тропота на каруцата. Герт погледна към тях и вдигна ръце.

— По дяволите, какво се е случило? — извика тя и слезе от верандата.

— Знаех си, че не бива да я пускаме да язди сама — каза Мей, която вървеше след сестра си, следвана от близнаците.

— Добре съм — каза Ели.

За да го докаже, тя слезе от каруцата без чужда помощ, но остави на Кал да обяснява. Всички се събраха около кухненската маса и Кал им разказа какво се е случило. За нейно голямо облекчение, той не им каза всичко, което му бе разкрила. По-късно можеше да обясни на вуйчовците си коя е тя и кои всъщност са лелите ѝ, но след като си тръгнаха от Тексас.

Всички слушаха внимателно и никой не прекъсна разказа на Кал.

— Шанън е стрелял по нас в Ню Орлийнс, така ли? — обади се накрая Фин. — Светиите са ни защитавали, иначе е цяло чудо, че сме оцелели.

— По света наистина има много мръсници — добави Фитс.

Те продължиха така да си разменят реплики за това, което бяха избегнали по случайност. Герт и Мей гледаха към Ели и я чакаха да заговори.

— Мисля, че е най-добре да се върнем в града, за да решим какво ще правим — каза тя.

— Няма ли да чакаме годеника ти? — попита Герт.

— Може да се появи всеки момент — добави Мей.

— Не мисля, че ще дойде. Не и сега. — Тя направи опит да се усмихне. — Време е да си тръгваме.

Дори Фин и Фитс да разбираха това, което Ели казваше, не даваха знак. Все още бяха погълнати от мисълта, че са в безопасност и че се е доказало, че са невинни.

Но сестрите Долархайд знаеха.

— Искаш да кажеш да си тръгнем от Тексас, така ли? — каза Герт.

Ели усещаше погледа на Кал върху себе си. Погледна го.

— Да, точно така.

Той не присви очи, не се намръщи. Нищо не показваше, че е разстроен. Но продължаваше да стои неподвижно и да я гледа и този път не изглеждаше циничен.

Просто я гледаше. Не извъръщаше поглед от нея.

Ели не можеше да понася повече. Всеки момент щеше да избухне в сълзи. А не биваше. Леля Абигейл я беше учила да бъде силна.

— Извинете ме. — Тя стана от масата. — Ще отида да кажа на Консуела и Антонио, че имаме намерение да тръгваме.

— Направихме ложе в задната част на една от каруците — каза Герт. — Всичко е натоварено, освен твоите дрехи.

— Аз ще ги взема — отвърна Ели и буквално избяга от стаята.

Мъжете я последваха. Занесоха Антонио в каруцата и го сложиха в постелята. Ели взе малкото куфарче, което Герт и Мей бяха донесли, когато дойдоха за фандангото. Някакъв импулс я подтикна да го отвори и да извади писмото на Бертран Рандолф. Ако прочетеше молбите му, може би щеше да се почувства по-добре.

Би направила каквото и да е, само да не застане сега пред Кал.

Останала сама в празната стая, тя бързо прочете писмото. Пое си дълбоко въздух, прочете го отново, този път по-бавно, за да може да осъзнае и възприеме всяка една от изненадващите думи. Най-накрая, осъзнала значението му, тя отпусна ръка и се загледа през прозореца.

Всичко беше съвсем просто. Бертран не я искаше повече. Сигурно вече се беше оженил за другата.

Досега се беше притеснявала от мисълта, че е редно да държи на обещанието си да се омъжи за него, а ето че той просто така нарушаваше клетвата си.

Докато я нямаше, той си бе намерил друга вдовица. Сигурно не е била изминала и седмица от заминаването ѝ, когато той е започнал да си търси друга жена. Ако можеше да се вярва на писмото, а Ели нямаше причина да се съмнява в него, тази вдовица беше заможна жена, без деца и горяща от желание да приеме неговите като свои. Правеше ѝ — според него — щедро предложение да купи земята ѝ, разбира се, с парите на съпругата си. Ели почти я съжаляваше, като се изключи фактът, че бе отнела мъжа на друга жена.

Не че Ели наистина го искаше, но новата мисис Рандолф нямаше как да знае това.

Седна на леглото и се загледа в писмото. За първи път в живота си беше останала съвсем сама на света. Без кръвни роднини, без мъж, без планове. Ако се съгласеше да продаде плантацията, щеше да получи много пари, но щеше да остане без дом.

А домът винаги е бил за нея най-важното нещо на света. Дом, семейство и собствени деца. И най-лошото от всичко беше, че се бе влюбила в мъж, който въобще не се интересуваше от това, което за нея бе най-важно.

Усети студ, чувстваше се празна. Прекалено празна, за да заплаче дори. Чувството, което изпитваше, беше по-страшно дори от самосъжаление. Първо за малко не видя как убиват Кал, а сега и това. Беше загубена и съвсем, съвсем сама.

Всъщност беше по-самотна, отколкото Кал можеше да бъде, защото той сам бе избрал самотата. Нейната ѝ беше наложена от съдбата, от собствената ѝ глупост, или лош късмет, или лоша преценка. Някак си, въпреки че се смяташе за невинна, може би имаше известна вина.

През целия си живот бе правила това, което е необходимо, за да бъде обичана. Бе изучила всички женски изкуства, имаше добро обществено положение и не беше страшно да я погледне човек. Нямаше съмнение, че може да се върне във Вирджиния и да потърси някой друг, за когото да се омъжи. Бертран не беше единственият ѝ ухажор.

Но той беше този, когото предпочете леля Абигейл, а и никой друг не бе запленил сърцето ѝ.

Ако се върнеше във Вирджиния, всички щяха да гледат на нея като на изоставена, отхвърлена жена. Но това не беше най-лошото.

Най-лошото щеше да бъде да изживее остатъка от живота си без любов.

Ели смачка писмото, после го накъса на малки парченца и ги пусна на пода.

Една жена не можеше да направи нищо, ако никой не я обича истински. Любовта не идваше при всеки. Не беше дошла при леля й например.

Замисли се за Кал.

И в този момент разбра какво трябва да направи. Поне засега. Щеше да спре да крои планове, да си измисля и да фантазира и да иска неща, които никога не могат да станат. Щеше да приеме живота, който й се предлагаше, а по-късно щеше да има достатъчно време да се тревожи, че се е показала като пълна глупачка.

Излезе на верандата и видя как слагат Антонио в каруцата. Майка му се настани до него. Видя как Герт и Мей се качиха в едната каруца, а Фин и Фитс — в другата. Всички видяха, че стои там.

Включително и Кал.

Погледна ги всичките подред и най-накрая спря погледа си на него.

— Добре е да тръгвате, преди времето да се е променило. С Антонио ще трябва да се движите по-бавно, за да не се размести ръката му от друсането.

— А ти? — попита Мей. — Няма ли да дойдеш с нас?

— Разбрах, че има някои неща тук, с които още не съм приключила. Ще се върна по-късно. Кал ще ме придружи по пътя.

Най-последно видя някакво проблесване в очите му.

— Сигурна ли си, че точно това искаш да направиш? — попита я Герт.

— Сигурна съм. — Тя успя да се усмихне леко. — Никога не съм била по-сигурна.

Кал не беше убеден, че я разбира. След като каруците тръгнаха и останаха само двамата в къщата, Ели го помоли да се погрижи за конете, докато тя пригответи вечерята. Изглеждаше приятелски настроена, но това беше всичко. Просто приятелски настроена. А това,

което той замисляше за остатъка от деня, едва ли можеше да се нарече приятелство.

— Има още малко шунка — каза тя. — Останали са също така бисквити и яхния.

— Добре.

— Искам да се подкрепиш. Денят беше доста напрегнат.

Погледът ѝ казваше, че ще стане още по-напрегнат. Изненада, изненада... Беше я разбрал погрешно. Сигурно беше много по-опитна от това, за което се представяше.

В края на краищата, беше близка с Герт и Мей, за които беше сигурен, че са добре запознати с мъжката физика.

Но все пак нещо го притесняваше. Може би начинът, по който ставаше всичко. Точно така. Беше я смятал за невинна в продължение на толкова време, а сега разбираше, че вероятно е грешил.

Вероятно, глупости. Някоя невинна жена, отгледана като лейди и сгодена за джентълмен, не би могла толкова пресметливо да се подготвя за любовник, за който не смята да се омъжи.

Не би искал точно сега да се замисля как бе натрупала опита си или как бе успявала да го заблуждава толкова дълго време. Нейна беше идеята да останат сами тук. Той не я принуждаваше към нищо, нито я изкушаваше с целувки.

За първи път в живота си позволяваше на една жена да определя какво ще прави той. Но въпреки това нямаше нищо против, щом тази жена беше Ели Чейс.

Все още трепваше, когато си спомнеше насочения срещу нея пистолет на Бък Шанън, начина, по който тя успокои Барон, застанала пред дулото. Когато падна, тя сякаш беше прочела мислите му. Ели беше най-смелата жена, която някога е срещал.

И най-влудяващата. Смелостта ѝ можеше да я убие. Щеше да ѝ го каже. Веднага след като свършеха с това, което бе намислила.

Преди да влезе в къщата за вечеря, той се изми на помпата, облече чиста риза и среса косата си. Когато влезе, видя чинията си на масата. Ели не се виждаше никъде.

Излезе в коридора и почука на затворената врата на спалнята.

— Отивай да ядеш — каза тя с приглушен глас.

Той се огледа наоколо. Нощта се спускаше бързо. Барон вече бе заел мястото си за спане между двете половини на къщата. Като се

изключи кучето, Кал беше сам. А това не му харесваше.

— А ти? — попита той. — Предпочитам да не се храня сам.

— Това ще е единственото нещо, което ще правиш сам тази вечер. Аз хапнах малко, докато приготвих вечерята.

— Ще ям по-късно.

— Вечерята ти ще изстине.

— Ще я стоплим.

Той отвори вратата. В стаята беше запален фенер. Ели седеше на леглото и решеше косата си. Беше облечена в една от неговите ризи. Ръкавите бяха навити нагоре, беше ѝ много широка. Ръбът стигаше почти до коленете ѝ.

А тя имаше хубави колене, хубави прасци, тънки глезени и малки стъпала и той за малко не припадна само като я гледаше.

Ели стана и остави гребена. Косата ѝ падаше като слънчев водопад по раменете. Ако я съблечеше гола, щеше да покрие гърдите ѝ.

Не ако я съблечеше, а когато. Наистина я беше разбрал правилно. Смелостта ѝ все още го притесняваше, но това беше проблем, с който ще се занимае по-късно. Може би на следващия ден, а защо не и следващата седмица.

Не беше казала кога смята да се връща в града. А и той не беше казал кога ще я изпрати.

— Имаме повод да празнуваме, нали? — каза тя, вирнала брадичка. — Истината. Най-накрая и двамата узнахме истината.

— Нямам нужда от повод за празнуване, за да те желая.

Тя се усмихна леко в отговор, но усмивката ѝ беше искрена. Този път въобще не приличаше на изплашена сърна. Очите ѝ бяха широко отворени и дълбоки, озарени от някаква светлина, която той усещаше чак в слабините си.

— Приятно е да бъдеш желана — каза тя.

— Много повече от приятно. — Той направи една крачка към нея. — Кажи ми, че ме желаеш. Мъжете също обичат да го чуват.

Тя сведе поглед към ризата, с която беше облечена, и размърда пръстите на краката си.

— Мислех, че е очевидно. — И отново блестящият ѝ поглед срещна неговия. — Желая те, Кал. И не знам какво може да ми попречи да те имам.

Тази малка женичка беше пълна с изненади. Точно сега въобще не изглеждаше толкова малка. Беше точно такава, каквато всеки мъж би пожелал.

Но не се предлагаше на всеки мъж. Предлагаше се на него. Инстинктът му подсказваше, че не го прави много често. Може би не повече от един-два пъти през живота си.

Не му харесваше мисълта, че е била и с друг мъж.

Той отиде при нея и започна да разкопчава ризата си.

— Остави на мен — каза тя и издърпа краищата на ризата от панталоните му.

Докосна гърдите му, докато я разкопчаваше.

Въпреки че косата му беше гъста, по гърдите му нямаше много косми, но изглежда, на нея това ѝ харесваше. Или поне така говореха очите ѝ.

— Толкова си голям. Винаги се изненадвам, когато те видя гол. Облечен изглеждаш толкова строен.

— А все още не си ме видяла целия.

Тя вдигна поглед към него. Беше съвсем сериозна.

— Ще те видя ли целия?

— Обикновено правя любов на тъмно, но бихме могли да оставим лампата да свети, ако предпочиташ така.

Гъстите ѝ мигли се сведоха и скриха това, което можеха да издадат изразителните ѝ очи.

— Както предпочиташ ти.

Срамежлива и смела. Това беше експлозивна комбинация.

Тя отпусна ръцете си и той се измъкна от ризата си. Ели го докосна — нежно и внимателно — сякаш искаше да изучи повърхността на тялото му. Пръстите ѝ докоснаха зърната му. Мускулите на корема му се стегнаха и мъжествеността му се втвърди.

— Искаш ли да съблека тази риза и да те взема веднага? — Гласът му беше толкова дрезгав, сякаш не беше неговият.

Тя вдигна ръце, сякаш я беше опарил.

— Не. Не искам да бързаме. Няма повече да те докосвам.

Той сграбчи китките ѝ и притисна дланите ѝ към гърдите си.

— Нямах това предвид. Целуни ме, Ели.

Тя го направи. Целуна зърната на гърдите му, които бяха точно на височината на устата ѝ.

Той я пусна и тя отстъпи назад, притиснала пръсти към устните си.

— Не знам какво ме накара да го направя.

— Каквото и да е било, надявам се, че не си е отишло.

Вдигна брадичката ѝ и докосна устните ѝ със своите. Тя потрепери и сграбчи ръцете му.

— Студено ли ти е? — попита той.

— О, не. — Тя впери поглед в устните му. — Сложила съм чисти чаршафи на леглото.

— Много се притеснявах за това.

— Ти ми се подиграваш!

— Не, харесва ми всичко, което правиш.

— Не бях сигурна...

Тя сведе поглед, после отново го погледна право в очите.

— Исках да кажа, че съм приготвила всичко. Аз съм готова. Ако и ти си.

Кал въздъхна накъсано.

— Сложи ръцете си върху мен — каза той.

— Къде?

— Можеш да започнеш с врата ми.

— Ще трябва да се наведеш. Така ще ми е по-лесно.

— Искам да ти е по-лесно.

— Мислех, че сигурно е трудно.

Това по бузите ѝ руменина ли беше? Надяваше се да е така. Не беше спал с много жени, които умееха да се изчервяват.

— Ели, ти ме изненадваш.

— Чувал съм те да казваш подобни неща. Може би не трябва да се шегувам.

— Можеш да правиш каквото искаш, любима.

Тя отстъпи назад и стисна ръце зад гърба си.

— По-добре не ме наричай така.

Може би някаква асоциация с друг мъж? Кал не искаше да разбира.

— А как да те наричам?

Тя се замисли за момент.

— Ти си крал, а кучето ти е барон. Какво ще кажеш за „принцеса“! Винаги съм искала да съм кралска особа.

— Принцеса да бъде. А сега слезте от трона си, Ваше височество, и обвийте врата ми с ръце.

Очите ѝ заблестяха.

— Да, да, да. Прекалено дълго говорихме.

Тя буквално се хвърли върху него и покри лицето му с целувки — мъничките бръчици в ъглите на устните му, после го целуна по устата.

Той я бе прегърнал здраво. Вдигна я от пода. Само като я докосваше, разбра, че под ризата ѝ няма нищо. Целувката им стана по-дълбока, той разтвори устните ѝ с езика си и усети влагата в устата ѝ.

Изведнъж се озоваха в леглото. Кал издърпа ботушите, чорапите и всичко останало, което можеше да му попречи да почувства тялото ѝ до своето. Тя лежеше до него и го наблюдаваше. Прекрасните ѝ очи попиваха всичко. Не я бе излъгал, когато ѝ каза, че обикновено прави любов на тъмно, но тази вечер светлината не го притесняваше. Отвори ризата ѝ и погледна голите ѝ гърди.

Преди обаче да е успял да види нещо, тя се притисна към него.

— Искам да те видя — каза той.

— Ще се разочароваш.

— Така ли се държат принцесите? Заповядай ми да съм доволен.

— Не мисля, че това ще свърши работа, но добре. Заповядва ви се да сте доволен от това, което ще видите.

— Ами тогава легни и ме остави да видя.

— Ти май също заповядваш.

— Не забравяй, че съм крал.

Тя се отпусна назад и затвори очи.

— Отпусни се, принцесо. Вцепенила си се като дърво.

— Опитвам се, но очевидно имам проблем.

Той успя да съблече ризата ѝ, като не сваляше поглед от очите ѝ, очаквайки да се отворят, но тя ги беше стиснала здраво. Най-после все пак успя да види поне малко от това, което толкова често си бе представял.

Гърдите ѝ бяха малки — беше го разбрал отдавна, — но зърната ѝ бяха големи и твърди, талията — тънка, коремът — плосък, малкият триъгълник между краката — тъмен и гъст.

Хвърли бърз поглед към силните ѝ бедра и изящните прасци. Отново погледна към очите ѝ. Знаеше, че ако задържи вниманието си

на едно място, ще пренебрегне останалото.

А той не искаше да пренебрегва нищо.

Тя го гледаше.

— Повече от доволен съм, Ваше височество — каза глухо той. — Ели... — Гласът му стана съвсем тих и той изгуби желание да говори.

Тя обви ръцете си около врата му и се притисна силно към него. Кожата ѝ беше като топъл сатен. Той обви краката ѝ около бедрата си и се наведе, за да целуне шията ѝ, после още по-надолу — към твърдите зърна. Тя се надигна и изстена. Да ѝ доставя удоволствие, беше усещане каквото друг път не бе изпитвал.

Не можеше да спре да я докосва, да я целува. Ръцете и устните му бяха толкова жадни за нея, че трябваше да положи усилие, за да не стане груб. Тя го остави да бъде активната страна. Нейните ласки бяха съвсем нежни, някак несигурни, но реакцията ѝ на това, което той правеше, му беше достатъчна.

Когато най-последно докосна вътрешната страна на бедрата ѝ и ръката му се приближи до женствеността ѝ, тя се вцепени и се притисна към него така, че той си помисли, че се страхува. Когато спря да я гали, тя прошепна:

— Не. Не спирай.

Не можеше да не изпълни заповедта на принцесата. Доставяше ѝ удоволствие — иначе нямаше да трепери, — но не върховно удоволствие. Беше малко егоист и искаше това да стане, когато е вътре в нея.

Толкова силно я желаше, че повече не можеше да чака. Беше влажна и готова за него. Той разтвори краката ѝ, легна върху нея, потърка члена си и натисна.

Усети прекалено силно съпротивление. Тялото ѝ не беше готово за него. Едно движение му беше достатъчно, за да разбере, че никога не е било готово за никого.

Тя извика, но когато той се опита да се отдръпне, тя се притисна в него, притискайки бедра в хълбоците му, и тогава стана прекалено късно за каквото и да било друго, освен за страстта и върховното освобождаване.

ГЛАВА 14

Ели не беше мислила какво ще прави след това.

Нито пък беше мислила за болката от това, което току-що направиха, нито пък за притеснението си.

Не беше мислила колко интимно нещо беше сексът между мъжа и жената.

Не помръдваше в прегръдката на Кал и се надяваше той да мисли, че е заспала. Но хич не беше вероятно. Той току-що се бе отдръпнал от нея и също лежеше неподвижно. Дишането му постепенно се успокояваше.

Мъжете явно наистина много харесваха секса.

А на нея беше ли ѝ харесало? Да, да му доставя удоволствие. Беше ѝ харесал начинът, по който я гледаше, това, че я харесва. Беше ѝ харесало усещането за устните и ръцете му върху тялото ѝ. Особено много ѝ бяха харесали интимните движения вътре в нея, които спряха прекалено бързо, които ѝ причиняваха някакво непознато усещане на място, което май не знаеше, че съществува. Движенията му бяха изненадващи и приятни, но свършиха точно когато тя щеше да...

Не знаеше какво щеше да стане. Може би най-точната дума беше да експлодира. Или да избухне в пламъци. Или да бъде погълната от нощта.

Но нищо не можеше да обясни точно това, което бе почувствала. А тя никога преди не се бе чувствала по този начин.

— Ели.

Гласът му беше глух и тъмен, внимателен, както бяха ръцете му преди малко, но не ѝ донасяше същото удоволствие.

— Какво? — Това не беше най-изисканият възможен отговор, но в момента беше много далеч от изискаността.

— Би ли ми казала какво става тук?

Тя се взираше в космите на гърдите му. Не бяха много, но правеха тялото му да изглежда много по-различно от нейното.

— Току-що правихме любов. Ако има нещо повече, мисля, че трябва да ми го кажеш веднага.

— Защото ти всъщност не знаеше. Защото само допреди няколко минути беше все още девствена.

Той отпусна прегръдката си и тя нямаше какво да направи, освен да се отдръпне и да го погледне в очите. Опита се да се прикрие с ръце. Той разбра и придърпа чаршафа върху двамата.

Ели не знаеше защо това я кара да се чувства по-добре, но беше така.

— Не знаех, че състоянието ми — не можеше да измисли по-подходяща дума — ще представлява проблем за теб.

Той се подпря на лакът и я загледа. Прииска ѝ се да покрие лицето си с косата си. Не можеше да го направи, затова вдигна чаршафа до брадичката си.

— Проблем е, да, и по дяволите, не съм го вярвал.

Ели се зачуди дали не очакваше да му се извини. Беше готова да направи всичко за него, но не и да му каже, че съжaliaва, че той е първият мъж, когото е познала по този начин.

— Какво правиш обикновено? Искам да кажа — след това...

— Обичайното ми поведение няма нищо общо с нас двамата.

— Срамуваш ли се от това? Да не би да има нещо, което не сме направили?

Той въздъхна, подразнен.

— Обикновено си тръгвам. Освен ако не го правим още веднъж. Разбираш какво искам да кажа, нали?

Това я ядоса и тя забрави, че се срамува. Седна в леглото, забравила дори за чаршафа.

— Сигурно съм те накарала да мислиш, че не съм чиста и непорочна. Леля Абигейл ми е казвала, че мъжете много ценят неизползваните жени. Точно така го казваше — „неизползвани“. Предполагам, че ти правиш изключение. За това наистина съжaliaвам. А сега се махни, моля те. Вечерята ти ще изстине.

Тя отметна косата от лицето си, изтривайки и сълзата, която се бе осмелила да се търкулне по бузата ѝ.

Но той не помръдна. Просто лежеше там и я наблюдаваше.

После я придърпа в прегръдката си и я гушна, като нежно милваше косите ѝ, сякаш наистина искаше да го направи. Отдръпвайки

се, погледна към гърдите ѝ, покри я с чаршафа и стана.

Внезапното му отдръпване смрази кръвта ѝ. Значи наистина щеше да я остави и да отиде да яде? Каза си, че той прави това, което тя му каза да направи. И точно така трябваше да бъде. Тя беше неговата принцеса.

Тази мисъл отново напълни със сълзи очите ѝ.

Но той не излезе. Отиде до легена на тясната полица до прозореца. Движеше се в светлината на лампата без никакво притеснение. Тя не можеше да свали очи от него. Беше добре сложен. Имаше силни рамене, заоблени, стегнати бедра, дълги, мускулести прасци. Дори стъпалата му бяха хубави.

Докато стоеше до легена, тя осъзна още нещо, което досега не бе знаела. По задната част на бедрата му имаше мънички ивици. Толкова мънички, че тя не би ги забелязала, ако не го наблюдаваше толкова внимателно.

Затвори очи и си представи Антонио — лежащ на земята в обора, камшика над тялото му. Представи си също и Кал — не толкова възрастен, лежащ на пристанището в Ню Орлийнс, докато баща му, който се бе отрекъл от него, го налага с бастуна.

Сълзите се застичаха отново, но този път не от гняв и болка, а от състрадание, толкова силно, че изтри всичката ѝ гордост. Отвори очи. Той се беше обърнал.

— Казах ти, че имам белези — каза ѝ Кал. — Сега вече имаш и ти.

— Ти не си ме наранил. Не в истинския смисъл на думата.

— Да, аз те нараних, Ели. Само че ти все още не си го осъзнала.

Той се върна до леглото и отново дръпна чаршафа. Обърна се към нея.

— Много ми хареса. Прекалено много.

Не си направи труда да ѝ обясни какво има предвид, а тя беше достатъчно страхлива, за да не попита.

— Толкова много — добави той, — че ми се иска отново да го направим.

— След като знаеш, че съм невежа в това отношение, няма никакъв смисъл да се преструвам, че зная какво правя. Само искам да разбера можеш ли... Искам да кажа, дали е възможно... Толкова скоро...

— Възможно е, Ели. — Той се поколеба. — Да не би да казваш това заради белезите ми? Видя ги, нали?

— Разбира се, че ги видях, но ако си мислиш, че правя всичко, защото те съжалявам, много си сбъркал. Просто искам да те имам и да няма болка.

— Искаш да е по-хубаво?

— Възможно ли е?

— За мен може би не. Но за теб — да, мога да направя да се чувстваш много по-добре.

И отново, въпреки волята ѝ, погледът ѝ се спусна надолу по гърдите му към гъстото окосмяване под корема му. Когато беше до легена, членът му беше малък и отпуснат. А сега можеше да види как се променя. Нищо чудно, че ѝ беше причинил болка.

Очите ѝ отново се върнаха към неговите. Погледът му беше сериозен и в него нямаше и следа от подигравка. Кръвта ѝ сякаш кипна и тя усети нещо вътре в себе си, каквото не бе изпитвала никога преди, не и преди ръцете му да извършат онези магически движения по кожата ѝ.

Беше сигурна, че и той може да чуе ударите на сърцето ѝ. И сигурно разбираше причината за накъсаното ѝ дишане.

Той надигна чаршафа, легна до нея и я прегърна. Целувката му беше нежна и топла.

— Не си ли помисляла, че това не е добре за теб? — попита той.

В отговор тя просто отвърна на целувката му. Направи го така, както той я бе научил. Този път нейният език се плъзна към неговия и тя разбра защо на него толкова му харесват дълбоките целувки.

Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и се спряха на ханша.

Ели се поразмърда, но успя да направи същото. Разбира се, не можеше да продължи да го целува, тъй като бяха много различни на ръст, но се задоволи да дразни зърното му с език.

Пръстите ѝ се движеха по тялото му и не беше съвсем сигурна дали наистина усеща белезите му, или само си въобразява. Искаше ѝ се само той завинаги да забрави болката, която му бяха причинили.

— Принцесо.

Гласът му беше много различен.

— Преди не те докосвах много — каза тя. — Искам сега да го направя.

— По-късно. Сега е твой ред.

Той се отдръпна леко. Тя се отпусна на леглото, а той се надигна над нея, сякаш да не ѝ позволи да си тръгне. Като че ли тя би искала да го направи.

С ръце и устни той ѝ показа какво всъщност е чудото на близостта между мъжа и жената. Този път, когато проникна в нея, движенията му не спряха, докато всичко не се сля в една експлозия от удоволствие, толкова интензивно, че наподобяваше болка. Тялото ѝ затрепери и беше необходимо известно време, докато се успокои.

Сега тя разбра реакцията му от предишното им свързване. Искаше ѝ се да се сгуши до него, да съхрани радостта си и усещането за близост и единство.

Но той не беше свършил. Разтвори краката ѝ и отново легна върху нея. Този път влезе много по-бавно. Движенията му бяха нежни и болезнено бавни, докато тя не започна да го моли да се движи по-бързо, по-бързо, по-бързо.

Той го направи и отново доведе и двама им до екстаза.

Когато Ели се събуди рано на следващата сутрин. Кал го нямаше в леглото. Спомняше си усещането на тялото му до своето през нощта, но бе спала толкова дълбоко и спокойно в прегръдката му, че не бе усетила кога е станал.

Облече се бързо и излезе да го потърси. Но не видя нито него, нито Барон.

Може би така беше по-добре. Не знаеше какво ще му каже, а въобще нямаше представа какво ще ѝ каже той. Отдавна беше разбрала, че конфузните ситуации се преодоляват най-добре, като се посветиш на някаква работа.

Облече ризата и панталоните на Фин, махна чаршафите от леглото и ги изпра в коритото зад къщата. Простря ги на въжето, което бе опънала още когато дойде тук. Кал се върна точно когато свършваше.

Триейки мокрите си ръце в панталоните, тя погледна към Кал, към ленената му риза и коженото яке, към пистолета на бедрото му, към ботушите му. Беше килнал шапката си назад и с тъмната си коса,

сините очи и потъмнялата от слънцето кожа изглеждаше по-красив, отколкото един мъж има право.

Особено мъж, който не бе спал много предишната нощ.

Той пък погледна първо панталоните ѝ, после прострените чаршафи.

— Какво правиш? — попита я.

Добро утро, скъпа моя принцесо. Позволете ми да ви благодаря за най-прекрасната нощ в живота ми.

Тези думи си ги бе измислила тя, докато переше. Не бе очаквала да ги чуе, но „Какво правиш?“ въобще нямаше нищо общо с поздрава, на който се бе надявала.

— Мислех, че не би ти харесало да спиш в изцапани чаршафи.

Ето. Не беше се показала ни най-малко притеснена. Кал беше този, който изглеждаше разстроен.

— А ти какво прави? — изстреля тя, въпреки че се опита да го каже мило.

— Заведох Барон на разходка.

— Той много не обича да се движи.

Кал пристъпи към нея.

— Ели...

Тя отстъпи назад.

— Би ли излял водата от коритото? Аз ще ти приготвя закуската. Сигурно умираш от глад.

Тя сложи неизядената му вечеря в паницата на Барон, после извади последното брашно, за да направи бисквити. Той я наблюдаваше през отворената врата. Ели трябваше да се занимава с нещо, иначе всичкият ѝ самоконтрол щеше да се изпари.

— Няма да е зле да си вземеш няколко пилета — каза му тя. — Яйцата са хубава закуска, не си ли съгласен?

Той захвърли шапката си и се приближи към нея.

— Ели...

— Както и крава. Така ще имаш мляко и масло и дори горещ шоколад, ако искаш. Мисля, че Джоузеф Мърс продава шоколад. Много обичам да пия горещ шоколад сутрин. По-добре ми действа от кафето.

— Престани, Ели.

— Знам, забравих за кафето. Съжалявам. Веднага ще го направя.

— По дяволите, казах да спреш.

Тя сгъна чувала от брашното.

— Недей да го правиш толкова трудно.

— Моля те — каза той, — седни, за да поговорим.

Тя погледна към пейката.

— Предпочитам да стоя права.

Беше достатъчно дребна и достатъчно изплашена, за да седи в негово присъствие. Беше си представяла известна нежност между тях, преди да настъпи неизбежната, горчива раздяла.

Но явно нещата тази сутрин не се движеха в тази посока.

— Кажете ми истината — каза той и тя потрепери.

Започваше да мрази разговорите, които започваха с „*Кажете ми истината*“.

— Още ли искаш „*Дабъл Ти*“!

Не беше очаквала това. Въпросът беше много по-лесен от този, за който се страхуваше, най-вече защото тя самата вече си беше отговорила на него.

— Не, не съвсем. — Това беше чиста лъжа. — Татко го е дал на вуйчовците ти. А аз ще уважа решението му. — Тя се засмя тихо. — И какво ли бих могла да направя с това ранчо? Не разбирам нищо от добитък и от отглеждане на земеделски култури тук, в Тексас.

Бих могла да се науча.

Но това беше невъзможно. Жените не можеха да се справят сами, особено тук, на Запад.

Порази я една толкова болезнена мисъл, че за малко не трепна.

— Нямах намерение да ми предложиш имението като отплата за миналата нощ, нали?

— Подобно нещо не ми е минавало през ума, Ели. Миналата нощ е нещо съвсем отделно и ако не си разбрала колко специална беше, трябва да ти кажа. Аз съм коравосърдечен кучи син почти непрекъснато, но не съм чак толкова лош.

Ръцете ѝ изведнъж започнаха да ѝ пречат. Не знаеше какво да прави с тях. Раздвижиха се, сякаш се управляваха сами. Тя бързо ги прибра в джобовете на панталоните.

— А Фин и Фитс? Те не я ли искат?

— Да притежават земя в чужда страна, беше тяхната мечта, но действителността се оказа прекалено сурова за тях. Сега, когато

имената им вече са чисти — или поне скоро ще бъдат — те няма да възразяват повече на връщането си в Ню Орлийнс. Барът им там все още ги очаква.

— Хубаво е да имаш къде да се върнеш.

— Ти имаш Бертран Рандолф.

Тя понечи да каже да, но не можа да изрече и тази лъжа. Може би вчера би могла, но не и днес.

— Получих писмо от него и го прочетох вчера. Оженил се е за друга. Затова, ако си си мислил, че щях да се опитам да му се представя като чиста и непорочна девица, си сбъркал. Снощи и двамата може би попрекалихме, но истината е, че знаех какво правя. Наистина знаех. Ти ми показа нещо, за чието съществуване дори не бях подозирала.

Тя извърна поглед. Само ако я оставеше да опече бисквитите, сигурно нямаше да дрънка толкова много.

— Знаеш, че нямам намерение да се женя — каза той.

Ръцете ѝ в джобовете се свиха в юмруци и тя го погледна, объркана. Изпитваше болка, по-силна от тази, която би могъл да ѝ причини един камшик.

— Това ли си мислиш, че направих. Наистина ли вярваш, че ти предложих невинността си, за да получа брачна халка? Помисли отново. Също както и ти, аз нямам намерение да се омъжвам. Сгодих се за Бертран само защото бях дала дума на него и на леля ми. Каквото и да си мислиш за мен и въпреки всичките лъжи, които съм ти казвала, аз съм почтена жена.

— И пламенна също. Въобще нямах предвид това. Аз те харесвам, Ели, и не искам никакво недоразумение да ти причини болка.

Да бе, харесваш ме!

— Няма никакво недоразумение — каза гласно тя. — Това, което стана снощи, стана, защото исках да разбера какво означава да бъдеш с мъж и защото мислех, че ти можеш да ме научиш по-добре, от който и да е мъж, който бих могла да срещна.

— Това комплимент ли е?

— Малък.

— Много си пряма, но не мисля, че тази роля ти отива. Беше топла и женствена с мен и ми достави по-голямо удоволствие от всяка

друга жена, която съм имал. Никога не съм си представял, че страстта може да трае и след това. Но ето, че тя е тук и днес. Имаме много, което можем да предложим един на друг, поне за известно време. Когато си тръгна оттук, ела с мен. Аз ще се грижа за теб. Обещавам. Не съм чак толкова копеле, че да не държа на думата си.

За него това беше доста дълга реч и посланието ѝ беше толкова, каквото не бе предлагал на друга жена досега.

Ели се отпусна на пейката.

— Искаш да ти стана любовница?

— Ако искаш непременно да го кръстиш някак, защо да не бъде спътница? Мога да ти покажа света.

Имаше предвид любовница, като онази вдовица на Бертран, която умря.

За него това предложение беше истинска саможертва, диктувана от онази част от съвестта му, която още не беше мъртва. Мразеше го затова и едновременно го обичаше.

Сърцето ѝ, разбивано толкова пъти през изминалите два дни, най-накрая се разби на толкова много парченца, че тя се съмняваше, че някога ще успее отново да го събере.

Да бъде близо до него в продължение на година, или две, или три, да е неин и едновременно с това да не го притежава, да му дарява удоволствие през нощта, да взема своята част от него и после да го гледа как се отдръпва в онази част от живота си, която тя никога няма да сподели... Не можеше да направи това. Не беше създадена за такъв живот.

Тази роля не ѝ отиваше, както се бе изразил той.

— Благодаря ти, Кал — каза тя много, много учтиво. — Знам, че не ти беше лесно да ми направиш подобно предложение. Но по-скоро бих предпочела да изживея живота си сама. А сега, ако нямаш нищо против, оседлай конете, докато се преоблека. Трябва да се върнем в града. Недей да се тревожиш за кувара ми. Можеш да ми го донесеш по-късно или ще наема някой да дойде до тук и да ми го донесе.

Потърси да види облекчение в очите му, но те бяха толкова сурови и празни, като сини камъни. Единственият намек, че изпитваше някакво чувство, беше стиснатата му челюст, а това често се случваше, когато бе разстроен.

— От вчера са останали малко студени бисквити — каза тя. — Ще трябва да се задоволиш с тях за закуска. Все пак ще сложа кафе. Това е най-малкото, което мога да направя за теб, преди да тръгнем.

Ездата до града продължи около два часа. Тези два часа бяха най-дългите, които Кал си спомняше. Ели седеше на кобилата, изпълна гръб, оглеждайки се наоколо, сякаш виждаше тази земя за последен път, и той се зачуди дали след всичко онова, което се случи снощи, не се чувства неудобно на седлото.

Тя никога не би дала да се разбере, ако е така. Ако неговият основен порок беше нуждата да живее сам, то нейният беше инакът.

Беше права да не приема предложението му, нищо, че беше искрено. Ако тръгнаха по различни пътища, щяха да се справят по-добре. Ако живееха заедно, сигурно никой от тях нямаше да има и миг покой.

Кал изпитваше облекчение, че тя го отхвърли. Трябваше да си го повтаря непрекъснато, защото спомените от изминалата нощ бяха все още живи в съзнанието му. Кал не беше човек, който злоупотребяваше с гостоприемството на хората и харесваше жени, които притежаваха същото качество. Веднъж споделена, страстта вече я нямаше.

И защо тогава непрекъснато си спомняше чувствата, които тя го бе накарала да изпита? Защо все още усещаше топлата, копринена плът върху пръстите си? Защо вкусът ѝ все още беше на езика му?

И защо инстинктът му подсказваше, че още не всичко е свършило?

Проговори само веднъж по време на цялото пътуване, за да я попита дали не иска да спрат за малко.

— Не — каза тя и сви рамене, — но можеш да спреш, ако искаш.

Спряха веднъж, стигнали до безмълвно съгласие, и тогава напоиха конете и ги оставиха да си починат малко. Скоро отново бяха на път.

Ели остави кобилата си в обора, за да се погрижат за нея, и Кал реши да направи същото. Тръгнаха заедно към кирпичената къща в края на града. Кал видя Джордж Холоуей, който ги зяпаше от бара, но не си направи труда да му помахва.

Беше сигурен, че няма да е минал и час и всички ще се питат какво ли е станало между тях двамата.

Влязоха в къщата и намериха сестрите и братята седнали около кухненската маса, върху която имаше разпръснати някакви документи. И четиримата пушеха пури, хванали по една чаша с кафе. Изглеждаха много доволни от себе си.

— Мислехме, че ще се забавите повече — каза Герт.

— Например седмица-две — добави Фин и намигна.

Кал му хвърли един предупредителен поглед, но не беше сигурен, че вуйчо му разбра значението му. Ели свали бонето и приглади косата си.

— От самото начало възнамерявах да се върна днес.

Кал нямаше никаква представа дали лъже или не.

— Хубаво е, че се върнахте — каза Фин — Имаме новини за вас.

Фитс махна към документите на масата.

— Това са копия, които Герт и Мей преписаха. Сър Саймън занесе оригиналите на някакъв адвокат във Виктория. Ще се върне съвсем скоро.

Кал беше сигурен, че не иска да разбира за какво се отнасят тези документи. Погледна към Ели. Изражението на лицето ѝ говореше, че и тя се чувства по същия начин.

— Момчетата решиха да се отърват от земята — каза Герт.

Кал не знаеше защо тази новина не му носи още облекчение. Сякаш не беше настоявал за това от момента, в който пристигнаха тук.

— Решили сте, че животът в Тексас не е за вас, така ли? — попита той.

— Не исках да кажа това — отвърна Фин.

— Съвсем не — намеси се Мей. — Ние четиримата решихме да отворим нов бар в града. Онова място от другата страна на улицата не е подходящо дори за говедарите, които понякога минават оттук. Смятаме да предлагаме повече удобства и да привлечем по-добра клиентела.

Кал и Ели се спогледаха, после отново се обърнаха към масата.

— Но вие не можете! — казаха те в един глас.

— Как да не можем? — възкликна Герт. — Мей и аз имаме пари, като не включвам онези, които все още не сме получили. — Тя махна с ръка. — И недей да изглеждаш толкова изненадана, мис Ели

Дейвнпорт Чейс. Казахме на новите ни партньори, че не сме ти истински лели. Нямаме никакво намерение да вземаме пари от теб. Ако не ни беше направила това предложение да дойдем тук, никога нямаше да се запознаем с момчетата.

Тя се усмихна на Фин, а Мей се усмихна на Фитс. Близнаците се усмихнаха в отговор.

Фин се обърна към Кал и се ухили леко и на него.

— Възнамеряваме да изплатим нашия дял. Откакто ни купи онзи бар в Ню Орлийнс, ние полагаме големи усилия, за да го запазим. Решихме да се откажем. Ще го продадем и ще инвестираме парите тук, в Глори. Това е съдържанието на единия от документите, които сър Саймън занесе във Виктория.

— Най-добре ще е да седнете, преди да чуете останалото — предложи Герт.

— Предпочитам да стоя — казаха едновременно Кал и Ели.

— Продавате ранчото на Олдън Фаулър, нали? — попита Ели.

— Грещиш — отвърна Фин. — Подаряваме го.

— На кого, по дяволите, го подарявате? — попита Кал.

— На теб и Ели.

Двамата впериха погледи един в друг, после отново се обърнаха към масата.

— Недейте да се пулите така — каза Фин. — Добре ме чухте.

— Идеята беше на момчетата — каза Герт.

— Но ние веднага се съгласихме с нея — допълни Мей. — Олдън Фаулър ще трябва да си купи някой друг парцел. „Дабъл Ти“ не е за продан.

— Само че вече не се казва „Дабъл Ти“ — обади се Фин. — Искахме нещо по-елегантно като знак на благодарност към племенника, който ни подкрепяше през всичките тези години.

— И като знак на благодарност към младата жена, която ни спаси от изпълнения със скука живот в Ню Орлийнс — допълни Герт.

— Вече се нарича „Корона на славата“ — обяви високопарно Фин.

— Заради името на града — обади се Фитс. — Нали се сещате?

— Въобще не се сещаме — каза Кал. — Няма да вземем земята ви.

— Разбира се, че няма — добави Ели.

Фин поклати глава, после вирна упорито брадичка.

— Нямайте избор. Документите вече са готови.

— Няма никакъв начин Кал и аз да притежаваме едно и също нещо — каза Ели.

— Не съм сигурна, че си права — обади се Герт. — Освен това вие не притежавате земята като съдружници.

— Ти си добро момче, племеннико, но все още не си съвсем готов да споделиш живота си с някого — каза Фин.

— Не и като нас — добави Фитс и потупа ръката на Мей.

— Момчетата разделиха имението по средата — каза Мей и дръпна от пурата си. — Разделителната линия минава през коридора, който разделя къщата на две. Ние с Герт решихме ти, Ели, да получиш спалнята. Кал, ти вземаш кухнята. Сами ще трябва да се разберете кой ще вземе Барон. Трудно е да се раздели куче на две.

Кал изведнъж реши, че може би все пак ще е по-добре, ако седне. Ели взе същото решение в същия момент. Отпуснаха се на столовете и се осмелиха да се погледнат.

„Корона на славата“.

Това просто не можеше да бъде вярно!

ГЛАВА 15

— Трябва да поговорим — каза Кал на вуйчовците си.

— Няма да променим намерението си — каза Фин.

— Смятаме, че така е най-добре — добави Фитс. — За теб и за Ели.

Кал стисна зъби.

— Да излезем навън, ако обичате.

Отвори вратата. Пуфтейки с пурите си, Фин и Фитс минаха покрай него, ухилиха се на Ели и излязоха на улицата. Кал ги последва.

Обикновено, когато ги притиснеше с нещо, те не го поглеждаха в очите. Но днес два чифта зелени очи сезираха в него, без да мигат. Фин дори продължаваше да пуши пурата си.

— Откога пушите? — попита Кал.

— Не е отскоро — отвърна Фин.

— Сега просто ни харесва повече — допълни Фитс.

— Наслаждаваме се на много неща, които преди смятахме за загубени — каза Фин. — Затова взехме решение да останем и да продължим да се наслаждаваме.

— Ако такова е решението ви — така да бъде. Моето е да се махна оттук.

Близнаците продължиха да се взират в него, необичайно мълчаливи.

— И това ще направя. Знаете, че не се задържам задълго на едно място.

— Тази земя е по-различна — каза Фин. — Тя може да влезе в кръвта на човек.

— Тогава защо се отказвате от нея?

— Отказваме се само от едно поле с трева. Даваме скъпоценната си собственост на теб, в знак на благодарност за това, което си направил за нас. Освен това ще сме наблизко и ще можем да идваме от

време на време. И не очакваме благодарности. Половината от „Короната“ е твоя и можеш да правиш с нея каквото поискаш.

— А сестрите Долархайд измислиха да дадете другата половина на Ели, така ли?

— Ти си голям циник, момче. Идеята дойде и не сме мислили кой за какво се е сетил пръв. Ние харесваме момичето толкова, колкото Герт и Мей го харесват.

— Както и ти би трябвало да го харесваш — обади се Фитс. Сякаш искаше да каже още нещо, но Фин му даде знак да замълчи.

— Важното е — каза той, — че всички сме съгласни с това, което правим.

А това, което правеха, си беше истинско сватосване. И щяха да постигнат с него такъв успех, какъвто щяха да имат и с Ели. Мисълта, че тя без съмнение спори вътре със сестрите Долархайд на същата тема, би трябвало да го кара да изпитва облекчение. Но по някаква причина по-скоро го дразнеше.

— Не съм циник — сопна се той. — Просто гледам на нещата такива, каквито са.

— Сега обаче грешиш — каза Фин. — Тъжната истина, момче, е, че винаги си гледал на нещата така, както ти искаш да бъдат.

Нещо в гласа на вуйчо му засегна една болезнена струна в душата му.

— Не започвайте отново да ми говорите за Реймънд Хардин.

— И защо не? Той никога не излиза от ума ти.

Споглеждайки се, вуйчовците кимнаха. Нещата стояха много по-зле, отколкото Кал бе смятал. Трябваше да свие опашка и да избяга надалеч, но когато отново погледна към братята, обичта, която видя в очите им, го накара да остане на мястото си.

— Добре де, казвайте каквото имате да казвате и да приключваме.

— Опитвали сме се и преди, но никога не сме били сигурни, че точно това трябва да направим... Имам предвид, да ти кажем истината. Днес обаче няма какво да ни спре. — Фин спря и извърна поглед, сякаш гледаше в миналото. — Беше време, когато Реймънд Хардин обичаше майка ти. Той беше млад и импулсивен, а тя беше голяма красавица, въпреки че ти не си я виждал като такава.

Фитс поклати тъжно глава.

— Бяха толкова млади, почти деца.

— Той я изостави — каза Кал.

— Да — отвърна Фин. — Той беше скитник по природа. Но пък когато си беше вкъщи, ставаше истински домашар. — Той премига, защото Кал се намръщи. — Ти го обичаше, момче, въпреки че сега не искаш да си го признаеш. Той също много те обичаше. Беше горд с теб, горд със сина си.

— Мина му — каза Кал. — Както и на мен.

Братята отново се спогледаха, преди Фин да продължи:

— Ние винаги защитавахме Хардин, както и скъпата ти покойна майка. Имахме причина и сега е време и ти да я узнаеш. Той не беше постоянен, както би очаквала всяка жена от мъжа си, но обичаше толкова, колкото можеше. Вярно е това, че той се върна веднъж и я намери в прегръдките на друг мъж. Оставяше я сама прекалено често и един сладкодумен комарджия се възползва от това. Баща ти беше горд, също като теб, момче. Побесня, почти преби мъжа от бой и обвини Маргарет в ужасни неща.

— Включително — добави Фитс — и в това, че му е довела копелето си и го е накарала да мисли за него като за роден син. Тя беше бременна с теб, когато се ожениха.

Кал искаше да ги нарече лъжци, но нещо в тъжните им гласове, толкова различни от обикновено, му подсказваше, че казват истината.

— Той разби сърцето му, но и тя разби неговото — каза Фин.

— Той я наричаше курва — каза Кал.

— Да, а теб — копеле. В гнева си той отхвърляше всичко и всички, които му причиняваха болка. Но грешеше. Маргарет му изневери само веднъж, а ти беше неговият първороден син.

Ако вуйчовците му имаха намерение да го накарат да мисли с любов за баща си, щяха да се разочароват. Прекалено много години бяха изминали, за да се промени. Омразата му към Реймънд Хардин беше част от него, както ръцете и очите му.

— Недей да осъждаш сестра ни — каза Фин. — Тя изживя опозорена остатъка от живота си.

— Въобще не я осъждам.

И наистина не можеше. Маргарет Хардин беше любяща жена, може би прекалено много и необходимостта ѝ от любов ѝ бе струвала

щастieto ѝ. Ако сексът извън брачното ложе е грях, той самият беше много по-голям грешник от нея.

Спомни си за Ели, която за нищо на света не би нарекъл грешница. Беше му отдала невинността си, защото се е почувствала самотна и изоставена. Жените бяха много по-сложни създания, отколкото мъжете можеха да разберат.

Сложни и изкусителни, напомни му един глас вътре в него. Изкусителни, без дори да се опитват да го правят. Тази сутрин той установи, че не може да я остави да си тръгне. Предложението му да я вземе със себе си беше колкото заради него самия, толкова и заради нея. Тя едва ли би могла да разбере какво му струваше да произнесе онези думи.

Тя обаче се оказа по-прозорлива. Разбираше, че не си подхождат. И защо това прозрение му причиняваше такава болка, той не знаеше.

А тук две двойки интриганти заговорничеха да ги съберат. Кал усещаше цялата ирония на положението.

— И какво общо има всичко това с „Дабъл Ти“! — Трябваше да му кажат най-после истинската си цел. Трябваше да признаят истината.

— Вече не е „Дабъл Ти“ — каза Фин. — Сега се казва „Корона на славата“, не вярвам да си забравил.

— Съжалявам. Защо я разделихте между мен и Ели?

— За да спреш най-после да бягаш. Дори баща ти разбра, че точно това трябва да направи, макар че го осъзна доста късно. Не искаме и ти да допуснеш същата грешка.

— Искате да кажете — да спра да бягам и да си взема жена, така ли?

— Не можем да ти го налагаме. В противен случай отдавна вече щеше да си женен — отвърна Фитс.

Фин кимна в съгласие.

— Тя е хубаво момиче и ще е прекрасна спътница в живота на мъж като теб. Но ние не можем да те накараме да се ожениш за нея, както не можем да те накараме и да я обичаш.

Любов беше дума, която Кал рядко чуваше и не беше сигурен какво означава, освен че имаше нещо общо с временно размътване на мозъка. Не беше виждал някой, който да е щастлив от любовта си.

Да обича Ели? Дори и да можеше да изпитва подобни чувства, той нямаше да им се поддаде. Заради нея самата, както и заради себе си.

— Истината е много по-проста, момче — каза Фин.

— Даваме ти това имение, което би трябвало да изкорени от теб всякакво желание за скитане. Ще трябва да работиш повече, отколкото си работил през целия си живот. Повече, отколкото когато беше дете и се боксираше на пристанището за дребни пари с момчета, много по-големи от теб.

— Не сте го обмислили добре. Аз не знам нищо за фермерството.

— Не знаеше нищо и за боксирането, нито за комара, нито за инвестирането, нито за други неща, но се научи. Съвсем скоро ще се научиш и как да се грижиш за земята и добитъка. Дори сега имаш усет към конете.

— А и кучето — обади се Фитс. — Как ще го напуснеш, след като то толкова се привърза към теб?

— Не съм го искал, както не съм искал и ранчото.

— Да, но то ти дава част от удоволствието, което ще изпитваш от факта, че имаш своя собствена земя.

Кал погледна зад тях към прашната главна улица на Глори, към далечните хълмове на запад и към слънцето, което се бе спряло над хоризонта. Мислеше за земята, която му предлагаша вуйчовците му. Мислеше дори за дървата, които бе насякъл, и за стълбовете за оградата, които бе забил.

Помисли и за Барон, който винаги го следваше. Никога през живота му животното не се бе привързвало към него така, както Барон. Тъпо куче, не разбираше, че не е желано.

Всички тези образи го разчувстваха. Но нямаше да бъде за дълго. Нямаше да им позволи. Но може би за известно време...

Тогава си спомни за Ели.

— Не мога да приема земята. Не и така, както сте я разделили. Не съм дребнав, просто съм реалист. Мястото на Ели не е тук. Тя е трудолюбива, можете да сте сигурни, но не е достатъчно силна. Отгледана е за по-добър живот.

Причината, която изтъкна, бе логична и съвсем правилна, но не беше най-важната.

Реши да го каже направо:

— Ели Чейс и аз сме съвсем различни. Ако си мислите, че ще живеем заедно в къщата, грешите. Едва прекарахме една нощ заедно.

Вуйчовците му не изглеждаха ни най-малко изненадани от думите му.

— Защо не ни кажеш нещо повече за тази нощ? — попита Фин.

— Ще те изслушаме, без да задаваме въпроси — добави Фитс.

— Нищо нямам да ви казвам.

— Тогава ѝ предложи да купиш останалата част от ранчото — каза Фин. — Може би ще ти я продаде и така ще имаш и двете части от къщата, както и всичката земя.

— Ние просто искаме да опиташ. Може би ще ти е необходима година, но пък никъде не те очакват, нали? Няма нужда да отричаш. Ако някой те очакваше, мъж или жена, по-скоро би изгорял в ада, отколкото да отговориш на очакванията му. Това си го наследил от баща си.

Фин присви поглед за последния удар:

— Но природата ти не би ти позволила да изоставиш земята, а заедно с нея и всичките ни надежди. По това не приличаш на баща си.

Вуйчовците му бяха много по-умни, отколкото ги мислеше. Добре бяха обмислили аргументите си. По-ниски с една глава от него, слаби и по-възрастни с повече от двайсет години, направо го удряха в земята.

Той ги погледна с възхищение.

— Една година.

Фитс кимна:

— Една година.

— Последните молитви на майка ти бяха да се установиш на едно място — каза Фин.

Такава беше първата и най-честа молитва на Маргарет Хардин, откакто Кал за първи път избяга от къщи.

— Но само за да разработя ранчото. Нямам намерение да се заселвам.

Но въпреки значението на думите, той самият чу в интонацията си съгласие, сякаш някой друг говореше вместо него.

— Наричай го както искаш.

— А сега — каза той повече на себе си, отколкото на тях, — трябва да убедя Ели да ми продаде своята половина.

— Ако някой може да убеди едно момиче да направи това, което не иска, то това си ти.

Фин очевидно мислеше за изминалата нощ. Кал не смяташе да им казва, че всичко, което се бе случило в къщата вчера, бе нейна идея, а не негова.

— Не мога да приема земята — каза за трети път Ели.

Тя крачеше напред-назад из стаята, докато сестрите Долархайд седяха на масата и пушеха. Кал и вуйчовците му още бяха навън. Ели беше сигурна, че и техният разговор върви по същия начин, както този тук. Но пък може би той щеше да има повече късмет, обяснявайки невъзможността на предложението.

Но колкото и усилия да полагаше, все едно че не бе казала нищо.

— Искаш ли кафе? — попита я Герт.

— Аз ще го стопля — каза Мей.

Ели стисна зъби.

— Не, не искам кафе. Не искам нищо. — Тя ги погледна строго.
— Не знам на кого му е хрумнала тази щура идея, но това няма да стане.

— Защо не? — попита Герт.

— Недей да се правиш на невинна. Много добре знаеш защо.

— Защото го обичаш, така ли? — попита Мей. — Герт ми каза, но аз и без това вече го бях разбрала. На мен това ми прилича на добра причина да останеш.

Ели спря да крачи.

— А какво ще кажеш за това, че той не ме обича? Не ме обича, наистина.

Сега беше ред на Герт:

— Със сигурност няма и да те обикне, ако избягаш.

Ели погледна към вратата.

— Не можем ли повече да не говорим за чувства? Не бих искала да ни чуят.

— Това, което искаш да кажеш, е, че той не знае — каза Мей.

— И няма и да разбере. Сигурна съм, че това, което чувствам, е само временно състояние. Имам хиляди други причини да откажа

предложението на братята О'Мали. На първо място — нямам никаква представа как се обработва такава земя.

— Земята си е земя — каза Мей.

— Кравата си е крава — добави Герт.

Ели знаеше, че всичко е много по-сложно, отколкото го изкарваха сестрите, но нямаше да стигне по-далеч в този спор, отколкото бе стигнала, обсъждайки любовта.

— Все още ли смяташ да се омъжиш за Бертран? — попита я Герт.

— Никога не съм смятала, че е кой знае колко добра партия — каза Мей.

— Не, няма да се омъжа за Бертран. — Ели си пое въздух. — Той вече се е оженил.

— Писмото? — казаха в един глас сестрите.

— Писмото.

Сестрите се ухилиха.

— Недейте да изглеждате толкова доволни — каза Ели. — Не съм променила намерението си да си тръгна оттук.

— Наистина ми изглеждаш решена да го направиш. — Герт се намръщи. — Не се е получило добре снощи, така ли?

Ели изучаваше канчето с кафе на печката зад сестрите.

— Не съм казвала такова нещо.

— Хубаво.

— Познаваме мъжете. Кал не е от тези, които биха разочаровали една жена — добави Герт.

Напротив, беше. Не по начин, който те биха разбрали, но той я беше разочаровал. Не с начина си на правене на любов. Това щеше да си го спомня до края на дните си. Но поведението му след това, както и на сутринта, когато ѝ предложи да му стане любовница — за известно време — беше разбило сърцето ѝ на парчета.

— Имаш си половин къща там — каза Герт, — както и половин ранчо. Ако искаш да стоиш далеч от него, ще намериш начин.

— Но имаш също така и спалнята — обади се Мей, която вече не можеше да сдържа усмивката си. — Това е мнение на момчетата — жена, която царува в спалнята, царува навсякъде, без значение колко голям и силен е мъжът. Разбира се, ако не я бие, а Кал не е такъв човек.

Ели затвори очи. Представяше си ги четиримата, надвесени над масата, как обмислят подробностите от плана си. Не би искала да присъства на разговора им, дори да ѝ даваха цялата годишна реколта от тютюн във Вирджиния.

— Виждали сме те как гледаш земята — каза Герт. — Харесва ти.

— Малко — призна Ели.

Очите на Герт заблестяха.

— А помисли си само какво би могла да направиш с къщата.

В съзнанието ѝ се промъкнаха картини — завеси и килими, полирани мебели и дори арфа в ъгъла до канапето. Първо трябваше да си вземе печка, разбира се, както и няколко хубави тенджери и тигани...

Какво, за Бога, си мислеше? Ели направи усилие да прогони тези картини от ума си.

— Трябва да си тръгна оттук. Това е най-важното нещо за мен. Имам планове.

— Какви планове? — попита Мей.

— Трябва да направя нещо с плантацията си във Вирджиния.

— Не си ли казвала, че имаш адвокат? Накарай го да я продаде.

Ели не спомена, че вече има потенциален купувач. Ако го направеше, те никога нямаше да се откажат.

— А също и жилището на баща ми в Ню Орлийнс. Там също трябва да се направи нещо. Бих могла да се установя там и да си отворя собствено ателие. — Никога преди не се бе сещала за нещо подобно, но сега ѝ се струваше прекрасна идея. — Много ме бива с иглата — добави тя.

— Знаем, че е така. Точно затова къщата има нужда от твоята ръка.

— Къщата няма нужда от мен.

Герт обаче беше непреклонна.

— Имаш къща и мъж, които имат нужда от теб повече, отколкото можеш да си представиш.

— Кал няма нужда от мен.

— Само още не го е разбрал. Това е твое задължение. Накарай го да го проумее. Най-добре е, ако той сам се досети, но от време на време е добре да се казват някои неща на мъжете.

Герт звучеше съвсем сигурна в себе си, както впрочем винаги е била, а сериозното кимане на Мей показваше, че и тя се чувства по същия начин.

Ели бе спорила толкова много, че вече ѝ идваше да избухне в сълзи.

— Близнаците могат да продадат земята на някой друг. Олдън Фаулър им направи добро предложение.

Герт поклати глава.

— Решиха, че той не им харесва. Ние се съгласихме.

— И защо?

— Трудно е да се каже. Може би заради начина, по който се подсмиваше, когато дойде да ни каже, че сте сами в къщата, като се изключи Антонио.

— Или пък се осланяме на инстинкта си — добави Мей.

— Това не е достатъчно основание — каза Ели.

Герт изсумтя.

— Понякога решенията трябва да се вземат, без да се имат предвид парите.

— И недей да отричаш, че не разбираш какво ти говорим — каза Мей. — Ние сме бизнес дами, недей да забравяш това. Натрупахме малко състояние, използвайки само женските си инстинкти. Разбира се, и някои други женски работи, но това е извън темата. Много други с нашата професия накрая се оказват бедни като църковни мишки само защото непрекъснато броят пенитата и се опитват да се правят на умни.

— Признай си истината — каза Герт. — Земята ти харесва повече, отколкото искаш да си признаеш.

Ели си спомни как яздеше към града този следобед и как в гърлото ѝ бе заседнала буца, докато гледаше полето, поточетата, дърветата. Всичко беше толкова открито, толкова просторно, че плантацията ѝ във Вирджиния ѝ се струваше съвсем мъничка в сравнение с тази земя тук.

— Добре, много ми харесва.

— Ами тогава купи половината на Кал от „Короната“ и си наеми работници. Не мисля, че искаш да се върнеш на изток, за да се видиш с този твой лъжлив годеник.

— Ако се почувстваш самотна, ние ще бъдем тук — каза Мей. — Но с всичката работа, която ще имаш, и с мъжете, които ще се навъртат наоколо, не мисля, че ще си самотна.

— Баща ти е искал да ти даде тази земя. Така всичко ще си дойде на мястото.

Не съвсем. В плановете ѝ не влизаше любовта.

Усещаше как се размеква. Татко ѝ беше купил ранчото за нея. Може би бе искал тя да се засели тук. Може би просто е искал той да стане част от живота ѝ. Може би ако останеше, това някак си щеше да се сбъдне.

— Кал ме попита дали искам земята — каза тя повече на себе си, отколкото на сестрите. — Казах му, че не я искам, но пък мога и да променя намерението си.

Герт и Мей мълчаха.

Ели въздъхна.

— Предполагам, че мога да му направя предложение — добави тя.

Представяше си как ще звучи разумно, спокойно, логично. Така, както я бе учила леля Абигейл. Преди обаче да е успяла да обмисли подробностите, Кал влезе в стаята с вуйчовците си.

Кал изглеждаше толкова висок и силен, толкова мъжествен. Можеше сам да изпълни стаята.

— Ели, трябва да поговорим.

— Да, трябва.

— Ние ще излезем и ще ви оставим насаме — каза Герт.

Мей хвана Фитс под ръка.

— Обзалагам се, че в бара ни очаква свободна маса. Ако смятаме да отваряме собствен бар, трябва да изучаваме конкуренцията при всеки удобен случай.

ГЛАВА 16

След като сестрите и близнаците излязоха, Ели се зае да почисти масата от чашите за кафе и бурканите с пепел от пурите, да подреди документите. Стараеше се да не поглежда към Кал. Той стоеше до вратата и я наблюдаваше. Беше му станало навик. Сигурно знаеше колко я нервира това.

Но да си нервиран, не е същото като да си победен. Разум, спокойствие и логика, подсладени от някой комплимент, напомни си тя, могат да ѝ помогнат да постигне това, което иска.

Стоеше от далечната страна на масата само защото мислеше по-ясно, когато Кал не беше близо до нея.

— Страхотно предложение ни направиха — каза той.

— Да, много глупаво предложение.

— Знаех си, че ще погледнеш на него по този начин.

— А ти не, така ли?

— Отначало ми беше трудно да мисля за него по различен начин.

Но след това, за да угодя на вуйчовците ми, се позамислих. Те наистина искат да ме накарат да опитам да се установя на едно място.

— Карали са те да го направиш в продължение на години, не е ли така?

— Откакто се помня.

Звучеше прекалено приятелски. Тя бе очаквала гняв или — вероятно — характерния му цинизъм. Нещо ставаше.

В сърцето ѝ проблесна искрица надежда. Може би му харесваше предложението, защото така тя щеше да бъде близо до него. Но искрицата беше съвсем мъничка — в поведението му нямаше нищо друго, което да потвърди предположението ѝ.

Тя изтри масата с един парцал. Изведнъж си го спомни как изглеждаше без дрехи — дългите, мускулести ръце и крака, силното тяло, интимните му части, особено бледите ивици по задната част на бедрата му.

Образът беше толкова жив, че тя почти усети тялото му под пръстите си. Откри едно петно на масата, което изискваше по-специално внимание, и го затърка с всички сили.

Дали и той си я представяше гола? Най-вероятно не. Малкото белези, които имаше, бяха вътре в нея. Освен това той бе виждал телата на стотици жени. Може би хиляди. А тя бе виждала само един мъж.

Да се концентрира. Трябваше да се концентрира. В противен случай той щеше да прочете мислите ѝ.

Погледна го.

— Правят истинска жертва с това предложение — каза тя толкова спокойно, колкото можеше. — Разбирам защо ти звучи съблазнително.

О, как само я гледаше, чакайки да издаде как се чувства. Заложила на карта достойнството си, гордостта си, самото си оцеляване, тя го гледаше спокойно, въпреки че сърцето ѝ бе стигнало до гърлото.

— Сигурно ще ти трябва доста решителност, за да им откажеш — добави тя, — след като толкова ги обичаш.

— Значи оставам. Ти си тази, която иска да си отиде. Да говорим без заобикалки — колко искаш за твоята половина?

Дъхът на Ели спря и тя почувства някаква празнота в себе си, сякаш думите му бяха откъснали от нея частта, която ѝ даваше смисъл в живота. Ето го доказателството, че той не я иска. Знаеше как се чувства, разбира се, но би предпочела един по-внимателен подход от негова страна.

Но нямаше начин да го получи. Отричайки всякакви глезотии, на каквито я бе учила леля Абигейл, Кал бе израснал в много по-груб свят от нейния собствен. Тя безмилостно прогони от съзнанието си мислите за това, което се бе случило между тях, и за това, което би могло да се случи. Значение имаше единствено настоящето.

— Моят дял не се продава — каза тя. — А ти колко искаш за твоя?

Отговорът ѝ не беше много любезен, но беше логичен, като се има предвид какъв човек беше той. Ели изпита удоволствие от това, че можа да го каже почти грубо, както и от израза на изненада в очите му.

— Не мислиш сериозно да останеш, нали? — попита той.

Тя стисна ръцете си, за да не се вижда, че треперят.

— Може би.

— Просто се инатиш. Тази сутрин те попитах дали искаш „Дабъл Ти“ и ти каза не.

— „Корона на славата“.

— Извинявай. „Корона на славата“. — Той отиде до масата и се загледа в Ели. Беше толкова близо, че ако протегнеше ръка, щеше да го докосне. — Ели, не ми казвай, че наистина мислиш да се заселиш тук. Не притежаваш необходимите качества.

— Качества?

„Спокойствие, спокойствие — напомни си тя. — И се опитай да му подхвърлиш един-два комплимента.“

— Твърдостта. Волята. Господ ми е свидетел, че нямаш физическата сила за това.

Всичките уроци на леля Абигейл изчезнаха от съзнанието ѝ. Той наистина прекали.

— Значи слабата малка Ели трябва да продаде земята си на големия силен Кал, така ли?

— По-добре е умната Ели да продаде на тъпия Кал.

— Не се опитвай да ми правиш комплименти, Кал. Това е стар трик.

— Не знам за какво говориш. Просто се опитвам да ти набия малко здрав разум в главата. Аз имам роднини тук и връзките ми с тях ме задължават да остана.

— Никога преди това не ти е оказвало влияние.

— Това беше в Ню Орлийнс. Не исках да прекарвам там повече време, отколкото се налага. В Тексас е по-различно.

— Наистина е по-различно. На мен ми харесва.

— Недей да ставаш смешна. Страната е в депресия. Парите нямат стойност. Хората си тръгват...

— Някои хора. А това ми дава още една причина да остана. Винаги съм обичала предизвикателствата.

— А обичаш ли трудностите? Обичаш ли опасността? Няма никаква гаранция, че команчите няма да се върнат. Не забравяй и бандитите.

— Не мислиш ли, че Бък Шанън има нещо общо с тях? Защото аз мисля така. А той е мъртъв.

— Ще се появят други врагове.

Ели имаше чувството, че един от тях в момента стои пред нея. Всичко, което ѝ казваше, беше вярно, с изключение на това, че е слаба. Той нямаше никаква представа какъв беше животът ѝ във Вирджиния. Или пък какъв щеше да стане, ако се върнеше там.

И определено не се и досещаше какво преживява тя в момента. Бе опитала да му даде нежност, но той искаше твърдост и това щеше да получи. В нещата, които наистина имаха значение за нея, тя можеше да го бие по твърдост всеки Божи ден.

— Ще наема работници за работата, която не мога да свърша сама — каза тя. — Няма да бъда сама. Наистина искам да купя твоята част.

— Обаче аз не продавам, а купувам.

— Няма какво да купуваш.

Той поклати глава и тя най-после видя истински гняв в очите му.

— Наистина ли искаш да останеш с мен там? Само ние двамата? Тази сутрин ти предложих да те взема с мен, когато си тръгна, но ти ми отказа. Каза ми, че вече си задоволила любопитството си. Недей да си правиш труда да се правиш на обидена. Ти искаше да разбереш какво е да бъдеш с мъж. И разбра.

Лъжа, всичко това е лъжа, искаше ѝ се да извика. Когато му каза това, просто се защитаваше. Трябваше да се досети, че той ще използва думите ѝ срещу нея.

— Само че не ти казах истината — успя да каже тя. — Не беше любопитството, което ме накара да направя онова, което направих, нито пък желанието за празнуване. Все още бях потресена. След всичко, което преживяхме вчера, просто исках да се убедя, че и двамата сме живи.

Това беше възможно най-доброто обяснение за поведението ѝ снощи, без да се налага да разкрива тайните на сърцето си. Но съвсем не беше вярно.

— Не исках да узнаеш — добави тя. — Страхувах се, че няма да го разбереш. Аз самата не бях съвсем сигурна, че го разбирам.

Той изглеждаше объркан.

— Може би прекалено бързо ти повярвах, но все пак имах малък проблем с гордостта си, когато отказа предложението ми.

— Аз самата имах малък проблем с гордостта си, когато ти направи предложението си. Не съм искала постоянна връзка. Не се опитвах да те хвана в капан. Аз просто... просто те желяех.

Тя се обърна.

Той заобиколи масата.

— Не ме докосвай — каза тя. — Добре съм. — Погледна през рамо, за да му покаже, че не плаче, после се обърна с лице към него. — Сега, когато се разбрахме, кажи своята цена, Кал.

— Ти кажи своята.

— Нямам такава.

— Нито пък аз. — Той се замисли за момент. — Можем да продължаваме така безкрайно. Не мисля, че ще поискаш да хвърляме ези-тура.

— Ти си комарджията, не аз.

Той прокара пръсти през косата си.

— Не мога да повярвам, че го казвам, но защо пък да не опитаме да живеем така? Имам предвид за известно време, докато единият се откаже.

Трябваше да мине доста време, преди Ели да отговори. Той нямаше никаква представа какво иска от нея... нито пък какво ѝ предлага. В интерес на истината — тя също.

Затвори очи за момент и обмисли възможностите. Повечето бяха страшни, но някои бяха изкусителни като целувките му.

— Хайде да уточним подробностите — каза тя. — Ако ти се откажеш, ще продадеш на мен, нали?

— Точно така. Както и обратно.

— Трябва да си разпределим задълженията въз основа на това, какво може да върши всеки от нас.

— Ще очаквам от теб да...

— Недей да започваш отново. Мисля, че ще се изненадаш, когато разбереш какво мога да правя. — Тя присви очи. — Но това не означава, че ще те пусна в леглото си.

— Не си го и помислих — отвърна той толкова бързо, че тя се зачуди дали не лъже. — Това означава ли, че няма да влизаш в кухнята?

Всичкото ѝ напрежение се трансформира в нервен смях. Абсурдността на цялото положение сигурно ѝ бе размътила мозъка.

Как можеше да изпитва облекчение от това, че няма да се разделят? Предстоящите седмици нямаше да бъдат лесни, в никакъв случай.

Но щяха да я поддържат истински жива. Сестрите Долархайд са го знаели, те я познаваха по-добре, отколкото тя самата се познаваше.

— Наистина са измислили дяволски план, какво ще кажеш?

Той се ухили.

— Да.

Беше толкова красив, когато се усмихваше. Почти не го бе виждала, преди да се смее. Тази мисъл я накара да си припомни разликата в чувствата, които изпитваха един към друг. Ако нещо я провалеше, това щеше да бъде любовта ѝ.

Тя го обичаше, но не означаваше, че му вярва.

— Мисля, че трябва да скрепим договора си писмено — каза тя. — За да не се появят недоразумения по-късно.

— Искаш сър Саймън да го занесе на адвоката във Вирджиния?

— Отново ставаш саркастичен.

— Знаеш, че не мисля, че това ще трае дълго. Но може би достатъчно дълго, за да предизвика скандал. Никой няма да повярва, че не спим заедно.

— Не ме интересува какво вярват хората, нито пък това ме тревожи — отвърна тя и наистина мислеше така. — Освен това скандалът ще затихне скоро след като си заминеш. Преди да свърши месецът, ще си изчезнал оттук.

— Не.

— Така ще стане.

През първите дни на съвместното им съжителство в разделената къща Кал много-много не се прибираше.

Имаше работа по оградата, както и по обора. И двете бяха на територията на Ели, както и богатите поля, готови за сеитба. На земята на Кал пък беше кладенецът зад къщата, най-хубавите пасбища и по-голямата част от потока.

Дори Ели виждаше, че е разумно да правят подобрения в собствеността и на двамата, тъй като в крайна сметка изгодата беше взаимна.

Първите два дни тя остана в града, за да се снабди с провизии. Поръча на Джоузеф Мърс да ѝ достави нещата, с които не разполагаше в момента, а също така купи още една каруца и муле за сестрите.

Поръча дори кухненска печка, а това според Кал показваше повече оптимизъм от нейна страна, отколкото би трябвало.

Всичко това той узна от вуйчовците си, които дойдоха да го посетят с новата каруца.

— Не че те проверяваме — каза Фин, пристъпвайки към оградата, където работеше Кал.

— Дойдохме, за да ти предложим съдействието си — допълни Фитс.

Как ли пък не!

Бе започнало да застудява, но въпреки това ризата на Кал беше мокра от пот. Той изтри челото си с ръкава и спря да работи.

— Няма да е зле, ако разтоварите дърветата и ги донесете при мен.

— Бихме го направили, момче — отвърна Фин, — въпреки че ни болят гърбовете, но не искаме да те лишаваме от удоволствието, което ще изпиташ от това, че си създал „Корона на славата“ съвсем сам.

— Разбира се, трябваше да се досетя.

— Съдружничката ти ти изпраща някои неща, от които смята, че ще имаш нужда — добави вуйчо му.

— Подправки за супа, няколко хлебчета и кутия пирони — каза Фитс.

— Не забравяй за чука — обади се Фин.

— А също и едно хубаво вълнено одеяло, в случай че огънят в кухнята изгасне през нощта.

Фин се усмихна.

— Това момиче мисли за всичко.

Фин кимна.

— Точно така.

Беше сгрешила само за едно — той не спеше до огъня в кухнята. До завръщането ѝ щеше да спи в нейната половина на къщата. След като работеше по цял ден за нейната ограда, смяташе, че може да използва леглото ѝ през нощта.

Фактът, че това му навяваше приятни спомени, нямаше защо да се обсъжда.

Фин и Фитс слязоха от каруцата и се заеха да разпрягат мулето. Кал ги гледаше учудено. Не знаеше, че могат.

— Герт и Мей ни показаха — каза Фин в отговор на учудения израз на Кал.

— Тези момичета знаят много неща, които са полезни за един мъж — добави Фитс.

Кал за нищо на света не би ги попитал какви са останалите.

Фин даде вода на мулето, а след това го завърза за един кол да пасе. Кал влезе в къщата, за да сложи супата.

Учудващо.

Докато Кал разтоварваше още дърва от каруцата си, Фин го осведоми за нещата, които бяха станали в града по време на отсъствието му.

— Вече наляво и надясно се говори за споразумението между вас двамата.

— Нашето споразумение си е наша работа — каза Кал и без да иска, помисли за това, че ще спят в различни стаи.

— Недей да ставаш сприхав, момчето ми. Говоря, разбира се, за разделянето на „Короната“. Нищо друго не влиза в работата на хората. Помислих си, ще искаш да знаеш, че повечето залози са за теб.

Кал спря работата си.

— Какво искаш да кажеш?

— Залозите. Повечето хора смятат, че ти ще купиш земята на Ели, а не обратното.

— Прави са. Така ще стане.

— Няма защо да се ежиш така, момче. Известен брой хора смятат, че тя ще остане. Семействата на Патчет и Уитфийлд са се разделили на два лагера — мъжете са на твоя страна, жените — на страната на Ели.

— Значи мъжете са за мен, а жените — за Ели. Мислех, че жените са по-умни. А вие двамата и сестрите Долархайд?

— Ние оставаме безпристрастни, тъй като идеята все пак беше наша. И грешиш, като смяташ, че всички мъже са на твоя страна. Сър Саймън и Джордж Холоуей ще викат за Ели — образно казано, разбира се. Така в бара се води непрекъснат спор. Дори в магазина прекрасната, но мълчалива Катя Мърс е била чула от Герт да спори с баща си по този въпрос.

— И всичко това само за два дни?

— В Глори по принцип не стават интересни неща.

Разбира се, помисли си Кал. Там няма какво да се прави. Работата е тук, на полето.

— Но така ще бъде само докато отворим нашия бар — добави Фин. — Тогава всичко ще се промени. Плануваме да поставяме пиеси, а за това ще ни е необходима сцена.

— И още нещо, момче — обади се Фитс, — пълни сме с идеи, откакто станяхме самостоятелни. Хюстън няма за дълго да остане културният център на Републиката. Скоро ще настъпят славни дни за Глори.

— Очакваме известие от Ню Орлийнс за продажбата на бара. Единственото, от което имаме нужда, за да заработят плановете ни, са пари.

Кал би могъл да им каже, че само преди по-малко от месец бяха също толкова ентузиазирани да обработват земята си. Но те щяха да намерят отговор и за това. Винаги намираха отговор.

— И така, партньорката ми кога възнамерява да дойде тук, за да поработи и тя? — попита той.

— Да не би да очакваш и тя да забива колове?

— Тя беше тази, която каза, че ще взема участие във всичко.

Всичко, освен леглото.

Кал усети сприхавата нотка в гласа си. Звучеше като сърдито дете. Или като самотен мъж.

Но не беше нито едното от двете. Просто беше един самотник, който има чувство за справедливост. Точно така.

— Ще дойде след ден-два, не се притеснявай — каза Фин. — И недей да мислиш, че ще кръшка. Подценяваш го това момиче.

— Тя подценява работата, която има да се върши.

Фин се отказа да спори. Когато мулето си почина, супата беше почти готова. Слънцето започна да слиза ниско на западния хоризонт и братята се сбогуваха.

Кал отново се върна на работа, после изяде две паници супа и повечето от хлебчетата, нахрани Барон с останалата супа и си легна четвърт час след като залезе слънцето.

Стана на зазоряване и след като закуси с чаша топло кафе и студен хляб, отиде до потока с въдицата си, после се върна и продължи

работата си по оградата. Вдигаше невъобразим шум, но той не можа да заглуши скърцането на каруцата, която по обед наближи къщата.

Той спря работата си и се обърна, за да наблюдава Ели, която насочи каруцата към обора. Носеше скромно боне и вълнена наметка, а кафявите ѝ очи сякаш заемаха половината от лицето ѝ. Оглеждаше наоколо с погледа на собственик. Приличаше повече на дете, отколкото на жена, макар че той добре знаеше, че външният вид в нейния случай лъже.

Изглеждаше толкова млада и уязвима, сякаш жестокият свят ще я прекърши, ако не се защитава. Или по-добре, ако имаше някой, който да я защитава. Защо това го дразнеше толкова много, Кал не знаеше.

И какво чувстваше тя сега? Изражението на лицето ѝ беше неразгадаемо. Май често беше такава.

Върху каруцата имаше камара от какво ли не. Отзад бяха завързани кобилата ѝ и една крава. Човек имаше чувството, че млякото ѝ ще е кисело.

— Не трябваше да идваш сама — каза Кал и тръгна към нея. — Пътуването можеше да ти отнеме часове.

— Да, но аз съм твърда, забрави ли? — Тя извади пушка изпод седалката. — Последните няколко дни доста се упражнявах. Джордж Холоуей и Дъб Краус ми помагаша.

— Надявам се, че са свършили добра работа.

— Това да не би да те дразни?

— Да го кажем по друг начин — направила ли си завещанието си? Когато хартисаш някъде по пътя, кой ще наследи твоя дял от „Короната“?

Тя завъртя очи.

— Много добре знаеш, че нямам роднини. Освен това мисля, че тази сделка би трябвало да дава право върху цялата собственост на този, който оцелее. Саймън ми го обясни. Ако умреш, всичко остава за мен. Същото важи и за теб, ако не доживея времето, когато ще се откажеш.

— Може би отсега нататък трябва да си пазя добре гърба.

— Засега си в безопасност. Само недей да ме ядосваш.

Изглеждаше весела, въпреки че му отправяше заплахи от каруцата. Но Кал нямаше намерение да я дразни повече, отколкото

досега. Животът им през следващите няколко седмици и без това нямаше да бъде лек.

Ели свали бонето, оправи косата си и скочи на земята. Той не й предложи помощта си, тъй като знаеше как ще реагира. Но забеляза, че леко се намръщи, когато вдигна ръката си. Може би това беше резултат от упражнението с пушката. Сигурно беше насинена. Гладката ѝ кожа вече беше повредена, макар че Ели не бе стъпвала на земята си. Кал бързо прогони тази мисъл от ума си.

Тя извади една кофа от каруцата.

— Трябва да издоя кравата. Миличката. Кръстих я Графиня, ако нямаш възражения. Половината е твоя.

— Коя половина? Съмнявам се, че ще ми отпуснеш вимето.

По устните ѝ пробяга усмивка.

— Недей да говориш глупости.

— Просто уточнявам фактите. Ти искаше всичко да е точно, нали?

Тя кимна.

— Всичко. Записала съм си колко съм похарчила. Ще се оправим по-късно. Ще съм ти благодарна, ако ти правиш същото.

Започваше да говори прекалено бързо. Може би започваше да става нервна. Притеснена. Изморена. По дяволите, той не знаеше как се чувства тя.

Ели потупа кобилата.

— Хайде, хайде, Дукесо, ще се погрижа и за теб, когато мога, но точно сега Графинята има нужда от мен.

— По дяволите, Ели, не е необходимо да вършиш всичко.

— Престани да ми заповядваш... — Тя спря внезапно и той видя как стиска ръцете си. — Прав си — продължи тя и се усмихна. — Това е само защото не сме уточнили всичките проклети правила.

— Значи ще се основаваме на здравия разум.

— Който не е много здрав, нали? — Тя се замисли за момент. — Виж само в какво се забъркахме.

Ели нямаше никаква представа колко малко му оставаше да я сграбчи. Да я прегърне. Да я погали. Да я целуне.

Но, от друга страна, тя самата въобще не изглеждаше готова да се хвърли в обятията му.

Може би беше права. Може би тя наистина беше по-твърда от него.

Тя заведе кравата в обора, а той се погрижи за конете. После се зае да разтоварва каруцата. Очакваше всеки момент откъм обора да се чуе вик или някакъв друг знак, че нещо не е наред. Но беше съвсем тихо. Може би се опитваше да разбере от коя страна на Графинята трябва да се появи млякото.

Тъкмо когато щеше да отиде да види какво става, тя излезе от обора с кофа мляко в ръка. Беше свалила наметалото и ръкавиците си и запретнала ръкавите на роклята си. Лицето ѝ беше изцапано, но в очите ѝ личеше самодоволство.

Кал хвърли един бърз поглед към кофата. Нямахше кой знае колко мляко, но това не ѝ пречеше да се надува. Проклет да е, ако и той самият не се гордееше малко.

Какво, по дяволите, правеше той? Тя трябваше да се отвори от живота тук и да си тръгне. Всеки неин успех само щеше да удължи агонията и за двама им.

Когато Ели подреди провизиите в килера, се почувства ужасно изморена. И раздражена. По-голямата част от млякото на Графинята беше останало на пода в обора, беше се оказало, че е забравила да купи доста важни неща, а най-лошото от всичко беше, че Кал беше някъде там на полето и работеше, сякаш нямаше никакви грижи за нищо друго на света.

Барон не ѝ обръщаше внимание. Щеше да се измъкне от коридора чак когато Ели започнеше да готви вечерята, но не преди това.

Утре щеше да е по-добре. След като се наспеше. Как изобщо ѝ хрумна идеята да се упражнява с тази пушка! Рамото я болеше толкова много, че едва успя да вдигне чувала с брашно, но, разбира се, трябваше да го направи. Без да се оплаква.

Джордж и Дъб — вече ги наричаше с малките им имена — не проявиха особена загриженост. А трябваше да направят това, което би направил Кал — да ѝ кажат да остави пушката и никога повече да не я взема.

Разбира се, тя не би се подчинила на подобна заповед от страна на Кал. Но може би щеше да се подчини, ако идваше от новите ѝ приятели.

Когато отиде да донесе вода от кладенеца, намери до него една кофа, пълна с риба. Мислейки си колко изненадан щеше да бъде Кал, тя изчисти рибата, изпържи я и я гарнира със студените варени картофи, които бе донесла от града.

Угощението беше достойно за крал.

Когато Кал се върна, лицето и косата му бяха мокри. Беше се измил на кладенеца. Ели сложи чинията пред него, без да казва нищо. Учуденият му поглед беше всичката благодарност, от която тя имаше нужда.

Но трябваше да има справедливост — тя не му беше благодарила за това, че прави оградата.

Беше прекалено уморена, за да яде много, но Кал изгълта всичко в чинията си. Дори се отказала чисти костите на рибата. Тази първа вечеря заедно в дома, който дяляха, едва ли беше много тържествена. Дори не се поглеждаха. Не че той не изглеждаше прекрасно — един бърз поглед ѝ го доказва, — но с подутите си очи и разбъркана коса тя сигурно изглеждаше така, сякаш Божият гняв се бе стоварил върху нея.

След като почисти масата, тя едва успя да се замъкне в своята половина от къщата. Вървеше към вратата на спалнята и едва чу, че той се опитва да ѝ каже нещо, но освен ако не ставаше дума за пожар, въобще не я интересуваше.

Интересуваше я единствено сънят. Повече от всичко друго. А това беше едва първият ѝ ден в „Короната“.

Но пък бе работила здраво предишните два дни в Глори — шиеше до късно през нощта, правеше списъци, през деня се опитваше да се научи да преде и тъче. Катя Мърс я учеше предимно като ѝ показваше, защото рядко казваше нещо. Ели знаеше какво да прави с готовия изтъкан плат, но как той става такъв, беше нещо, което никога досега не ѝ се бе налагало да знае.

Но в Тексас подобно умение щеше да ѝ е необходимо.

Както и сънят. Пътуването до тук беше дълго и изтощително. Спира често, за да успокоява Графинята. Едва държеше юздите. И пристигна тук, за да види Кал Великолепния, който изглеждаше така, сякаш нямаше никакви грижи.

В момента, в който погледна към леглото, разбра какво се бе опитвал да ѝ каже. Чаршафите бяха разбъркани, измачкани и мръсни. Очевидно ги бе използвал, докато я нямаше. Това не беше неговата

стая, а нейната. Но беше прекалено изморена, за да капризничи. Не можа дори да се съблече, само събу тежките си работни обувки. Никакви изящни пантофки за мис Елинон Чейс. Вече не.

Не си направи труда да запали огън в огнището. Тъй като беше доста зиморничава, си бе донесла от града повечко одеяла. Просто щеше да се пъхне под тях и да се скрие от целия свят.

Когато се отпусна в леглото, разбра още нещо. Уханието на Кал се усещаше по чаршафите. Ухание, което съвсем не й беше неприятно.

Тя се сгуши под одеялата и реши, че въобще няма нищо лошо в това, че той е спал в леглото преди нея. Наистина нямаше нищо лошо.

ГЛАВА 17

Кал имаше много да учи за земеделието и гледането на животни, но през следващите няколко седмици установи, че има нещо по-важно за правене — трябваше да убива времето си далеч от „Короната“, далеч от Ели Чейс.

Днес беше първият ден от декември и той най-после намери идеално оправдание за едnodневно отсъствие. Може би пък утре щеше да си намери друга причина да се махне.

Нещата в „Короната“ не вървяха точно така, както си ги бе представял. Едно беше да говориш как ще разделиш къщата, да разпределиш задълженията и да не се навираш много-много в другия, а съвсем друго — да го направиш на практика.

Още от самото начало установи, че няма да му е лесно да не обръща внимание на партньорката си. Тя беше жена, която обича да създава правила — кой ще направи това, кой къде ще прекара деня, кога ще ядат, кога ще спят и, разбира се, къде ще бъдат леглата им.

Беше му предложила задната част на спалнята, но леглото беше доста разнебитено, от прозореца духаше, а и той знаеше, че под прикритието на тъмнината ще се ослушва да чуе дишането ѝ. Затова предпочете да спи в кухнята на канапето.

През целия си съзнателен живот Кал се бе ръководил от един принцип — да не позволява на никого и нищо да променя по някакъв начин живота му. Ели обаче се стараше да променя всичко — не чрез настояване, а чрез примера си — работеше от зори до здрач, никога не се оплакваше. Кал никога не е бил мързелив — по дяволите, той съвсем сам почти бе направил половината от оградата, — но също така разбираше и необходимостта от разумно разпределяне на силите.

Ели не виждаше подобна необходимост. Сякаш я гонеха стотици демони. Започна да отслабва, въпреки че и преди си беше доста слаба, под очите ѝ се появиха тъмни кръгове, пъхаше косата си под едно боне, което беше най-грозното нещо, което някога жена е слагала на

главата си. Човек би си помислил, че нарочно се опитва да изглежда непривлекателна, необщителна, недосегаема.

Ако това беше планът ѝ, нямаше да свърши работа. Той почти непрекъснато беше възбуден — и денем, и нощем — дори когато не беше пред очите му. Нищо чудно, че вече завършваше оградата. Да прекара деня, яздейки, да отиде на гости на семейство Патчет или Уитфийлд, да навести Олдън Фаулър — всичко това трябваше да го предпази от тихото ѝ присъствие. През по-голямата част от времето планът му вършеше работа, но когато навлезе в земята на Фаулър, тогава наистина успя да забрави за Ели.

Дори и най-снизходителното отношение не можеше да го накара да мисли, че името на ранчото — „*Ранчо Гранде*“ — съответства на вида му.

Припомняйки си думите на Фаулър, че иска да построи голямо, преуспяващо имение, Кал си представяше внушително стопанство със стотици глави добитък на полето, дузина или дори повече коне в обора, поне една къща за работниците, пилета, прасета... Очакваше да види усилена работа по разораването на земята за пролетната реколта.

Накратко, беше очаквал да види това, в което си представяше, че ще се превърне един ден „*Корона на славата*“, нещо много повече от бледите копия на истински имения, които семействата Патчет и Уитфийлд наричаха свой дом.

Като се изключи това, че оградата в „*Ранчо Гранде*“ беше построена и в нея имаше няколко коня, това, което видя, беше почти същото, което и той имаше — малък обор, който се нуждаеше от ремонт, двор за пилета с няколко проскубани кокошки, прасе, което груктеше над коритото си, и една малка занемарена нива зад обора.

Ако Фаулър въобще притежаваше добитък, той би трябвало да е на паша някъде далеч от ранчото и от пътя, който водеше към него.

Къщата единствено беше по-добра от тази на Кал. Докато се изкачваше по хълма с коня си, който бе нарекъл Дук, той успя да я разгледа. Голяма и квадратна, с каменни стени и широка веранда от източната страна, на която имаше люлеещ се стол. На прозорците имаше стъкла, дантелени завеси, които да омекотяват дневната светлина през лятото, и капаци, които да пазят от студа през зимата.

Такава къща би трябвало да изглежда гостоприемна. Кал се опитваше да разбере защо не е така, когато Олдън Фаулър се показва на

входната врата и застана до един от стълбовете на верандата. Оредяващата му кестенява коса беше зализана назад и откриваше грубото му лице. Беше облечен в черен костюм с жилетка, набрана бяла риза и черна тънка вратовръзка.

Хубави дрехи, помисли си Кал, за един фермер без жена.

Поне Кал допускаше, че няма жена.

— Добре дошъл в „Ранчо Гранде“ — каза Фаулър, когато Кал спря коня си.

Слезе от него и кимна за поздрав:

— Дойдох да те помоля за помощ.

Фаулър сви рамене.

— Ако имаш време — добави Кал. — Не е кой знае какво.

— Няма проблеми. Ще намеря време. — Фаулър се поколеба за момент. — Времето е хубаво и можем да останем навън, ако нямаш нищо против.

— Нямам.

Фаулър се настани на люлеещия се стол, тъй като Кал настоя, а самият Кал се подпря на парапета на верандата, като премести кобура на пистолета си в по-удобно положение. Виждаше, че Фаулър го наблюдава внимателно. Ако бяха в „Корона на славата“, Барон щеше да лежи в краката му. Но до Фаулър нямаше никакво куче. В къщата беше съвсем тихо. Непонятното за Кал зловещо усещане по отношение на „Ранчо Гранде“ се прехвърли и върху собственика му.

— Чух, че сте взели „Дабъл Ти“ — каза Фаулър и кръстоса крака. — Ти и жената.

И семейство Патчет, и Уитфийлд бяха говорили за Ели, използвайки малкото ѝ име, и попитаха за здравето ѝ. Огромният контраст с отношението на Фаулър направи силно впечатление на Кал. Сложи ръка на кобура си. Никога преди не му се бе налагало да защитава честта на жена, но времето беше подходящо, за да започне да го прави.

— Мис Чейс и аз сме партньори само временно.

— Недей да ме караш да се надявам, Хардин. Не ми казвай, че „Дабъл Ти“ скоро ще бъде обявено за продан.

— Сега се казва „Корона на славата“. И не е за продан.

Фаулър се намръщи за момент.

— Колко жалко. Но аз ще почакам. Не са много тези, които могат да издържат на тукашните условия на живот.

— Така каза и първия път, когато се видяхме.

Кал бе познал трудностите на живота в най-лошия им вид и не беше в настроение да слуша лекциите на мъж, който не можеше да се грижи и за един кокошарник.

Беше грешка, че дойде тук, въпреки сериозното си намерение. Беше преценил погрешно човека и приказките му. Рядко правеше подобна грешка, но сега тя едва ли беше фатална. Тъкмо щеше да се извини и да си тръгне, когато Фаулър отново се обади:

— Каза, че имаш нужда от помощ.

Кал кимна. Фаулър нямаше и представа за положението, в което се намираше Кал. През изминалите седмици, откак се зае с ранчото, бе имал нужда от помощ повече, от който и да било друг период от живота си.

— Райт Уитфийлд и Ейб Патчет ми дадоха съвет как да се подготвя за пролетната реколта. — Погледът му се спря за малко върху полето зад къщата. — Но нито един от двамата нямат достатъчно коне и добитък.

— И си помисли, че аз може да имам.

Кал премести погледа си към полусрутения обор. Трябваше да положи големи усилия, за да не изтърси нещо недотам любезно.

— Знам, че искаш да купуваш земя — каза той. — Каква е целта ти, щом не отглеждаш добитък? Защо са ти пасбища, щом нямаш коне?

— Инвестиции.

— Инвестиции, разбирам.

— Ясно ми е, че нищо не разбираш. А пък аз те мислех за бизнесмен. — Фаулър се подсмихна. — Бизнесмен, който знае как се правят пари и как се създават състояния.

— Ами обясни ми тогава. Как се правят пари, като купуваш земя, която никой друг не иска?

— Един ден търсенето на това тук ще е много голямо.

Фаулър махна с ръка към полето и обора. Кал си помисли, че сигурно ще минат най-малко сто години, преди някой да плати добри пари за това, което Фаулър оценяваше толкова високо.

— А как правиш пари в момента?

— Когато дойдох в Тексас през 1826 година, вече имах значителна сума в банката. От наследството на семейството ми и на покойната ми съпруга. Не се срамувам да си го призная. Вече съм ги инвестирал почти всичките. Трябва ми само още един парцел.

Не беше необходимо Кал да се замисля дълбоко, за да разбере кой точно бе този парцел.

Смяташе да смени темата на разговора, когато си спомни какво му бе казал Фаулър по време на едно от посещенията си. Беше споменал, че е роден в бедно, многобройно семейство. Сега казваше, че семейството му било богато. Щом искаше да лъже, поне да го прави както трябва.

Кал бе дошъл, за да попита Фаулър какво знае за отглеждането на дивите говеда и мустангите, може ли да се смесват с домашния добитък, какви са пазарите за тях. Но Фаулър беше човек на приказките, не на действието. А освен това беше и лъжец. Кал започваше да се чуди дали въобще този човек е с всичкия си.

Или пък може би така му действаше самотният живот, който водеше. Не всички хора бяха самотници по природа като него самия. А може пък умът му да се бе размътил след загубата на жена му и сина му при нападението на команчите преди толкова години. Някои хора не успяваха да преодолеят подобни неща.

Каквато и да беше причината, Фаулър въобще не беше такъв, какъвто изглеждаше на пръв поглед, и Кал се чудеше как не го е забелязал досега. Защо Фаулър беше до потока, когато се появи Бък Шанън, беше въпрос, който не преставаше да гложди Кал. Сега повече отвсякога му се искаше Фаулър да не бе застрелял онова копеле, преди истината да излезе наяве.

По време на краткия им разговор след смъртта на Шанън, Фаулър се закле, че го е виждал само веднъж преди няколко месеца в града. Кал нямаше никаква причина да се съмнява в думите му. Нито тогава, нито сега. Но пък не можеше да си обясни мизерията, която цареше в „*Ранчо Гранде*“.

Фаулър и лъжите му започваха да го дразнят. Сякаш виждаше нещо от себе си във Фаулър, или поне нещо от човека, който щеше да бъде след десетина години.

Но в това пък вече наистина нямаше никакъв смисъл. Нещо — или някой — объркваше и малкия здрав разум, който му беше останал.

Не беше необходимо много да се замисля, за да се сети кой е този някой.

— Виж — каза той и стана, — по-късно е, отколкото си мислех. Имам доста път до „Короната“.

— Сигурен съм, че не си дошъл само за да ме питаш защо купувам земя.

— Следващия път ще ми кажеш нещо и за добитъка. Всъщност това ме интересува. Добитък и коне — как да си ги набавя, как да ги продавам.

Фаулър също стана.

— Няма никакъв пазар. И няма и да има скоро.

— Тогава ще трябва да намеря. Или сам да го създам.

Фаулър се изчерви.

— Говориш глупости.

— Може би.

— Обади ми се, когато се убедиш, че е така.

Кал накриви шапката си.

— Ще те имам предвид.

А това означаваше — но Фаулър нямаше как да се досети, — че смята за в бъдеще да наблюдава съседа си, за да разбере какъв е всъщност — приятел или враг.

„Ранчо Гранде“ скоро му излезе от ума. Не беше изминал и четвърт миля, когато започна да мисли за мястото, където отива, а не за мястото, от което си тръгна.

Зачуди се какво щеше да прави, когато пристигне. Не беше забравил условията на споразумението с партньорката си. Спазваше ги толкова стриктно, че вече можеше да се кандидатира за светец.

Никой никога не го е смятал за добродетелен, нито дори скъпата му покойна майка. Реши, че достатъчно дълго бе спазвал изискванията на партньорката си. Беше крайно време съсобствениците на „Корона на славата“ да преосмислят условията на договора си.

Олдън Фаулър погледа как се отдалечава неканеният му гостенин, после бавно отвори вратата на къщата.

— Отиде си — извика той навътре.

Една жена, обута в мокасини, се измъкна отвътре. Очите ѝ бяха подутти. Гледаше към земята. Черната ѝ коса бе сплетена на две плитки, които падаха върху гърдите ѝ. Кожена дреха с ресни и дълга до глезените пола покриваха набитото ѝ тяло. Скулите ѝ бяха високи, кожата ѝ бе по-скоро кафява, отколкото червена.

— Готова ли е вечерята, индианке?

Това беше единственото име, с което се обръщаше към нея. Друго не му и трябваше. Беше я купил преди няколко месеца от един бивш войник в Сан Антонио. Не беше сигурен дали разбира добре английски, но правеше това, което ѝ се каже — в леглото и извън него — и стоеше в сянката, когато идваше някой посетител. Само Бък Шанън знаеше за съществуването ѝ. Олдън се радваше, че Шанън е мъртъв, макар че трябваше да намери някой друг стрелец, с който да го замени.

Само веднъж да сложи ръка на „Дабъл Ти“ (по-скоро би отишъл в пъкъла, отколкото да го нарече „Корона на славата“), щеше да наеме няколко мъже, за да му помогнат отново да съживи собственото си ранчо. Беше го занемарил доста отдавна. Не му убягна отвращението в очите на Кал Хардин.

Чакаше само да се сдобие и с този парцел, за да покаже на света какво може да направи.

Индианката отстъпи встрани, за да му направи място да мине пръв към кухнята. До нея се стигаше през задната врата. Рутан Фаулър бе настояла кухнята да бъде отделно помещение.

— Така е по-безопасно — бе казала.

Всичките ѝ предпазни мерки обаче не я спасиха от команчите. Кръвта ѝ беше попила в земята, която Кал Хардин и курвата му взеха за себе си. Не можеше да се види с очи, но той знаеше, че е там — по хълмовете и долчинките — там, където я бяха влачили диваците. Вече се бе превърнала в част от земята, от корените на тревата и дърветата. Той трябваше да притежава тази земя. В нейна памет. И щеше да я има, независимо какво трябваше да направи, за да я получи.

Мислейки за покойната си съпруга, той изгуби всякакъв апетит. Обърна се към индианката. Тя го погледна право в очите и без да казва дума, се насочи към спалнята, където той спеше сам. Храната, която индианката му приготвяше, приличаше повече на нещо, което би изстъргал от ботушите си, но иначе тя му вършеше добра работа.

Той затвори вратата, съблече самото си, сложи го внимателно на стола и събу панталоните си. Тя легна по гръб на леглото и вдигна нагоре полата си от еленова кожа. Не помръдваше. Никога не мърдаше. А на него точно така му харесваше — той да е активната страна. Някога имаше жена с други предпочитания. Но съпругата му беше отдавна мъртва и погребана. Поне останките от нея, които бе успял да намери.

Клатеше се бързо върху индианката. Единственият звук, който се чуваше в стаята, беше скърцането на леглото. С всяко движение, с всяка сълза, която се търкулваше по бузите му, той виждаше как се приближава все повече към собствената си неизбежна смърт.

Ели ринеше тор вече от един час и раменете ѝ плачеха за почивка. Но това не означаваше, че ще спре. Все още имаше доста тор в обора.

Освен това винаги щом спреше работата си, неканените мисли тръгваха в посока, която не биваше да поемат — към един висок, строен мъж със сериозно изражение, който се бе превърнал — въпреки нейната и неговата воля — в най-важното нещо на света.

Единственото ѝ успокоение беше, че той не знаеше как се чувства, въпреки че ѝ се струваше доста странно това, че не усеща напрежението, което витаеше във въздуха. Дори и в най-слънчевите дни то беше като буреносен облак на хоризонта, приближаващ се към „Короната“.

Но тя по-скоро би се оставила да я повали светкавица, отколкото да покаже чувствата си. Затова работеше от зори до мрак, като вечер едва имаше сили да се пъхне в самотното си легло, където сънят беше като балсам за душата ѝ.

Колкото повече мислеше за създалото се положение, толкова по-нещастна се чувстваше. А това трябваше да спре. На работа!

Ели въздъхна. Това беше лукс, който си позволяваше само когато партньорът ѝ не беше наоколо. Филията с масло завинаги щеше да си остане само един блед спомен от друг живот, както и горещия шоколад сутрин и музиката на арфата вечер.

Във Вирджиния беше вършила хиляди други неща, освен да свири и да пие шоколад, но никога не бе ринала тор.

В Тексас това беше ежедневно й предизвикателство.

Поне беше проявила достатъчно разум, за да съблече роклята и да обуе панталон. Беше си купила два чифта в града. През вечерите, в които не заспиваше веднага, ги бе преправила, за да й стават, а също така си уши една риза от плата, който бе купила от Джоузеф Мърс.

Днес за първи път обличаше новите си дрехи. Беше прибрала косата си в кок на тила, на ръцете си сложи хубавите някога ръкавици за езда и се зае за работа. Беше доволна, че Кал бе отишъл да научи нещо повече за отглеждането на добитък и не се мотаеше наоколо, подхвърляйки саркастичните си забележки.

Тя спря и мисълта й отново хукна по една от забранените пътеки, които водеха към Кал. Ако трябваше да е честна, щеше да си признае, че той липсва още от момента, в който тръгна тази сутрин. С напредването на деня започваше да й липсва все повече и повече. Никаква работа не можеше да премахне тежестта в сърцето й, когато Кал го нямаше.

А това беше много по-лошо от терзанието, което изпитваше, когато беше тук.

Той наистина не я дразнеше много, освен с вида и гласа си, но вината за това едва ли беше негова. А когато се върнеше, щеше да има добрината да й каже всичко, което бе научил.

И, разбира се, щеше да изглежда великолепно, докато й разказва. Понякога, когато го гледаше, толкова много й се приискваше да го докосне, че чак я болеше.

Достатъчно, изкрепя разумът й. На работа.

Най-накрая оборът беше почистен, въпреки че, поглеждайки към Графинята, която пасеше наблизко, тази мисъл едва ли й донесе голямо удовлетворение.

Но стига толкова самосъжаления. Вече беше късен следобед, а тя трябваше да свърши още доста неща, преди да се върне в къщата, за да приготви вечерята. Освен това, като стоеше тук, без да работи, студеният вятър сякаш я пронизваше до мозъка на костите през тънката риза.

Тя остави лопатата и влезе в обора. Започна да разпръсква сеното с вилата. Това беше единственото нещо, останало тук от предишния собственик. Зимата идваше и тревата започваше да става все по-

оскъдна. Сеното трябваше да се обръща редовно, защото след последните дъждове в обора започна да става влажно.

Но дори и тази дейност не ѝ попречи да мисли. В главата ѝ нахлуха спомени за първия път, когато дойде тук. Кал искаше да я подразни, карайки я да моли за целувката му. Този мерзавец! Тогава бе предположил, че тя се страхува от мишки. В известен смисъл той я разбираше по-добре, отколкото тя самата разбираше себе си. Но пък от друга страна, въобще не я познаваше.

Изпита моментно отчаяние. Свали ръкавиците си, разтръска изтръпналите си ръце и се облегна на дръжката на вилата. Когато вратата на обора внезапно се отвори, тя стреснато подскочи.

— О, ти ли си! — възкликна, сложила ръка на сърцето си.

— Прекрасен поздрав, няма що!

Лицето му беше в сянката и тя не можеше да го види, но усети остротата в гласа му.

Позволи си да се усмихне леко. За нищо на света не би допуснала да узнае колко невероятно щастлива беше, че се е завърнал и че е жив и здрав.

— Очаквах президента Ламар за следобедния чай — каза тя, отчаяно опитвайки се гласът ѝ да прозвучи безгрижно. — Реших да се поупражнявам малко, преди да сложа да пека сладкиша.

— А къде е пушката тогава? — Ели усещаше как очите му поглъщат фигурата ѝ. — Не разбирам къде си скрила пистолета си. Тези панталони ти стоят много добре.

— Всички оръжия са в къщата.

— Където ти вършат много добра работа.

Истината беше, че тя съвсем ги беше забравила, но нямаше намерение да му казва.

Вдигна вилата.

— Аз съм жена, която борави с много оръжия.

— Такава си — отвърна той и тя усети промяната в гласа му. — Наистина си такава.

Направи една крачка към нея.

Това, което чуваше, сигнал за тревога ли беше? Може би беше просто сърцето ѝ. Нито един път през изминалите седмици, откак сложиха началото на странното си съжителство, той не се бе опитвал да се приближи към нея.

Тя отстъпи назад.

— Какво правиш?

— Не мога ли да вляза в обора ти?

— Не ставай смешен.

— Невъзможно. Аз съм смешен.

Тя прехапа устни.

— Сигурно денят ти не е бил обикновен.

— Така е.

Още една стъпка. Колкото повече се приближаваше, толкова по-ясно се виждаше лицето му. С някакво чувство, комбинация от отчаяние и възторг, тя го гледаше и чакаше. Изведнъж разбра, че бурята най-после бе дошла.

— Бях много добро момче, принцесо, а това не ми е присъщо.

Тя не биваше да си спомня. Не биваше.

— Признай си — продължи той. — Няколко седмици почти не те поглеждах. Е, може би все пак те поглеждах, но това беше всичко. Ако си мислиш обаче, че не съм забелязал, че и ти ме гледаш, грешиш.

Трябваше да се досети, че няма да успее да го заблуди.

— Понякога ми омръзваше да гледам само Графинята — каза тя.

— Странно. На мен никога не ми омръзваше да те гледам. Може би се дразнех, но не ми омръзваше.

Кръвта бучеше в ушите ѝ.

Отстъпи още една крачка назад и сграбчи по-здраво вилата.

— Какво му беше толкова необикновено на деня ти? — попита тя. — Добър ли беше или лош?

Що за глупави въпроси му задаваше? Сякаш беше някоя малка женичка, която посреща съпруга си. Но трябваше някак да поведе разговора в посока, която ѝ изнасяше. Атака, както вървеше, решителността и самоконтролът ѝ бяха на път да изчезнат съвсем.

— Ще ти разкажа всичко — отвърна той. — По-късно.

Бурята се разразяваше с пълна сила. Тя вдигна ръка.

— Не знам какво правиш, но моля те, спри.

— Аз също не знам какво правя, но каквото и да е то, не е лесно да спра.

— Семейство Патчет...

— И двамата са добре. Както и семейство Уитфийлд. Големи инати са, като теб, и здравата работят.

— Искаш да кажеш, че не се предават.

— Точно така. Въпреки че ми се струва, че пред едно нещо ти все пак се предаде.

— Не съм се предала пред нищо — отвърна тя прекалено бързо.

Той наклони шапката си назад и се загледа в нея.

— Радвам се да го чуя.

Властният му поглед сякаш подкосяваше краката ѝ.

— Не! — промълви тя и той разбра какво има предвид. — Бяхме се споразумели. Да не би да си забравил?

Нещо премина през ума му — нещо тъмно и много лично, което външно пролича само в проблясването на очите му. Ако всичко между тях беше наред, тя щеше да го попита какво му става и той щеше да ѝ каже.

Но не всичко беше наред между тях.

— Олдън Фаулър е виновен — каза той.

Каквото и друго да беше казал, тя нямаше да бъде по-изненадана. Разбира се, не и ако беше казал: „*Желая те, защото те обичам и винаги ще те обичам.*“

— Още ли иска „*Короната*“? — попита тя, опитвайки се да разбере какво искаше да каже.

— Един мъж невинаги получава това, което иска.

— Нито пък една жена.

— Но понякога и мъжът, и жената получават исканото.

Той направи още една крачка към нея. Как бе успял да се приближи толкова?

— Какво ще кажеш да поиграем на една игра? — Той захвърли шапката си. — Нарича се „*Аз събличам твоите дрехи, а ти събличаш моите.*“ Правилата са прости. Ще ти ги обясня, докато играем.

— Не ставай смешен. Мириша на тор.

— Това е тексаският парфюм.

Тя пусна вилата и изтри ръката си в панталоните.

— Казах ти, че няма да има никакви игрички в леглото. Ти се съгласи.

Той се огледа наоколо.

— Поправи ме, ако греша, но тук не виждам никакво легло.

— Но ще останем г-г-г... — Голи беше дума, която едва ли би могла да произнесе. — Искаш да се съблечем в обора?

— Така няма да нарушим правилата.

— Леглото беше просто... евфемизъм.

— О, Боже, партньорке, ама ти наистина използваш много високопарни думи.

— Знаеш какво имам предвид.

— Така ли? Никога не мога да бъда сигурен, че знам. Например, да не би да протестираш срещу това, което и двамата искаме да направим, само защото няма да сме в леглото?

— Протестирам, защото това за теб е само игра.

— А какво е за теб?

Не е игра, искаше й се да извика. Въобще не е игра.

— Ти предизвика известни чувства у мен, известни желания, които... — Тя потри челото си с ръка. Не знаеше как да се изрази — Когато най-накрая се разделим, без значение кой ще си отиде и кой ще остане, не искам да се срамувам от поведението си.

— Никога не съм искал да те нараня, Ели. Понякога ти се подигравам, защото не знаеш кое е най-доброто за собствената ти безопасност, но това не е като да те наранявам умишлено. Всичко, което трябва да направиш сега, е да ми кажеш да не те целувам. И при това трябва да го кажеш много силно, защото може би няма да те чуя.

— Веднъж на това място ти поиска от мен да те помоля да ме целунеш.

— Е, имаме ли напредък или вървим назад?

— Не знам.

— Аз също. Знам само, че днес бях далеч — яздих и се срещях с други хора, посещавах други места, но когато се върнах в „Короната“, тя ми се стори най-доброто място от всички. Не знам дали това е от умората, дали защото мястото ми е познато, или просто защото ти си тук. Когато те видях да обръщаш сеното, да вършиш мъжка работа, облечена в мъжки дрехи, ти ми се стори най-женственото същество на земята.

Звучеше като мъж, който се е прибрал вкъщи след дълго отсъствие. Но това беше дом, който не познаваше, а вътре го чакаше жена, за която не можеше да каже, че е негова. Беше издигнал прекалено много прегради около себе си, за да може някога да се промени.

Скъпи, скъпи Кал — едновременно непобедим и уязвим.

Беше толкова близо, че тя не успя да устои на изкушението да сложи ръце на раменете му. Беше облечен в риза без ръкави и коженото яке, а кърпата на врата му беше синя като очите му.

— Студен си. — Тя докосна лицето му. — Кожата ти е толкова студена.

— Странно. Отвътре горя.

Ели разбра. Нейната кръв също беше близо до точката на кипене.

Топлината изгори всичкия ѝ разум, докато ръцете ѝ се плъзгаха към врата му. Предаде се на това, което изглеждаше неизбежно още от деня, в който се съгласи да стане партньор на Кал.

— Целуни ме, Кал. Ще играя на всяка игра, която поискаш.

ГЛАВА 18

— *Целуни ме, Кал.*

Не беше необходимо да му го повтаря.

Целувката му беше невероятна — използваше устните, зъбите, езика си. Ръцете му галеха гърба ѝ. В тази целувка имаше нещо, което Ели досега не бе усещала — отчаяно желание, сякаш щеше да я погълне, ако можеше. Желанието му се предаде и на нея — вкусваше, ближеше, смучеше устните му, докато те се отвориха. И двамата дишаха тежко, задъхано.

Изведнъж се разделиха и се погледнаха като хора, които не могат да си обяснят какво става. И като хора, които биха се борили и със самия дявол, ако се опиташе да им попречи да направят това, което смятаха да направят.

Той разкопча колана си, свали кобура с пистолета, захвърли ги настрана, без нито за миг да сваля очите си от нея.

Наблюдавайки всяко негово движение, тя се приведе и пусна вилата.

— Умна жена. — Гласът му трепереше. — Не бих искал да бъда прободен.

Харесваше ѝ това, че гласът му трепереше. Това може би означаваше, че се намира в същото положение като нея.

Погледна към кобура му.

— Умен мъж. — Нейният глас също трепереше. — Не бих искала да бъда застреляна.

Той хвана ръката ѝ. Докосването на пръстите му беше някак си по-интимно от целувката му. Дръпна я върху камарата със сено. Веднага след това обаче я дръпна обратно.

— Не мърдай оттук — каза ѝ.

Това беше най-безполезната заповед, която някога бе чувала.

Кал излезе. Докато Ели преброи до десет, той се върна с едно одеяло, праметнато през ръката му. Затвори вратата на обора и

високата му, стройна фигура изведнъж се превърна само в тъмен силует.

Дойде при нея.

— Одеялото ми — каза и го разстла върху сеното. — Не се тревожи, това все още не е легло.

— Не се тревожа.

Така си беше. Беше нервна — да, искаше да даде и да получи удоволствие, но не беше разтревожена.

Отпуснаха се върху одеялото. Ели легна по гръб и го погледна. Тънички слънчеви лъчи проникваха през цепнатините между дъските на стените на обора и си играеха върху лицето му. Тя не успя да устои на изкушението да разроши косата му там, където шапката я бе сплескала. Потърси с поглед сивите нишки, които бяха белег за преживените страдания.

Той на свой ред разхлаби кока на врата ѝ и разпиля дългите кичури върху одеялото. От докосването му цялото ѝ тяло настръхна.

След първата невъздържана целувка и двамата се поотдръпнаха, сякаш, след като веднъж го направеха, моделът на живота им занапред щеше да бъде ясен.

Ели разбираше. Надяваше се, че любовникът ѝ също разбира.

— Това не е игра, Кал. Моля те, не ми казвай, че е.

— Това е нещо естествено. Потвърждение, че сме живи. Мисля, че ти го бе нарекла така.

— Потвърждение? — Изведнъж изпита силно желание да се пошегува с него. — О, Господи! Партньоре, ти наистина използваш високопарни думи.

— Мога да използвам всякакви думи, каквито пожелаеш.

Но никога нямаше да каже думите, които тя искаше да чуе, затова му каза:

— Моля те, не говори.

— Дори да не те наричам „принцеса“!

Тя развърза кърпата на врата му и бавно я издърпа. Захвърли я някъде в тъмното.

— Можеш да ме наричаш „принцеса“.

Всъщност беше повече от добре. Това беше всичко, на което можеше да се надява, единственият отговор на безнадеждното ѝ търсене. Ето че девствената стара мома се бе превърнала в блудница.

Любовта можеше да прави подобни неща с жените. Любовта можеше да преобърне живота ти.

Той разкопча най-горното копче на ризата ѝ.

— Всичко е наред.

Изведнъж тя изпита срам.

— Бих искала да мога да ти предложа нещо по-хубаво.

Погледът му се плъзна нагоре по шията ѝ към устните, към очите ѝ.

— Желая те такава, каквато си.

Но тя не беше сигурна, че е така.

— Искях да кажа по-надарена... сецаш се.

— Гърди? Мога ли да произнеса думата „гърди“? — Той разкопча ризата ѝ, извади я от панталоните и я разтвори. Отдолу беше дантелената ѝ долна риза. — А, още един пласт. — Той близна едното зърно през тънката материя. — Ти си царствена. А това е едно царствено връхче.

Ако не трепереше толкова силно, извивайки гърба си, ако не се беше вкопчила така в ръкавите на ризата му, докато той я докосваше и говореше, може би щеше да се изсмее.

Той близна другото зърно.

— Прекрасни и царствени.

— Лъжец.

— Верният поданик не лъже своята принцеса. Той има страхотен късмет, след като е успял да легне с нея и не би искал да направи нещо, което да я накара да промени решението си.

— Тя няма да промени решението си.

За да го докаже, тя се отдръпна малко от него, за да съблече двете ризи. След като той твърдеше, че има царствени връхчета, коя беше тя, че да спори?

Легна отново на одеялото и той прокара ръката си по вътрешната страна на бедрото ѝ. Тя изстена и той се усмихна.

— Имаш ли бельо под панталоните? — Той целуна ъгълчетата на устните ѝ. — Мисля за това, което предстои.

Кюлотите, щеше да му каже, чудейки се дали другите жени идваха при него вече съблечени. Но тогава си спомни, че бе поискал да играят на събличане.

— Ами разбери сам — каза тя.

Да намъкне тази сутрин панталоните, ѝ бе отнело половин минута. Кал ги свали за няколко секунди.

— А, още един пласт — каза той, взирайки се в бельото ѝ.

— Разочарован ли си?

— Не, предизвикан.

А Кал знаеше как да посреща предизвикателства. Ръката му веднага намери отвора в материята между краката ѝ. Тя за малко не припадна, когато усети лекото, потъркващо движение на пръстите му върху чувствителното място.

Това е прекалено, помисли си тя и махна ръката му. Стисна китката му, за да му попречи да го направи отново.

Какво си мислеше тя? Не искаше да бъде обсипвана с почести. Искеше да бъде обичана. Пусна ръката му и се зае с копчетата на ризата му. Той ѝ помогна и започнаха играта си съвсем сериозно. Не спряха, докато и двамата не останаха голи. Целуваха се и се галеха, галеха се и отново се целуваха.

Ели се чувстваше така, сякаш плува в горещ мед. Остави го да я целува и милва, където пожелае, после му отвърщаше по същия начин. Той наистина я караше да се чувства царствена, специална и красива и за момент дори я накара да се чувства обичана.

Когато ръката му отново се плъзна по вътрешната страна на бедрата ѝ, нейната се плъзна по неговите. Хвана члена му, преди той да е докоснал интимното ѝ място. Хареса ѝ как той си пое рязко дъх, както ѝ харесваше и усещането под пръстите ѝ.

— Покажи ми как да те галя — каза тя.

— Така е добре.

Беше прекрасно, наистина.

Когато обаче той докосна онова специално място, тя вече не се чувстваше толкова царствена. Изпитваше истинска радост, инстинктът я подтикна да прошепне едно тихо ох, но после замлъкна съвсем, докато пръстите му вършеха своята малка, специална магия. Тъкмо когато Ели си помисли, че ще се разпадне на хиляди парченца, той спря. Тя също, но не се пускаха. Тя вдигна поглед към очите му и в тях видя истинска страст. Нямаше представа какво вижда той в нейните.

Сякаш най-естественото нещо на света беше да разтвори краката си и да го придърпа върху себе си. Той проникна в нея и изведнъж сякаш и двамата полудяха. Тя се остави на силата му, предавайки се

пред тази нежна ожесточеност, която ги разтърсваше. Искаше ѝ се да се смее и да плаче, да удължи удоволствието безкрайно и едновременно с това очакваше нетърпеливо най-голямото блаженство, което знаеше, че ще последва.

То дойде прекалено бързо за нея и почти веднага след това и за него. Земята сякаш се разклати от експлозията и после бавно, постепенно спря движението си, докато те отново се върнаха в действителността.

Но това беше една променена действителност. За разлика от предишния път, когато лежеше до него след това, сега не изпитваше нужда да казва или да прави нещо. Искаше само да го държи в прегръдката си и да знае, че поне за малко, преградите между тях са изчезнали. Тя беше негова и той беше неин.

През следващите няколко седмици Кал се чувстваше ту като истинско копеле, ту като обсебен мъж. Не можеше да остави Ели. Независимо колко много работеха през деня, в късния следобед винаги се озоваваха в обора.

Той се бе опитал да ѝ каже, че може да забременее.

— Така да бъде — отвърна тя. — Моето състояние никога няма да те обвързва по някакъв начин, Кал. Аз живея в свободна страна и ще правя това, което искам.

Но той знаеше, че тя не разбира наистина последствията от тази небрежност, трудностите, с които ще се наложи да се справя, ако роди дете.

Неговото дете. Тази мисъл го изпълваше с такъв ужас. Просто тя не биваше в никакъв случай да забременява.

Семействата Патчет и Уитфийлд им дойдоха на гости една неделя и Ели се показа като отлична домакиня. Сервира чай и кафе и дребни сладки от царевично брашно с изискаността на бостънска дама.

— На всичко това ме е научила леля Абигейл — обясни тя, когато той я похвали същата вечер.

— А на какво се научи, откакто дойде в Тексас?

— Да се държа като блудница — отвърна тя и му показа какво точно има предвид.

Два дни по-късно дойдоха Герт и Мей с вуйчовците. В каруцата имаше нова придобивка за неговата част от къщата — готварската печка на дърва, която Ели бе поръчала в магазина на Мърс. Жените останаха сами, тъй като Фин и Фитс се върнаха в града, а Кал излезе да проследи стадата диви говеда и мустанги, които смяташе да улови напролет.

Нямаше представа за какво са си говорили жените, но когато се върна и седна да се нахрани, разбра, че го наблюдават внимателно. Чувстваше се като буболечка, набодена от някой учен и изложена в музей.

Когато Ели сложи чинията пред него, го попита за говедата и конете, които е видял.

— Стотици са — отвърна той. — Чакай някой да ги хване и да ги опитоми.

— Искам следващия път, когато ходиш, да дойда с теб, за да ги видя и аз.

— Недей да...

Изречението на сестрите Долархайд го накара да спре. Вирнатата брадичка на Ели също му оказа известно влияние.

— Твоето дамско седло не е подходящо за подобна езда — каза той.

— Герт и Мей ми донесоха подарък. Обикновено седло за Дукесата. И без това вече почти непрекъснато нося панталони. Имам нужда само от малко упражняване.

Веднъж в обора бе казала почти същото по отношение на секса. Пламъчето в очите ѝ му подсказваше, че и тя, също като него, си спомня тези си думи.

— Следващия път, когато отида да ги наблюдавам, ще отсъствам няколко дни. Ако не друго, поне някой трябва да се грижи за Графинята.

— Вече съм го измислила.

Тя не каза нищо повече по въпроса, а и той не попита.

На следващия ден обаче заедно с Фин и Фитс пристигна и Антонио Гомес. Счупената ръка на момчето вече беше напълно оздравяла и даже и да изпитваше някакво притеснение от това, че се връща на мястото, където бе бит толкова жестоко, той не го издаваше по никакъв начин.

Този път имаше подаръци за Кал — муле и рало.

Вещи. Започваха да го заобикалят отвсякъде. В миналото единствените неща, които искаше да притежава, бяха пари в джоба и билет за следващия заминаващ влак. Но сега може би странно стеклите се обстоятелства бяха причината да се задържи на едно място. Или поне така си казваше. Ели го беше предизвикала и той не беше готов да се предаде.

В крайна сметка един от тях щеше да си тръгне. Той все още смяташе, че това ще бъде тя — когато ѝ омръзне от потайните му мисли, които никога не разкриваше, когато страстта ѝ намалее. След като тя си заминеше, той щеше да изкара още една година, а след това щеше да обяви „*Корона на славата*“ за продан.

Не че щеше да изкара някакви пари от ранчото. Засега то само изсмукваше спестяванията му, както сигурно и тези на Ели, но тя не се оплакваше. Тя беше тази, която плати за всичките провизии. Нито веднъж не бе поискала и той да плаща. Само казваше, че си води сметки. Дори беше поръчала още две одеяла, за да ушие по едно палто за двама им.

— Няма да е добре, ако се разболееш — каза му тя една вечер и метна палтото му на стола.

Никой никога не беше правил нещо за него преди. Първата му мисъл бе да заобиколи масата, да я прегърне и да ѝ благодари, но нещо го възпря. Това беше само още една вещ, която го привързваше към това място и към земята.

След като гостите си заминаха, Ели се зае да разчисти място за Антонио в обора. Донесе одеяла и помоли Кал да донесе празния ѝ сандък, в който момчето да подреди вещите си.

Антонио отиде да види кравата, която пасеше на полето, и Кал влезе в обора при Ели.

— Той ще бъде тук.

— Точно така.

— На това място.

— Ще трябва да го споделя с Графинята, Дукесата и Дука, докато сме тук.

— Това няма да стане.

— Защо не?

— Не ми се иска да го оставяме тук сам, докато ни няма.

— Нито пък на мен. Затова Джордж ще дойде след няколко дни. Помолих Герт да го попита дали ще се съгласи да го наемем за няколко дни, за да започне да оре земята. По-късно можем да наемем и Дъб, ако е необходимо и ако нямаш нищо против да работят с мулето и плуга ти.

— Тук ще стане малко гъсто населено.

— Има достатъчно място. Ако времето много се влоши, могат да спят до огъня в кухнята. На всички им е ясно положението. Обясних им го много добре последния път, когато бях в града.

— Може би ще ми разкажеш какво точно си им казала.

Очите ѝ заблестяха. Днес беше облечена с рокля, чиито краища придържаше с една ръка.

— Взех еднолично, тиранично, високопоставено, царствено решение — каза тя. — Всички смятат, че спим заедно. Вуйчовците ти, Герт и Мей, сигурна съм и за Джордж. Антонио също, може би, но все пак предпочитам да си мисля, че все още умът му е далеч от тези неща.

— Решението ти, принцесо?

— След като толкова много хора ще идват тук, единственото място, където можеш да спиш, е моето легло.

— В твоята част на къщата има две легла. Бих могъл да спя на леглото в задната част на стаята. А мога и да продължа да спя на канапето. Свикнах с него.

— Изборът е твой. Моето легло или канапето. Освен ако не предпочиташ да се гушнеш до Барон в коридора. Но следобедите в обора вече няма да ги има.

— Барон хърка по-силно от теб. Значи избирам твоето легло.

Ето как Кал се озова още по-дълбоко в гнездото, което Ели градеше. Съмняваше се, че тя разбира какво прави.

А иначе, според него, просто правеше живота му по-удобен и приятен. Временно. Непрекъснато си го повтаряше, въпреки че думата вече сякаш бе изгубила значението си. Когато Ели беше в прегръдката му, той правеше любов и спеше, както никога досега.

Постепенно започна да разбира, че не иска това да свърши. Никога. Но всички хубави моменти от живота му имаха край, затова така щеше да стане и с връзката му с Ели.

Когато имаха време, Антонио възобнови уроците си по испански. Кал смяташе, че това ще му е необходимо. Като се изключат войните

на команчите, най-големите познавачи на коне тук бяха вакеросите — мексиканците, които правеха чудеса със стадата от мустанги. Щяха да са му необходими напролет, когато дивите коне започваха да се събират. Искаше да говори езика им и да научи от тях всичко, на което можеха да го научат за опитомяването на красивите животни, които скитаха из полето.

Искаше също така да посети едно ранчо на юг от Голиад — голямо имение, собственост на тексасец, който някога е бил гражданин на Мексико. Кал беше чувал, че този сеньор знае много за отглеждането и продаването на добитъка. Беше се занимавал с това много преди Революцията, а след това бе застанал на страната на Републиката.

Повечето хора в Щатите смятаха, че в Революцията са се изправили едни срещу други американци и мексиканци. Но хората на юг от Рио Гранде също бяха заемали своите места от едната и от другата страна по време на войната.

Тексас беше богата земя.

Проклет да е, ако не се превръщаше в патриот. В истински тексасец.

Временно. Имаше прекалено много спомени, прекалено много се чувстваше скитник, за да може да се установи на едно място. А Ели скоро щеше да си замине.

Най-после тръгнаха на тридневния си излет, за да наблюдават дивите коне. Имаше един жребец, който Кал много искаше да притежава. Вече бе научил достатъчно, за да знае, че всяко стадо мустанги се движи само върху определена територия. И нямаше значение чия беше земята. Дивите коне и говеда принадлежаха на този, който успееше да ги хване.

Откри белия мустанг на втория ден, докато се изкачваха с Ели по един хълм. Стадо от около петдесет глави кротко пасеше в подножието на хълма. Малко по-надалеч имаше поточе, по чието течение растяха дървета.

Каза на Ели, че ще чифтоса този жребец с кобила, която искаше да доведе от Луизиана. Познаваше един човек на север от Батън Руж, който можеше да му продаде първокласни коне.

— Имам много да уча — каза той.

— Да — отвърна Ели. — Така е.

И двамата бяха облечени в палтата, които тя бе ушила. Обичайното ѝ боне беше отстъпило мястото си на шапка, която много приличаше на неговата. Беше сплела косата си на дебела плитка, която се плъзгаше по гърба ѝ. Яздеше по мъжки и досега не се бе оплаквала.

Не се бе оплакала и предишната нощ, когато той предложи да легнат заедно под едно одеяло под звездите и да правят любов. Всъщност тя можеше да бъде тази, която да го предложи. Сякаш той беше нейна собственост, а тя — негова.

Да притежаваш и да бъдеш притежаван, в крайна сметка не беше толкова лошо. Може би най-накрая наистина щеше да забрави нещастията от миналото си, връзките, които толкова дълго се бе опитвал да скъса.

Може би. Но се бе държал настрана от хората в продължение на толкова много години, че не знаеше дали може да се промени. Разкритията на вуйчовците му за Реймънд Хардин не бяха свършили работа. Ако някой въобще можеше да му помогне, това беше Ели.

А най-голямото може би беше дали Ели щеше да се съгласи да остане тук за много, много дълго.

Кал беше в много странно настроение, когато се върнаха отново на територията на „Корона на славата“ — неспокоен и уравновесен едновременно. Надяваше се, че и тя се чувства по същия начин.

Когато приближиха къщата, чуха смях откъм полето зад обора. Бавно тръгнаха нататък.

Две момчета гонеха писукащи пилета през рядката трева. Антонио ги видя пръв и се затича към тях.

— Вижте, сеньор Кал, сеньорита Ели, съседите ви, ви донесоха подарък. Направих кокошарник, докато ви нямаше, но пилетата са толкова глупави!

Той премина на испански, но Кал почти не го чуваше какво бръщолеви. Вниманието му беше насочено към второто момче, което беше по-голямо, по-високо, почти мъж. Приликата между двамата беше невероятна и кръвта на Кал се смрази.

Брат му Кордоба Хардин се поклони леко, после се изправи и се втренчи в него. С периферното си зрение Кал видя, че Ели протяга ръка към него, но после я отдръпна.

Когато видя Корд на гробището в Ню Орлийнс, смяташе, че това е за пръв и последен път. Момчето не му беше направило нищо, но пък

и не означаваше нищо за него. Защо присъствието му тук предизвика такава реакция у него, той не знаеше, освен че като го видя, отново се почувства момче под властта на един тираничен баща, под властта на омраза, която не можеше да го напусне.

Знаеше, че животът е непредсказуем, но бе имал намерение да изгради прегради около себе си, невидими бариери, които ще изолират миналото. Като последния глупак си бе мислил, че тук той и Ели създаваха един нов свят, който нямаше нищо общо с това, което вече беше минало.

Присъствието на Кордоба Хардин доказваше, че греши.

ГЛАВА 19

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Въпросът на Кал изплющя като камшик. Беше толкова внезапен и рязък, че Ели подскочи.

В целия свят имаше само един човек, когото можеше да поздрави по този начин — един друг Хардин, полубрата, за когото тя бе разбрала от подслушания разговор между близнаците и Герт и Мей.

Ели стисна здраво юздите и погледна от единия брат към другия. Кал беше облечен с кафявото палто, което му бе ушила от одеялото, шапката му беше нахлупена ниско над гъстите вежди, тялото му беше напрегнато върху седлото, челюстта му — здраво стисната. Дългата до раменете коса на момчето беше разрошена, черната му риза — прекалено тънка за декемврийския студ, черните му панталони — скъсани на едното коляно.

Като се изключат характерните очи, между двамата нямаше голяма прилика. Лицето на момчето беше с доста по-остри черти от това на Кал, кожата и косата му — по-тъмни, крайниците му — по момчешки дълги и слаби. Но тялото му беше също така вцепенено като това на Кал, стойката му беше също така горда.

Двамата Хардиновци не бяха на повече от три-четири метра един от друг. Разделяше ги само дървената ограда, но ако се съдеше по държането им, би могло да се каже, че между тях стои цялата вселена.

Антонио, Барон, дори писукащите пилета замлъкнаха, докато братята се гледаха един — друг и сякаш за момент целият свят спря движението си.

В стомаха на Ели се образува буца. Това не беше възможно. Само преди момент яздеше към къщата и сърцето ѝ пееше песента на надеждата, а сега в ушите ѝ прозвучаха фалшиви нотки.

По-младият Хардин мръдна пръв. Грабна черното вълнено яке, което висеше на една от дъските на оградата, и го метна през рамо.

— Не се притеснявай — каза той също така остро, както и Кал.
— Отивам си.

— Не! — извика Ели, изненадвайки и самата себе си толкова, колкото и останалите.

В момента се ръководеше само от инстинктите си и от страх, който не разбираше. Единственото нещо, в което беше сигурна, бе, че на момчето не бива да се позволява да си тръгне.

Без дори да поглежда към Кал, тя скочи от седлото и влезе в двора, навеждайки се през един процепа в оградата. Приблужи се до момчето с протегнатата ръка.

— Моля те, не си отивай. Аз съм Елинон Чейс. — Спря за момент, после добави: — Половината от „Короната“ е моя.

Момчето погледна над рамото ѝ към Кал, после към нея и тя отново бе поразена от бдителността в очите му. Беше виждала това изражение у Кал хиляди пъти.

Момчето пое ръката ѝ. Стисна я силно. Лекият му поклон беше неочаквано официален.

— Корд Хардин a su servicio.

— Говориш испански — каза Ели. Щеше ѝ се да бе измислила някоя по-умна забележка. Искаше някак си да стопи ледовете.

А също искаше и да се върне топлотата и близостта, които бе споделяла с Кал през изминалите няколко дни. Но знаеше, че те вече безвъзвратно са си отишли.

— Майка ми ме научи — отвърна Корд. — Тя беше от Кордоба, в Испания.

— Оттам и името ти.

— Тя имаше благороден произход.

Корд отново погледна над нея към брат си, сякаш го предизвикваше да оспори това, което казваше.

— Тя е починала, нали? — попита Ели.

Той отново я погледна, все още горд, все още нащрек, и кимна.

— Сам ли си тук?

Още едно бързо кимване.

— Знае ли някой, че си тук? Може би семейството ти?

— Имам само семейство назаем.

Може би ставаше дума за третата съпруга на Реймънд Хардин и малката му полусестра. Поне това си спомняше Ели.

Но момчето грешеше. Той имаше също и брат, независимо дали този брат го искаше, или не.

— Говориш така, сякаш си избягал от тях.

— Аз съм на петнайсет.

Прозвуча като обяснение. Кал също е бил на петнайсет години, когато избягал от Ню Орлийнс, на същата възраст и баща им бе избягал от дома си. За Корд може би това беше съвсем естествена причина да си тръгне, а може би и за Кал... Ако той въобще някога признаеше връзката между него и брат му.

— Сигурно си разбрал в Ню Орлийнс къде е отишъл Кал.

Корд прокара ръка през гъстата си черна коса.

— Не беше трудно.

— И си дошъл, за да го откриеш.

— Да, дойдох да го откроя. Както вече казах, не беше трудно. — Момчето сви рамене. — Грешката е моя.

Изпъна рамене — висок и строен. Облечен целия в черно, с абаносовата си коса приличаше на момче, което си играе на възрастен и което открива, че това хич не е толкова лесно.

Ели би дала всичко, за да има брат, който да дойде да я потърси.

В този момент тя взе решение, за което знаеше, че ще има голямо значение за по-нататъшните ѝ отношения с Кал. Беше му дала всичко — гордостта си, бъдещето си, репутацията си, — но не можеше да загърби онова, което ценеше. Не можеше да се откаже от душата си.

— Когато казах да не си отиваш, няхах предвид само временно. Исках да кажа да останеш толкова дълго, колкото искаш.

По-скоро усети, отколкото чу проклятието на Кал. Когато се обърна към него, за да му обясни защо го направи, той вече бе обърнал коня и се отдалечаваше.

— Кал! — извика тя, но той вече се бе скрил в облака прах.

Барон се втурна след него, но не след дълго се върна обратно. Кал яздеше сам. Ели не знаеше къде отива и може би той също.

Прииска ѝ се да го извини пред брат му, но знаеше, че каквото и да каже, не можеше да попречи на Корд да види истината. Сигурно е искал да има дом повече от всичко на света, за да рискува така да бъде отблъснат. Сърцето я заболя за него. Двамата братя толкова много си приличаха.

Погледна към момчето.

— Той ще се върне — каза му, надявайки се, че е права.

— Това за мен няма никакво значение. И без това просто минавах оттук.

Ели погледна към оловносивото небе.

— Зимата наистина ще се развилнее. Може би още тази нощ. Не усещаш ли въздуха?

Той стисна челюсти точно като Кал.

— Ще се справя.

— Разбира се, че ще се справиш. Не съм искала да кажа друго. Но можеш да си ми много полезен, ако останеш. Знам, че не ме познаваш, че не знаеш нищо за мен...

От погледа личеше, че е разбрал какви са отношенията им с Кал. Разбрал е и я осъжда сурово за поведението ѝ. Но тя не можеше да спре.

— ... но Антонио ще ти каже, че храната, която приготвям, не е толкова лоша. Сигурна съм, че не е като тази, на която си свикнал, но определено е по-добра от тази, която можеш да си набавиш сам. Когато времето се стопли, ще можеш да си тръгнеш.

— Не оставам там, където не съм желан.

— Аз те искам. Имам нужда от помощ за някои работи, с които не мога да се справям. Вече наех Антонио. Ще наема и теб. — Тя се усмихна. — Ще останеш в моята половина от „Короната“. Оборът е мой.

— Сеньорита Ели — обади се Антонио. — Кордоба вече остана тук два дни заедно с мен и сеньор Джордж. Знае за обора.

— Обзалагам се, че знае и за Графинята.

— Si. Той успява да издои повече мляко.

— Повече от мен?

— Si.

— Слава Богу. В такъв случай може би ще можем да си направим масло. А от пилетата ще имаме и яйца. — Тя се стараеше гласът ѝ да звучи весело. — Ако нещата се движат така, както досега, съвсем скоро ще се цивилизоваме съвсем.

Корд погледна към обора, към къщата на малкия хълм зад нея, към двора за прасета, към панталоните ѝ и най-накрая в очите ѝ. Започна да казва нещо, но после се отказа и погледна към хълмовете в далечината.

Но не го направи достатъчно бързо. Ели успя да види в очите му това, което се опитваше да скрие — той се чувстваше изгубен. Може би сега си мислеше колко глупаво и безполезно бе пътуването, което бе предприел, за да дойде тук и да потърси брат си.

Искаше ѝ се да извика, но това само щеше да го изплаши. Напомни си, че е твърда и силна и още нещо — и двамата синове на Реймънд Хардин имаха нужда от нея, независимо дали го осъзнаваха или не.

Имаха нужда от нея така, както тя имаше нужда от тях.

В този момент студен полъх на вятъра я блъсна в гърба и шапката ѝ хвъркна към оградата. Корд се втурна да я вземе, като едва успя да надбяга Барон. Антонио се върна при изплашените пилета.

Когато Корд ѝ подаде шапката, тя хвана ръката му и я стисна силно. Той не се опита да я измъкне. Само петнайсетгодишен, вече беше по-висок от нея с няколко инча. Щеше да стане красив мъж, красив като брат си, но с по-различна, екзотична красота. Ако не му провървеше, той също като брат си щеше да потърси успокоение в самотата или в краткотрайните връзки с жени.

И също като Кал щеше да пропусне най-великото нещо, което животът можеше да предложи. Щеше да пропусне любовта.

— Без значение какво мислиш за мен, за земята ми и дори за брат си — недей да трепваш, той наистина ти е брат — всички ние имаме нужда от теб тук. — Думите ѝ излизаха от сърцето ѝ и тя не се опита да скрие сълзите, които напиреха в очите ѝ. — Много важно е да не си отидеш. Само ще е необходимо известно време на някои от нас да го осъзнаят, това е всичко.

Където и да бе отишъл, Кал не се прибра през целия ден. Върна се късно вечерта, когато момчетата вече се бяха нахранили и легнали да спят в обора. Ели седеше до огъня и се чудеше дали да яде, или да изчака още малко Кал, когато той влезе в къщата.

Свали шапката си и я закачи на един пирон. Косата му беше мокра, както и палтото му. Все пак беше изтрил ботушите си отвън и по пода останаха само мокри стъпки.

Тя бавно се изправи. Искаше ѝ се да отиде при него и да го прегърне. Но остана на мястото си. Между тях стоеше масата и

огромна пропаст от несигурност.

— Не знаех, че е заваляло — каза тя, сякаш това беше най-важното нещо в момента.

— Тъкмо започна — отвърна той.

— Ела до огъня да се стоплиш.

Той не помръдна.

— Райт Уитфийлд казва, че ни чакат големи студове.

Тя помисли за момчетата. Имаше излишни одеяла. Може би щяха да са им необходими тази нощ. Обикновено в обора беше достатъчно топло, но ако времето сериозно се влошеше, щеше да се наложи да дойдат да спят в къщата.

— Виждал си се с Райт?

— Няколко от говедата му са се загубили на територията на „Короната“. Джордж му помагаше да ги събере. Аз също се включих.

— Джордж трябваше да е тук при Антонио.

— Не е сметнал за необходимо да остава, след като момчето си има компания. Побърза да се върне в града, преди да е започнала бурята.

Кал говореше спокойно, но жилите на врата му бяха изпъкнали, а очите приличаха на два студени сини камъка.

Не ѝ се искаше да си помисля как ли изглежда тя самата — бледа и изплашена. Беше толкова напрегната, че ѝ идваше да закрепци.

— Моля те, Кал — каза тя и махна с ръка към огъня. — Вечерята те чака. Аз също не съм яла. Чаках те да се върнеш.

Без да чака отговора му, тя взе чиниите от новата печка, където ги бе оставила на топло, сложи ги на масата, наля кафе в две чаши и седна.

— Сушено месо и царевичен хляб, но съм отворила и буркан туршия...

— Ели, престани.

Тя взе вилицата си.

— Не мога да престана. Толкова съм нервна, че ми иде да крещя.

— Той е още тук, доколкото разбирам.

Не беше необходимо да обяснява кого има предвид.

— Да. В обора е, при Антонио.

— Защото ти си го поканила.

Защото ти имаш нужда от него.

Разбира се, не му го каза.

— Защото дори аз разбрах, че приближава буря. Не можех да го пусна да тръгне Бог знае накъде с това тънко палто в този студ. — Ръката ѝ трепереше толкова силно, че тя остави вилицата. — Разбира се — добави, — ти не би могъл да имаш нищо против.

— Нямах никаква представа как се чувствам.

— Ами кажи ми тогава.

Той я погледна, отвори уста да каже нещо, после извърна поглед. Едно дърво изпука в огнището и се разхвърчаха пепел и искри. Отвън виеше вятърът.

Ели стана от пейката.

— Не съм гладна. Отивам да спя.

— В стаята ти сигурно е студено.

— Запалила съм огън. Предполагам, че е по-топло, отколкото тук.

Тя тръгна към вратата, но Кал я хвана за ръката.

— Не може да остане дълго. Щом времето се оправи, ще трябва да се върне в Ню Орлийнс.

— Няма да го направи.

Ели не знаеше защо е толкова сигурна, но беше. Може би защото виждаше колко много си приличат двамата братя.

— Няма да има друг избор. Аз ще го накарам да си отиде.

Тя се загледа в ръката на Кал, която стискаше китката ѝ, после го погледна право в очите.

— Може да остане на моята земя. Не мисля, че трябва да се тревожиш, че ще се срещате често, тъй като той не те харесва повече, отколкото ти него.

Нямаше представа откъде събра смелост да му го каже. Но пък така или иначе вече го бе отчуждила от себе си. Какво още имаше да губи?

Кал пусна ръката ѝ. Без да продума повече, без да го поглежда в очите, тя излезе от кухнята, за да отиде в празното си легло. Това щеше да е първата от многото ѝ безсънни нощи.

Кал я гледаше как си отива. Проклетата да е. Проклет да е Корд. Проклет да е целият свят. Трябваше да знае, че спокойствието, което го бе обзело, няма да трае дълго. Коравосърдечен кучи син — такъв беше и такъв си оставаше. Корд беше още почти дете. Разбира се, че

трябваше да остане — Кал тъкмо щеше да му го каже, когато Ели се намеси, — но още през първия слънчев ден, каквото и да му струваше, полубратът му щеше да хване първия кораб за Ню Орлийнс.

По дяволите, можеше дори да плати на сестрите Долархайд, за да го придружат дотам. Ако състоянието, в което се намираха вуйчовците му, можеше да се смята за някакъв показател, Корд едва ли щеше да успее да се отърве от тях.

Като единствен представител на семейство Хардин тук, Кал беше длъжен да върне Корд там, където му беше мястото. Така беше най-добре за момчето.

И проклет да е, ако така не беше най-добре за него самия. Кордоба Хардин беше отговорност, която не би могъл да поеме за по-продължително време.

Изведнъж огладня. Нахвърли се върху чинията на Ели, изяде всичко, изтопи соса с хляба, но не се засити. Почти бе изял храната и от своята чиния, когато чу тихо скимтене до вратата. Отвори я и пусна треперещия Барон вътре.

Стана му жал за кучето и сложи чинията с остатъците от храната до огнището. Барон нямаше нужда да му се казва, че това е за него. Облиза чинията набързо, после се сви на кълбо до огъня.

Кал започна да крачи из стаята, като току поглеждаше завистливо към кучето. Защо беше толкова неспокоен? Знаеше какво трябва да направи с Корд — решението можеше да бъде само едно. Той беше в къщата — на топло и сигурно, защитен от студения вятър. А храната беше много вкусна.

Може би пък беше преял? Беше му тежко на стомаха.

Обикаля кухнята още известно време, после се хвърли на кушетката. Ботушите му висяха от единия край. Той ги събу, после се намести така, че босите му крака да са по-близо до огъня.

Проблемът беше Ели. Намесваше се в неща, които не й влизаха в работата, заставайки на страната на момчето, сякаш двамата братя бяха врагове, а не просто непознати. С тази буря, която приближаваше, Кал никога не би го прогонил оттук. Все пак не беше чудовище.

Но Ели го гледаше така, сякаш е.

Може да остане на моята земя.

Откъде го бе измислила пък това? Не бяха говорили така — *моята земя, твоята земя* — от първите дни на съвместното им

съжителство. А отсега нататък щяха да говорят така. И щяха да мислят *за моя живот, твоя живот* и разстоянията между тях щяха да стават все по-големи с всеки изминал ден.

Кал имаше чувството, че някой дълбае вътрешностите му с нож. От поривите на вятъра капакът на прозореца дрънчеше, вратата също. Мърморейки проклетия, той нахлузи ботушите си, грабна палтото и излезе навън в бурята.

Беше тъмно и валеше. Отвори вратата и видя двете нещастни момчета, които се бяха свили до оскъдната топлинка, която можеше да им даде един фенер.

— Вземете одеялата си — каза той и грабна фенера.

Изчака ги само колкото да обуят обувките си и тръгна обратно към къщата.

Към своята половина от къщата.

— Можете да спите с кучето тук, в кухнята.

Той ги остави и влезе в спалнята на Ели.

Тя седеше в леглото, вдигнала завивките до брадичката си. Огънят слабо осветяваше лицето ѝ, русите ѝ коси, полуотворените устни, дългите гъсти мигли, огромните очи.

— Доведох ги — каза ѝ той. — Антонио не беше добре.

— Чух те, че отиде нататък. Чух също и скимтенето на Барон. Кучето добре ли е?

— Много по-добре е от мен.

Той се втренчи в нея. Не изглеждаше изненадана, че го вижда тук, нито пък момчетата.

— Знаела си, че ще ги доведе.

— Аз щях да отида, ако не го беше направил.

— Но все пак си мислела, че ще отида.

— Не бях съвсем сигурна. Но дръпнах завесата към другата част на стаята в случай, че някой иска да спи там. Така ще влезе малко топло.

— Те ще спят в кухнята.

Той отиде и дръпна завесата, разделяща двете половини на стаята. Върна се бавно в средата на стаята и започна да съблича дрехите си. Ели седеше, опряла гръб в стената, и го наблюдаваше.

— Ще спя тук — каза той.

— Виждам.

Един джентълмен би попитал дали дамата има нещо против. Но Кал не беше джентълмен, поне не тази вечер, а Ели се бе отказала от претенциите си да бъде дама още първата вечер, когато го покани в леглото си.

Кал знаеше, че не постъпва честно. Ели беше дама в най-чистия смисъл на тази дума. Една упорита, пъхща си носа навсякъде, предизвикателна дама, която изпитваше удоволствие от секса така, както би трябвало да бъде с всяка жена.

Тя беше истинска жена. Ако той беше друг, а не такъв, какъвто беше, сигурно би ѝ посветил живота си. Но неговата орисия и нейният късмет никога нямаше да позволят това да стане. Можеше да ѝ даде само тази част от себе си, която не можеше да се прекърши — страстта си и удоволствието, което тя ѝ даваше.

Може би Ели беше права. Може би той наистина беше чудовище.

В този момент въобще не се харесваше. Заради нея искаше да бъде всичко това, което тя заслужаваше.

Съблече се гол, отметна завивките на леглото и я прегърна. Не бе забелязал, че докато се събличаше, тя също бе свалила нощницата си.

— Студен си — каза тя и притисна голото си тяло към неговото.

— А ти си гореща.

Кафявите ѝ очи омекнаха.

— Кал...

— Не — каза той. Не искаше да говорят.

Изведнъж огладня отново, но съвсем не за храна. Беше му омръзнало да мисли, да бяга. Беше му омръзнало всичко, освен жената в прегръдките му. Гневът клокочеше в него. Искаше да я накаже затова, че е такава, каквата е, и за това, че го разбира.

Започна бавно да я целува, да вкухва устните ѝ. Изведнъж разбра, че тя иска да му каже нещо. Усещаше, че е напрегната. Сякаш беше готова да му даде всичко, но едновременно с това имаше нещо, което той никога нямаше да получи от нея.

А Кал я искаше цялата. Да познава Ели във всяко отношение, беше единственият начин да забрави себе си и наказанието ѝ нямаше нищо общо с това. Галеше я, целуваше я, тялото ѝ сякаш стана част от него, както ръцете му, краката му, очите му... сърцето му. Колкото повече я докосваше, толкова повече я желаше.

Тя му се отдаде изцяло, отвори тялото си за него. Ръцете ѝ галеха гърдите му, корема му, вътрешната страна на бедрата му. Езикът ѝ вкушваше топлата му кожа и го караше да тръпне от удоволствие.

Той се опита да заговори:

— Принцесо...

— Не — каза тя и покри устата му с целувки.

Движеха се в синхрон. Телата им се разбираха прекрасно, по-добре, отколкото те двамата с думи. Когато тя разтвори краката си, той влезе в нея нетърпеливо, бързо. Много скоро след това достигнаха заедно до върха. Вятърът виеше навън, дъждът плющеше по покрива, а той я прегръщаше здраво. Тя се притискаше към него.

Не се пуснаха още дълго време. Докато лежаха така с преплетени тела, Кал изпита някакво чувство за топлота, което беше много близо до чувството, че си се върнал вкъщи.

Но това беше само илюзия. Кал го знаеше много добре. Най-лошото беше, че и двамата се бяха поддали на тази илюзия, въпреки че никога нямаше да си кажат, че се обичат. Тя имаше своята гордост. Той имаше своята.

В крайна сметка щяха да се разделят. Най-доброто нещо, което можеше да направи за нея, бе да започне разделянето веднага, да запази разстоянието между двамата, доколкото може.

Но веднага не означаваше тази вечер.

Той погали малките ѝ гърди и потри зърното с длан. Тази вечер щеше да я обича по единствения начин, който му беше известен.

ГЛАВА 20

Бурята вилня през цялата нощ, но на следващата сутрин поутихна. На развиделяване Кал тръгна на север към Мексико, покрай Голиад. Целта на пътуването му беше ранчото на Мигел Алехандро — дългогодишен фермер, чиято слава се бе разпространила и в западната част на Републиката.

Потоците бяха покачили нивото си след дъжда и Кал се придвижваше бавно. Пристигна след обяд на следващия ден. Въпреки сезона, пожълтялата трева и голите клони на дърветата, ранчото пак беше красиво със стадата говеда и коне, с разораните полета, очакващи пролетта.

Просторната хасиенда на Алехандро се намираше в сгушена между хълмовете долина. Тя беше най-хубавото нещо в ранчото с червения си покрив и боядисаните в бяло кирпичени стени и половин дузина постройки, пръснати около къщата като пилета около квачка.

Трима конници го посрещнаха, когато беше на половината път по тясната пътека, която водеше към къщата. Бяха въоръжени. Той успя да им каже на развален испански, че е дошъл, за да изучи методите за отглеждане на добитък на работодателя им.

И казваше истината. Родом от Мексико, Алехандро се беше преместил в Тексас преди началото на века, а четирийсет години по-късно беше станал горещ привърженик на Републиката. Въпреки че някои тексасци го ненавиждаха заради успеха му — особено тези, които бяха пристигнали наскоро от изток — Кал не беше чувал нищо, което да отрича способностите на фермера, както и лоялността му към новата държава.

Един от мъжете се обърна и тръгна към къщата. Алехандро вече бе дошъл пред тежката резбована порта, когато Кал слезе от коня си. Фермерът го поздрави с лек поклон и ръкостискане. През ума му мина сцената, когато Корд се запознаваше с Ели, разстройвайки го повече, отколкото би трябвало.

Петдесетгодишният фермер изглеждаше доста спретнат, облечен в кафяви кожени панталони и дълго до кръста кожено яке. Късата му коса беше тъмна, кафявите очи — бдителни и гостоприемни едновременно.

— Дошъл си да научиш методите ми за отглеждане на добитък? — попита Алехандро, след като Кал се представи.

— Да. Имам малко имение в окръг Виктория, но се надявам, че ще се разшири и процъфти.

Това, че голяма част от благоденствието му ще се предаде на друг собственик, той реши да премълчи.

— Ако съм дошъл в неподходящо време — добави той, — няма да ви се натрапвам повече.

— За гостите в тази дива страна няма неподходящо време. — Алехандро отстъпи и даде знак на Кал да влезе в къщата. — Не се съмнявам, че съпругата ми вече е заповядала да сложат великолепни ястия за госта ни. — Тъмните му очи проблеснаха закачливо. — Тя разбира добре нуждата ми да говоря за себе си.

През следващите няколко дни Алехандро правеше почти само това — показваше на Кал добитъка, показваше му как се отнася с хората си, включвайки в разговорите им управителя си, работниците, двамата си синове и тримата зетьове, които живееха заедно със семействата си в ранчото.

Това беше едно истинско „*Ранчо Гранде*“, мислеше си Кал, за разлика от жалкото имение на Олдън Фаулър. Но Алехандро се бе спрял на по-скромно име — „*Ранчо Алехандро*“.

Всяка вечер Кал се хранеше със семейството, което включваше още сеньора Алехандро — жена, чиято изисканост и чар подхождаха на тези на съпруга ѝ, както и дъщерите и снахите на Алехандро. Имаше половин дузина внуци, които се хранеха заедно с възрастните в просторната трапезария, сърцето на хасиендата.

По време на вечерята се говореше много за изминалия ден, започваха се спорове, които или приключваха миролюбиво, или оставаха да бъдат решени на следващия ден. Кал никога преди не бе общувал с такива хора. Може би нещо подобно беше фандангото, което Герт и Мей организираха в „*Корона на славата*“.

Онзи ден той бе решил да направи оградата самичък. Но тук, в „*Ранчо Алехандро*“, не можеше да бъде толкова груб, толкова саможив,

въпреки че докато седеше със семейството на Мигел, мислеше за Ели и за това, колко много би се радвала тя на подобна компания. Ако той не беше там, за да вгорчава деня ѝ.

Като се изключи онази тридневна обиколка на „Короната“, той никога не я бе карал да се смее. Дори съвсем рядко бе предизвиквал усмивка на устните ѝ. А сега, когато дойде и Корд, чието присъствие напомняше на Кал, че никога няма да бъде домашар и къщовник, Ели никога повече нямаше да му се усмихне.

Доставяше ѝ някакво удоволствие само в леглото. Но един мъж и една жена не могат да прекарат целия си живот в леглото, независимо колко много им се иска.

Кал напусна „*Ранчо Алехандро*“, придружен от двама вакероси, които щяха да му помогнат да проследи белия мустанг и стадото му от кобили. Дисагите му бяха натъпкани с храна, която щеше да му стигне за повече от седмица, а в джоба му имаше споразумение, подписано от Мигел Алехандро да му продаде добитък след началото на новата година.

Отне им три дни да открият конете, още един ден, за да ги хванат, и още два дни, за да ги заведат до „*Корона на славата*“. Кал използваше времето, прекарано с вакеросите, за да продължава да се учи как да се държи с дивите животни.

Когато прибраха белия жребец и дузината кобили, Кал се почувства едновременно притеснен и окуражен да направи същото с хора, които е обучил сам.

Ели, Корд и Антонио дойдоха да ги видят. От момента, в който я видя, Кал не можеше да свали погледа си от нея. Денят беше студен, но тя беше облечена само с обикновената си кафява рокля. Косата ѝ беше сплетена на плитка, спускаща се по гърба ѝ. Толкова дребна и уязвима, в този момент за него тя бе истински символ на женствеността, представляваща силата, търпението и лоялността, които можеха да ти дадат жените, както и красотата и грацията. Очите ѝ бяха широко отворени, дълбоки и внимателни, а когато се спряха върху него, той изпита чувството, че ръцете ѝ го погалиха.

Как въобще би могъл да я напусне? Как би могъл да я пусне да си отиде? Тези въпроси, които никога преди не си бе задавал с подобна яснота, го поразиха, но той нямаше друг отговор за тях, освен че може би така трябва да стане.

Вакеросите с неохота се присъединиха към обяда им, но не се чуваше смях, нито спорове, само случайно подхвърлени думи. Кал набързо разказа на Ели за десетте дни, които бе прекарал в ранчото на Алехандро, за разговорите с него, за пътуването обратно. Не каза нищо за семейството на Алехандро, говореше единствено за бизнеса. Въпросите на Ели бяха кратки — някои отправени към него, други към вакеросите. От време на време Антонио им служеше като преводач. Корд не каза нищо.

Вакеросите настояха да си тръгнат веднага след обяда, отказвайки да останат за през нощта, както и парите, които Кал се опита да им даде.

— Предложихме ти услугите си заради сеньор Мигел — каза единият от тях. — Желаем ти всичко най-добро. Ще станеш добър фермер, сеньор Хардин.

За Кал това беше голям комплимент.

По време на обяда и докато изпращаха вакеросите, Кал усещаше погледа на Корд върху себе си. Момчето спря да го гледа чак когато излязоха навън. Тогава очите му се спряха върху мустангите. Когато Кал тръгна към конете, мислейки за това, как ще ги опитоми по начина, който му бяха описали вакеросите, с него не тръгна Ели, а Корд.

Разбра, че тя им дава възможност да останат насаме. Но той не я искаше тази възможност.

Подпря се на оградата, оправи шапката си и мерна Корд, който стоеше наблизко.

— Аз разбирам от коне — каза момчето.

— Не ми казвай, че Реймънд те е научил. Той едва различаваше главата от задницата. Единственото нещо, което разбираше, беше как да различава жребеца от кобилата.

Двамата братя гледаха към белия жребец, но Кал би могъл да се закълне, че видя бързото трепване на устните на Корд, сякаш момчето се опитваше да скрие усмивката си.

— Майка ми ме научи. Тя беше убита от кон.

Кал не мислеше, че това е най-доброто доказателство, че момчето разбира от коне, но не каза нищо по въпроса.

— Злополука, чух за това.

— Някакъв глупак се изпречи на пътя ѝ с каруца. Тя не успя да спре коня навреме.

— Ти видя ли всичко това?

Момчето кимна.

— Кога се случи?

— Много отдавна, въпреки че сякаш стана вчера. Тогава бях на осем години.

Кал беше на същата възраст, когато баща му напусна първото си семейство и намери друго. Това беше още една обща черта между него и това момче, което му беше полубрат. Още една връзка, която не искаше.

— Ще ти помагам за конете — каза Корд. — Не искам да ме храните даром.

— Можеш да доиш кравата и да помагаш на Ели — отвърна Кал. — Докато си тръгнеш.

Момчето замръзна на мястото си. Беше облечено с неговото палто и с панталоните, скъсани на коляното. Някой — Ели — беше закръпил скъсаното, но кръпката се виждаше.

Преди Кал да успее да го спре, Корд се пхна под оградата и тръгна към неспокойния див жребец. Животните можеха да го стъпчат. Можеха да го ухапят, да го ритнат. Кал понечи да тръгне след момчето, но се случи нещо, което го накара да остане на мястото си.

Приближавайки към конете, Корд започна да говори тихо, напевно. Смесицата от испански и английски думи звучеше като жужене на пчели. Конете се отдръпнаха, когато се приближи към тях. Оставяха му пътека, по която да върви. Жребецът стоеше неподвижно, вдигнал глава. Тъмните му очи бяха широко отворени, ноздрите му трептяха.

Корд не се приближи към него, но продължаваше да говори. В продължение на минута момчето и жребецът се гледаха, после Корд се обърна и тръгна обратно към Кал, сякаш всеки ден се разхождаше между диви коне.

— Ти почти не ме познаваш — каза той, когато спря пред Кал от другата страна на оградата. — Баща ни се отнасяше с мен не по-добре, отколкото се е отнасял с теб. След смъртта на майка ми той ме заведе в дом за сираци и замина, казвайки, че тъгува за покойната си съпруга.

Рядко го виждах. Когато се ожени, реши да ме приеме отново. Но аз не исках да го приемам.

Момчето говореше бавно, без чувство, като човек, който рецитира по памет историята на някой друг. Но той беше още момче. Кал виждаше болката в дълбините на сините му очи, виждаше и омразата. И болката, и омразата бяха чувства, които той самият изпитваше.

— Когато те видях на гробищата — продължи момчето, — си помислих, че можем да бъдем истински братя. Но на друго място, не в Ню Орлийнс. — Корд се пхна през оградата. — Не се притеснявай. Няма да остана повече. Никога не съм възнамерявал да ти се натрапвам.

Той мина покрай Кал и изчезна в къщата.

Кал нямаше представа дали момчето казваше истината. Остана дълго време до оградата, мислейки за приликите и разликите между тях, за загубата на толкова години, които никой не би могъл да върне. Той беше мъж и трябваше да може да помогне на едно момче. По дяволите, беше помагал на толкова бездомни деца в градовете на изток, макар и давайки им само пари, не и времето си. Но това беше нещо, за което никой не знаеше.

Не знаеше защо го прави. Знаеше само, че това иска да направи.

Искаше също да види, че за Корд се грижи някой — но не тук. Себе си виждаше като самотник до края на дните си. Тази мисъл никога преди не му бе причинявала болка. Проблемът му беше, че започна да допуска хората прекалено близо до себе си.

Когато се върна в къщата, двете момчета вече бяха събрали завивките си, за да отидат да си легнат в обора. Ели беше в стаята си и Кал тръгна към канапето, събувайки ботушите и чорапите си, както вървеше, захвърляйки кобура с пистолета си на масата. Беше обърнат с гръб към вратата, когато чу, че тя се отваря и затваря. Веднага усети присъствието ѝ.

Обърна се и видя, че е застанала до огнището. Беше се увила в едно одеяло, косата ѝ беше спусната. В стаята беше топло и единствената светлина идваше от догарящия огън.

Ели носеше още одеяла. Пусна ги до босите си крака, заедно с одеялото, което беше единственото ѝ облекло. Стоеше в златните

отблясъци на огъня, без да продумва. И не беше необходимо. Голотата ѝ говореше по-ясно от всички думи на света.

— Мислех, че не обичаш дати е студено — каза той.

— Не ми е студено — отвърна тя. — Е, може би малко. Но ти точно затова си тук.

Кал бе имал намерение този път да стои на разстояние от нея... за нейно собствено добро. Но добрите му намерения бързо изчезнаха в нощта.

Тя коленичи и разстла одеялата на пода пред огнището. Когато отново се изправи, той вече бе дошъл до нея. Тя разкопча ризата му и я извади от панталоните, после целуна гърдите му. Придърпа го надолу върху одеялата, където и двамата коленичиха с лице един към друг.

Тя потри гърдите си в голата му плът, притисна хълбоците си към неговите и той беше сигурен, че усеща ерекцията му. Той хвана ханша ѝ и я притисна още по-силно към себе си.

— Какво правиш с мен, Ели?

— Аз дойдох при теб тази вечер. Какво правиш ти с мен?

Когато устните им най-после се срещнаха, Кал вече не можеше да мисли кое е правилно и кое неправилно. Целувката им беше дълга и дълбока, и задоволяваща. Когато той започна да се съблича, тя му помогна. Ръцете ѝ по-скоро му пречеха, отколкото да му помагат, но той не ѝ го каза.

Направиха го бързо, прекалено бързо, но тя не искаше да се бавят. Това беше всичко, за което бе мечтала, докато го нямаше. Той също. Правиха любов още два пъти тази нощ и най-накрая заспаха дълбоко, с преплетени тела.

Кал се събуди на зазоряване. Беше сам в разбърканите одеяла. Уви се в едно от тях, събра дрехите си и излезе в коридора, за да я търси. Тя беше вече облечена, този път в панталони. Косата ѝ отново бе сплетена на плитка.

— В легена има топла вода да се измиеш и избърснеш. — Говореше така, като че ли през нощта не се бе случило нищо. Рязко, сякаш това не беше нейният глас.

— Какво има? — попита той.

— Какво да има?

— Не знам. Затова попитах.

Тя огледа стаята.

— Нищо, наистина нищо. Понякога се чудя какво ли би казала леля Абигейл. — Тя сви рамене. — И тогава си спомням, че аз съм тази, чието мнение има значение.

Преди той да е успял да отговори, тя добави:

— Ще приготвя закуската и ще я занеса на момчетата. Докато те нямаше, взех още пилета от семейство Уитфийлд, а Джордж ми донесе още провизии от града. Ще закусваме бисквити с масло, както и яйца с бекон. Не знам за теб, но аз умирам от глад.

Ели се стараеше да е заета през целия ден. Тя и Антонио работеха върху подобряването на кокошарника. Двамата братя се занимаваха с опитомяването на мустангите, започвайки от кобилите.

Герт и Мей дойдоха на гости заедно с близнаците на втория ден след завръщането на Кал. Заразпитвах я как вървят нещата. Нещо в бързото ѝ: „Добре“ сигурно им бе подсказало, че е точно обратното. Повече не попитаха.

След сестрите Долархайд и вуйчовците на Кал в ранчото дойдоха и Джордж и Дъб, за да помогнат за опитомяването на конете. На третия ден бащата на Антонио, Хуан Гомес, се появи, предлагайки услугите си, които им бяха от голяма полза, когато най-накрая се заеха с жребеца.

Гомес се бе върнал от Мексико, където бе ходил, за да навести болния си баща. Старецът бе умрял и той продал малкото семейно ранчо, както обясни на Ели. След почти едногодишна раздяла срещата му със сина беше топла и сърдечна.

Според негласното им споразумение, Кал не я посещаваше всяка нощ, както и тя. Можеха да минат две, три, дори четири нощи, преди единият от тях да се появи на вратата на другия. В тези нощи, независимо дали в леглото ѝ, или пред огнището в кухнята, те правеха любов като полудели. Той я наричаше принцеса. Тя го наричаше крал. Сякаш истинските им имена, истинските им чувства въобще не съществуваха.

Сутрин тя ставаше първа, оставяйки му спалнята да се облече и избърсне. Веднъж се бе върнала, за да вземе нещо, и го видя как стои, държейки палтото, което му бе ушила. Просто го държеше близо до

себе си. Тя се измъкна на пръсти, преди той да е разбрал, че се е върнала.

Не се замисли много върху това, което видя. Сърцето ѝ знаеше, че те двамата все повече и повече се отдалечават един от друг.

Зимата често не позволяваше да се работи отвън и тъй като мъжете вършеха това, с което преди се бе занимавала тя, Ели се посвети на традиционните женски задължения — готвеше, переше, шиеше. Вечер пишеше в дневника си, спирайки се подробно върху дейностите, които се извършваха в „Короната“, както и върху плановете си за имението, избягвайки сърдечните въпроси.

В течение на годините може би щеше да забрави какво бе правила в началото. Любовта си нямаше да забрави никога.

Арфата ѝ липсваше все повече. Това беше глупава, женска слабост, но все пак много ѝ се искаше тихата, деликатна музика да изпълни къщата, която не можеше да се нарече дом. Мъчно ѝ беше и за книгите ѝ. Заместваше ги, разказвайки на Корд и Антонио древногръцките и римски митове, които бе чела като дете. Преразказваше им и шекспировите пиеси дотолкова, доколкото си ги спомняше. В паметта ѝ се връщаха някои от прекрасните стихове, върху които градеше останалия разказ.

Антонио слушаше внимателно всичко, което тя казваше. В началото Корд се преструваше, че се отегчава, след това започна да задава въпроси за абсурдността на митовете и преувеличения драматизъм на пиесите и в крайна сметка тримата почти непрекъснато спореха за съдържанието на историите и за значението им.

Кал седеше тихо до тях, ако не работеше в обора. Когато времето позволяваше, изчезваше нанякъде за час-два. Хуан Гомес се върна в града, за да бъде при съпругата си.

Един ден Кал им каза, че иска да се построи отделна къща за работниците, от която щяха да имат нужда, след като имението се разрасне според плановете му.

— Да, наистина ще е необходима — съгласи се Ели. — Ще си разделим разходите. Ще я направим отзад, за да бъде едновременно в моята и твоята част от земята.

Кал не възрази. Тя би искала да го направи. Поне щеше да е разговор, в който да вложат малко страст, различна от сексуалната.

Наеха хора от града. Райт Уитфийлд и Ейб Патчет предложиха да помогнат. Фин и Фитс се появиха заедно с Герт и Мей. Донесоха мебели за новата къща.

— Това е нашето участие — каза Фин. — Скоро ще дойде времето, когато и ние ще имаме нужда от помощ за бара.

Завършиха строежа бързо и Ели обяви, че ще направи коледно тържество, за да отпразнуват построяването на къщата. Гледаше на това тържество като на последна сбирка на приятелите, които си бе намерила тук, и като на безмълвно сбогуване с мъжа, който не можеше да задържи.

След настъпването на новата година щеше да каже, че работата в ранчото е прекалено тежка за нея и щеше да продаде своята половина на Кал. Щеше да се върне в Ню Орлийнс, в къщата на баща си. Това беше единственото място на света, за което беше сигурна, че Кал никога нямаше да дойде.

Може би Корд щеше да дойде с нея. Щеше да го попита покъсно, след като поговореше с Кал.

Така започна да брой дните, през които щеше да остане на това късче земя, което бе започнала да обича с цялото си сърце. Броеше също и нощите. Откак напусна Вирджиния, се бе превърнала в страхотна актриса. Кал нямаше никаква представа, че е писала на адвоката си, давайки му нареждания да продаде плантацията и вещите ѝ във Вирджиния на най-високата възможна цена, без значение дали купувачът е Бертран или не.

Трябваше да се продаде всичко, с изключение на арфата. Герт занесе писмото в града с обещанието да го пусне по пощата.

Утрото на празника беше слънчево и топло. Хората започнаха да идват. Ели бе поканила всички, освен Олдън Фаулър. Кал се държеше на разстояние. Катя Мърс дойде заедно с баща си и сър Саймън. Донесоха малко коледно дърво, както и хартиени украшения, които бе направила лично Катя. Донесоха също и дребни подаръци за всички — предимно буркани с храна. Обясниха, че такъв е обичаят в родината им Германия.

Кал бе застрелял една дива пуйка за вечерята, което беше единственият му, но много важен принос. Ейб Патчет донесе свинска мас. Сладки картофи, грах, царевица, топъл хляб, пай от диви сливи — имаше всичко необходимо за едно истинско пиршество.

Всички говореха за предстоящото раждане на бебето на Уитфийлд. На Ели ѝ беше трудно да потиска мислите си за майчинството. Не беше бременна, за което би трябвало да е благодарна. Герт я хвана натясно в обора и я попита направо. Ели не се направи на обидена от въпроса. Просто ѝ каза, че не е.

— Е, сигурна съм, че тук става нещо — каза Герт, пушейки пурата си.

— Да, празнуваме Коледа. Надявам се, че ти и Фин ще ни попеете по-късно.

Когато приключиха с вечерята и започнаха песните, Фин и Фитс запяха някакви ирландски песенчици, които не би било редно да се пеят в смесена компания, но никой не се обиди. Герт и Мей се присъединиха. Барбара Уитфийлд се кълнеше, че не ѝ пречи димът от пурите им, особено след като отвориха вратата. Луси Патчет също запали лулата си.

Като се изключи внезапната болка и копнеж, които Ели приписваше на сезона, всичко вървеше добре. Само дето Кал не се включи нито в разговора, нито в песните, нито в смеха на останалите. Корд също само наблюдаваше от ъгъла, който си бе избрал.

Чумата да ги тръшне всички Хардиновци, помисли си съвсем не по християнски Ели и сложи на лицето си смела усмивка, която успя да заблуди всички останали, но не и сестрите Долархайд.

Всички останаха да пренощуват, с изключение на семействата Уитфийлд и Патчет. Семейство Гомес бяха първите, които използваша новата къща. Останалите жени се настаниха в спалнята, а мъжете — в кухнята. Късно на следващата сутрин всички си тръгнаха — първо семейство Гомес, заедно с Антонио, след това сър Саймън и Катя Мърс, седнали близо един до друг на седалката на каруцата.

— Аз ще се прибера с любезните сестри Долархайд — каза Джоузеф Мърс. — Младите имат нужда да останат насаме. Мисля, че англичанинът е добра партия за скъпото ми дете.

Корд се върна в обора, за да довърши яслата, която беше започнал за жребеца и двете кобили, които май бяха бременни. Кал просто изчезна, яхнал белия мустанг, и Ели за пръв от доста време насам остана сама. Тя обу панталоните си и се зае да почисти кухнята.

Тъкмо когато започна да приготвя обяда, отвън се чу трополенето на каруца. Звукът беше някак странен и тя изпита

усещането, че към „Корона на славата“ идва нещастieto.

Изтича навън и това, което видя, щеше завинаги да се запечата в съзнанието ѝ — Саймън Пенс се бе свил на седалката, лицето му беше цялото в кръв, сакото — разкъсано и окървавено като лицето му, бледосините му очи — потъмнели от болка.

— Той я хвана — успя да каже, дишайки накъсано. — Помогни... не можах да...

Ели се втурна към него, викайки името на Кал, но когато се сети, че той едва ли ще я чуе, извика към обора:

— Корд!

По-младият Хардин се затича към каруцата, за да помогне на ранения. Сър Саймън се строполи на земята до краката им и Ели коленичи, за да изтрие кръвта от лицето му с престилката си. Беше ударен в главата, а дясната му ръка кървеше от огнестрелна рана.

Без да обръщат внимание на протестите му, те го занесоха вътре.

Ели завърза престилката си над раната на ръката му, за да спре кръвта.

— Кой хвана Катя? — попита тя.

Сър Саймън се опита да се надигне от канапето.

— Олдън Фаулър — простена той. — Аз не можах... О, Господи...

И той изпадна в безсъзнание.

През съзнанието на Ели премина образът на Катя, страхът, който никога не напускаше очите ѝ. Спомни си смелите опити, които момчето правеше отново да се приобщи към хората. Не можеше да си представи защо Олдън Фаулър я бе пленил, но беше сигурна, че не ѝ мисли доброто.

Кал се оказа прав, че Фаулър не е с всички си.

Давайки кратки заповеди на момчето, Ели се зае с раните на сър Саймън. Когато направи всичко, което можеше, тя пхна малкия си пистолет в джоба на панталоните и грабна пушката, с която се бе упражнявала да стреля преди два месеца.

— Оседлай конете. Отиваме да търсим Кал.

Тя подсвирна на Барон, който никога не отиваше надалеч.

— Грижи се за сър Саймън — каза му тя и го погали по главата. — Така, както се грижеше за Антонио. — Можеше да се закълне, че кучето я разбира. — Трябва да тръгвам — каза тя на себе си и погледна

през прозореца в посоката, в която се намираше ранчото на Олдън Фаулър. — Някой трябва да помогне на бедното момиче.

ГЛАВА 21

Ели яздеше Дукесата, а Корд — коня на Кал. Препускаха из имението, но никъде не откриха Кал и белия мустанг.

Пушката лежеше в скута на Ели, а зареденият пистолет бе в джоба ѝ. Тя бързо взе решението си.

Погледна към Корд толкова строго, колкото можеше.

— Върни се в „*Короната*“ и чакай Кал. Кажи му какво се случи.

— Не.

— Трябва да го направиш. Сър Саймън може още да е в безсъзнание. Той има нужда от помощ. Когато Кал се върне, няма да знае накъде сме тръгнали.

— Ще се сети. Идвам с теб.

Ели нямаше време да спори. Освен това Корд беше един Хардин, което беше по-важно от младостта му. Не би я послушал за нищо на света.

Ели никога не беше ходила в ранчото на Олдън Фаулър, но Кал ѝ беше обяснил пътя. Тя заби пети в хълбоците на кобилата и се понесе нататък. Сякаш двата коня усещаха напрежението на ездачите си. Копитата им едва докосваха земята, докато препускаха през полята.

Някъде по пътя Ели загуби шапката си и косата ѝ се разпиля зад нея. Но най-важното нещо в момента беше, че не е изгубила пушката си. Не бе имала време да облече палтото си, но не усещаше студа. Кръвта ѝ се бе сгорещила от близкия до паника страх.

Страх не за самата нея и дори не за Корд. Страхуваше се за Катя Мърс.

Щом пред погледа ѝ се показа къщата на Олдън Фаулър, тя спря кобилата си. Всичко изглеждаше съвсем спокойно. От комина се извиваше пушек, единственият знак, че жилището е обитавано.

Обзета от внезапна нерешителност, тя потри ръка в бедрото си. Трябваше да се изкачат по още един хълм и да слязат и щяха да са там. Но ако Фаулър ги видеше и направеше нещо на момичето? Ако

решеше да застреля Корд? Би могъл да стреля от вратата и тя не би могла да го спре по никакъв начин.

Ако Корд не беше с нея, тя знаеше какво ще направи — щеше да отиде до къщата и да поиска да говори с Катя Мърс. Щеше да хвърли пушката си. Той нямаше как да знае за пистолета в джоба ѝ.

Но Корд беше тук. Преди няколко седмици тя го покани да остане в „Короната“. Сега той имаше нужда от защитата ѝ толкова, колкото и Катя.

— Трябва да се разделим — каза тя. Извади пистолета от джоба си и му го подаде. — Заобиколи къщата отдалеч и виж дали можеш да се промъкнеш вътре. Аз ще се опитам да му отвлека вниманието.

— Хубав план, мис Чейс. Жалко, че няма да свърши работа.

Тези думи обаче не излязоха от устата на Корд. Тя погледна назад през рамо и видя Олдън Фаулър, яхнал кобилата си. Над бялата яка на ризата широкото му плоско лице беше окървавено. Очите му гледаха студено и някак диво. Изражението му я изплаши, както и пушката, която беше насочена към нея. Може би това беше пушката, с която бе убил Бък Шанън, пушката, с която бе ранил Саймън Пенс. Ели не изпитваше никакво съмнение, че не би се поколебал отново да убие.

Двамата с Корд бяха така погълнати от съзерцаването на къщата, че не го бяха чули да приближава. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Пусни Корд — каза тя. — Искаш жени, не момчета.

— Ти нямаш никаква представа какво искам, мис Чейс — каза той и направи знак с пушката. — Хвърлете оръжието си и тръгнете бавно пред мен. — Погледна към момчето. — Ще допуснете голяма грешка, ако не ми се подчините. Ще ви застрелям и двамата.

Ели видя как гордостта и гнева в очите на Корд се борят със здравия разум. Той погледна към нея. Очите ѝ бяха пълни с няма молба и здравият разум надделя. Направиха това, което им каза Фаулър, и насочиха конете си към каменната му къща.

Цареше тишина. Изви се вятър, който залюля люлеещия се стол на верандата. Сякаш някой призрак седеше в него, посрещайки последните пленници на Фаулър.

Ели и Корд слязоха от конете си и се качиха на верандата. Фаулър вървеше зад тях. Корд се обърна и Фаулър го удари с приклада

на пушката си в слепоочието. Момчето падна. От разцепената кожа шурна кръв и потече по бузата му.

Ели извика и коленичи до него, но Фаулър ѝ направи знак с пушката да се отдръпне. Корд изтри раната си с опакото на ръката.

— Нищо ми няма — каза той. — Копелето не ме удари силно.

Ели беше толкова изплашена, че дори не можеше да диша. Още по-лошо — не можеше да мисли. Без да обръща внимание на Фаулър, тя протегна ръка и помогна на Корд да се изправи, после двамата влязоха в къщата.

— Насам — изръмжа Фаулър, посочвайки една врата вляво от входната.

Отвори я. Това беше салон. Първият истински салон, който Ели виждаше от много време насам. Точно срещу вратата, до огнището, Катя Мърс седеше, завързана за стола.

Обикновено грижливо подредената ѝ коса сега беше разбъркана, роклята ѝ беше скъсана на рамото, на бузата ѝ имаше грозна рана. Устата ѝ беше завързана с мръсен парцал, но очите ѝ говореха по-красноречиво от думите. В тях Ели видя отчаяние и ужас, които ѝ напомниха за един заек, който веднъж бе освободила от капан.

Без да чака за разрешение, тя отиде до момичето и развърза мръсния парцал от устата ѝ.

Катя изплю конците и изригна поток от проклетия на немски.

Фаулър не изглеждаше впечатлен, но Катя не спираше. Изглежда месеците, прекарани в мълчание, бяха дали зелена улица на спотаения гняв за всичките мъчения, на които я бяха подлагали хората.

Ели се обърна към него.

— Какво си ѝ направил?

— Нищо. Команчите я хванаха първи.

— С тях не се борих както трябва — каза Катя на английски. —

Но няма да допусна отново същата грешка.

Корд тръгна към Фаулър, който насочи пушката си към вързаната жена.

— Още една крачка и ще я застрелям.

— Не блъфира — каза Ели. — И друг път е убивал.

Тънките устни на Фаулър се разтегнаха в усмивка.

— Сигурно имаш предвид Бък Шанън. Беше голям глупак, макар че ми вършеше добра работа. Наех го, за да изпълни едно мое

поръчение. Съвсем просто поръчение. А той само ми докара неприятности на главата. Заслужаваше си да умре.

— Ти... — едва успя да прошепне Ели. — Ти си го накарал да убие баща ми.

— Това беше една от грешките на Бък.

— Защо? Защо е всичко това? Сигурна съм, че не си искал земята на баща ми, за да я обработваш. Кал ми каза, че ти не обработваш дори това, което вече имаш.

Усмивката на Фаулър изчезна, когато погледна отново към Катя.

— Тя разбира. Тя знае за набезите на диваците. Само че това, което направиха на Рутан, беше по-лошо от това, което причиниха на нея. — Той погледна към Ели, но очите му не я виждаха. Виждаха нещо друго, което за останалите беше скрито. — Одрали са кожата от стъпалата ѝ. И са я накарали да бяга. Била е вързана за някакво пони. Нямала е друг избор. Кръвта ѝ напоила земята. Ще притежавам всеки инч земя, по която са влачили бедното ѝ тяло.

Катя потрепери и сведе глава. Ели се чудеше какви ли спомени предизвикват у нея думите на Фаулър. Сложи успокоително ръка на рамото на младата жена. С ъгъла на окото си видя как Корд пристъпва внимателно към Фаулър.

— А синът ти? — попита тя. — Имал си малко момченце, нали?

— Неговата смърт беше бърза.

Корд скочи, но Фаулър реагира мигновено и този път го удари с пушката в устата. Момчето падна на земята, а от счепената му устна рукна кръв.

Само пушката, насочена към сърцето ѝ, възпря Ели да се втурне да му помогне.

— Животно! — изсъска Катя.

— Започвате да ме нервирате — изръмжа Фаулър. — Първо индианката избяга, а след това трябваше да се задоволя със заместничка, която вече е била използвана от индианците. — Той огледа Ели. — А ти пък се обличаш като мъж. Но аз знам, че си жена. Може би по-късно ще дойде и твоят ред. А междувременно...

Той огледа тримата подред. Извади един нож от колана си и го плъзна по пода към Ели.

— Срежи въжетата. Ако се опиташ да направиш нещо друго, ще застрелям момчето.

Ели взе ножа. Дръжката от слонова кост бе топла от допира с тялото на Фаулър, а стоманеното острие блестеше, огрявано от огъня. Поемайки си дълбоко въздух, тя срязва въжетата, които привързваха китките и стъпалата на Катя. Правеше го бавно, несръчно, треперейки от страх и гняв, но най-накрая успя да освободи момчето, което заразтрива изтръпналите си крайници.

— Вън! — каза Фаулър, давайки знак на Катя с пушката да излезе.

С широко отворени очи Катя погледна към Ели и Корд, после отново към Фаулър.

— Не мога да ги оставя тук.

— Проклетата да си, жено. Казах — вън! — Фаулър бе започнал да вика. — Доведи Хардин. Кажу ми, че жената и момчето са при мен.

— Не! — извика Ели. — Той няма нищо общо с това. Ти искаш жена, нали така? — Тя приглади разпиляната си коса. — Мен не са ме докосвали индианци. Пусни Катя и момчето, а аз ще направя всичко, което поискаш.

— Ще го направиш така или иначе, без значение кой ще остане и кой ще си тръгне. — Той погледна към Корд. — Момчето остава. Жената си тръгва.

Катя бавно се изправи. Олюлявайки се, тя хвана ръката на Ели, за да запази равновесие. Когато застана стабилно на краката си, тя обърна студения си, гневен поглед към мъчителя си.

— Ти си зъл човек, хер Фаулър Рани Саймън, после ме заплаши с това, което смяташ да ми направиш. Но също така си и слаб. Не можеш да ми направиш нищо, което вече да не ми е било сторено. Какво би могло да ми попречи да избягам далеч оттук, без да се подчинявам на заповедите ти относно Калаган Хардин?

— Ако Хардин не е тук след два часа, ще убия момчето. Още два часа, и ще убия и жената. Разбира се, няма да я оставя недокосната. Може би ти не се страхуваш от мен, но тя се страхува.

Двете жени се спогледаха. Фаулър почти бе познал. Ели се страхуваше, но не за себе си. Страхуваше се за двамата Хардиновци.

Направи единственото, което можеше да направи. Прегърна Катя, без да я е грижа за насочената пушка на Фаулър.

— Внимавай. Саймън е в „Короната“ и е добре.

— А хер Хардин?

— Не знам. — Ели погледна към Корд, който все още лежеше на пода. — Наистина не знам.

— Аз ще го открия — каза Катя.

— Вземи Дукесата. Тя ще те върне в „Корона на славата“. Може би Барон ще ти помогне да го откриеш.

Хвърляйки на Фаулър поглед, изпълнен с презрение, Катя Мърс излезе.

В настъпилата тишина Ели чуваше единствено пращенето на дървата в огъня, дишането на Корд и ударите на сърцето си. Чу също така и тропота на копита, когато Катя се отдалечи от къщата.

Не го намирай, крещеше съзнанието ѝ, но тогава се замисли какво щеше да означава това за Корд. Трябваше да вярва в способността на Кал да ги спаси. Когато си наумеше нещо, нищо не можеше да го спре.

Фаулър погледна Ели, после Корд и отново нея.

— Кой от вас двамата Хардин обича повече?

Това беше въпрос, на който Ели не искаше да отговори, дори и да можеше. Но въпреки това мислеше, че знае отговора. А той би бил истинска изненада за Корд.

— Това няма значение.

Фаулър отиде до огнището и застана до Ели. Насочи пушката към челото ѝ, докосвайки кожата със студената цев.

— Седни — заповяда ѝ. — Доста ще почакаме.

Бавно, страхувайки се да не прави резки движения, Ели седна на стола, на който преди бе завързана Катя. Погледна към въжетата в краката си и се зачуди дали не би могла да ги използва някак. Фаулър ги изрита надалеч, като не забеляза ножа, който тя бе покрила с крака си. Направи знак на Корд да дойде при тях.

— Ще пълзиш по пода — каза той. — Не искам отново да ми се нахвърлиш. Това ще струва живота на жената. Бих казал живота на снаха ти, но тя не ти е снаха, нали така? Брат ти и тя не си направиха труда да се оженят. Отвратителни са, трябва да се съгласиш с мен. И поне един от тях трябва да бъде унищожен.

Корд отвърна нещо на испански. Фаулър завъртя очи.

— Никой ли не говори английски тук?

— Не можеш да стоиш така с часове — обади се Ели. — Ами ако...

Прозорецът се пръсна на парчета и тя изпищя.

— Знам, че си навън, Хардин — извика Фаулър. — Очаквах те. Хвърли оръжието или жената ще умре. Пръстът ми е на спусъка.

Тишина.

— Така ли? — излая Фаулър. — Давам ти време, докато преброя до пет. След това ще остане само момчето да спасяваш.

Преди Фаулър да каже *едно*, пистолетът се показва през счупения прозорец и падна на земята. Кал се показва след него, покатери се и също влезе вътре.

Погледна към Корд, после към Ели.

— Не се тревожи, принцесо. Дойдох да те отведа вкъщи.

ГЛАВА 22

Кал се усмихна на Ели, погледна още веднъж към Корд, уверявайки се, че и двамата са добре. После съсредоточи вниманието си към копелето, което ги държеше на мушка.

Без оръжие, той не можеше да ги освободи с друго, освен с думи. Сигурно беше луд колкото Олдън Фаулър, след като смяташе да използва здравия разум, за да го убеди да ги пусне. Ако сбъркаше нещо...

Не искаше да мисли какво би станало, ако сгреши.

— Искаш ли да умреш? — обърна се той към Фаулър.

— От твоята ръка ли? — Олдън се ухили. — В момента не представляваш никаква заплаха.

— Ако не аз, някой друг ще те пипне. Имам предвид, ако причиниш зло на някой от тях двамата.

— Някой не иска да умре просто така. Ще намеря начин да оцелея.

— Тогава какво искаш? Корона на славата? Ще я имаш. Още сега ще се подпиша, че ти давам моя дял, а не се съмнявам, че и мис Чейс ще направи същото.

— И аз мислех, че това искам. От години мисълта да притежавам ранчото обсебва дните и нощите ми. До момента, в който ти нахлу в дома ми. Като те гледам сега, виждам каква грешка съм допуснал.

— Дай да се уточним — каза Кал. Мислите му препусаха. — Променил си намерението си и вече не искаш „Короната“, така ли?

— Защо ми е притрябвала? Сега вече виждам истината. Ти опетни свещената земя с присъствието и реформите си, както и с хората, които заведе там. А затова някой трябва да плати. По-късно, ако променя намерението си, ще изявя претенции върху всичко, което притежаваш.

Той погледна към Ели, после към Корд. По устните му заигра зловна усмивка.

— Ето ти една възможност да си поиграеш на Господ. Изборът е твой. Жената или момчето.

В първия момент Кал не разбра какво му говори. Всичко това беше толкова нечовешко, дори и за луд като Фаулър.

Но Ели разбираше. Можеше да го прочете в очите ѝ.

Корд също разбираше. Той се понадигна, сякаш искаше да каже: „Избери мен.“

Когато наистина осъзна за какво става дума, това беше за Кал такъв шок, какъвто досега не бе изпитвал. Погледна към Корд, скъсаните му панталони, окървавеното лице, което все още не бе станало лице на мъж, сините очи, потъмнели от мъдрост, неприсъща за годините му. Той беше последната му връзка със семейство Хардин — някои от тях важни граждани, други — крадци, но повечето обикновени мъже и жени с всички човешки слабости. Бяха страстни хора. Доста късно той бе открил същата страст и у себе си.

Погледна към жената, която го беше накарала да го разбере. Ели седеше на стола, изпънала гръб, без да издава по никакъв начин, че ѝ пука за пушката, насочена към главата ѝ. Русата ѝ коса беше оплетена след дивата езда на път за ранчото на Фаулър, но не се виждаше кръв или синини, или въобще някакъв знак, че ѝ е причинено зло.

Също като при Корд, в очите ѝ имаше мъдрост, но по-друга мъдрост. Нейната интелигентност виждаше отвъд настоящето, в невидимото царство на възможностите.

Беше видяла възможностите с него — иначе не би останала в Тексас. И какъвто си беше глупак, бе му отнело доста време да го разбере.

С обикновената си риза и необичайни панталони, тя беше най-естествената жена на света. А също така най-смелата. Когато погледът ѝ срещна неговия, тя не премига, не помоли за живота си.

Очите ѝ, както тези на Корд, казваха: „Избери мен.“

Фаулър се размърда нетърпеливо.

— Повтарям: кого да застрелям — жената или момчето? Изборът, разбира се, не е труден. Обичаш единия или другия, а може би и двамата, но не еднакво.

Фаулър отстъпи назад. За момент Кал си представи какво би станало, ако зареденото оръжие гръмнеше в лицето ѝ.

— Станете — заповяда Фаулър.

Корд се изправи бавно. Ели се препъна и падна на колене, после застана до момчето. Промърмори: „Съжалявам“, сякаш дължеше извинение на този луд. И Корд, и Ели не сваляха очи от Фаулър. Ако трепереха — а като имаше предвид собственото си състояние, сигурно трепереха — не го показваха.

— Вземи ранчото — обади се Кал. — Това е последният ти шанс. Фаулър изръмжа в отговор:

— Избирай!

Той зае позиция между двамата си пленници така, че да може да застреля всеки от тях.

— Избирай — повтори той. — Веднага.

Ели затвори очи за момент, после погледна към Кал. Ръцете ѝ висяха като безжизнени отстриани на тялото ѝ.

— Нямаш избор. Трябва да спасиш брат си. Той е твоя кръв, Кал. А семейството означава за теб повече, отколкото си представяш. Ако го оставиш да умре, никога няма да си простиш.

— Не — каза Корд. — Недей да се отнасяш с мен като с дете. Аз съм този, който трябва да умре.

— Млъквайте — изръмжа Фаулър. — Стига сте се правили на благородни. Ще ви избия всичките, ако трябва.

Кал беше сигурен, че точно това смята да направи, без значение какъв щеше да бъде изборът му, но просто искаше първо да поиграе грозната си игра.

Стига вече е мислил за Фаулър и за лудостта му. Погледна към Ели.

— Обичам те.

Тя премига и красивите ѝ кафяви очи се разшириха.

— Какво каза?

— Знам, че сега едва ли е подходящото време да ти го кажа. Не знам дали и ти ме обичаш, но мисля, че е така.

Думите му, а не смъртната опасност, която висеше над главата ѝ, предизвикаха в очите ѝ сълзи.

— Времето съвсем не е неподходящо да ми го кажеш. Съвсем не. Кажи ми го отново.

— Обичам те. Преди много време ти сънува, че имам нужда от теб. И си била права. Не е необходимо да ми казваш какво изпитваш, не и ако не искаш.

Нямаше нужда да отговаря. Той видя отговора в очите ѝ. Но видя още нещо — решителност, която смрази кръвта му.

— Недей... — започна той, но тя вече му хвърляше нещо, и скочи към дулото на пушката на Фаулър, докато Корд правеше същото.

И двамата бяха готови на саможертва заради другия.

Чу се изстрел, който проехтя като топовен гърмеж в затворената стая. Кал хвана ножа, който му бе подхвърлила Ели, и с бързо движение го метна към Фаулър. Ръката му не грешеше. Ножът прониза гърлото на лудия точно над бялата яка. Кръвта рукна по ризата му и той се строполи на пода.

Гледайки недоумяващо към Кал, той се опита да каже нещо, но единственият звук, който излезе от устата му, беше някакво хъркане.

Кал се раздвижи пръв. Сграбчи Ели и я дръпна далеч от мъртвия, после прегърна силно Корд. Жената и момчето изпълваха двете му ръце. Той ги притискаше близо до сърцето си и не ги пусна още дълго време.

— Как успя да дойдеш толкова бързо?

Ели седеше до Кал на канапето в кухнята, все още не съвсем на себе си. Едновременно с това се чудеше как въобще е спал на неудобната мебел.

Корд седеше от другата му страна и нервно потропваше. Очевидно искаше да стане, но Кал не го пускаше.

— Нещо ми подсказа, че сте в опасност. Спомняш ли си как бе изпитала същото чувство по отношение на мен?

— Спомням си. Тогава не беше особено впечатлен.

— Това беше, преди да се науча да разбирам света. Дотогава знаех само как се правят пари, как се сключват сделки и как трябва непрекъснато да съм в движение.

Ели погледна към Корд.

— Запомни това, което каза. Може би ще промениш мнението си. Кал я целуна по челото.

— Ще видиш. Какво казваше твоят Шекспир? „*Утре, и утре, и утре*“. Тогава ще докажа, че съм постоянен.

— Ти си чел Шекспир? — Тя се пооблегна на него.

Искаше да използва всяка възможност да го докосва.

— Никога не си ме питала.

Ели завъртя очи. Имаше доста неща, които трябва да забрави. Един от уроците, на които я бе учила леля Абигейл, беше, че на мъжете не бива да се напомнят недостатъците им. Особено когато тези недостатъци принадлежаха на миналото.

— Кал препусна така, сякаш адските кучета бяха по петите му — каза сър Саймън.

Той седеше до масата. Главата му беше превързана. Зад него Катя правеше нещо на печката.

— Аз му казах какво се е случило — добави англичанинът. — Беше излязъл навън, преди да съм довършил разказа си.

Катя остави лъжицата, с която разбъркваше яденето, и се обърна към масата. Отново бе прибрала косата в обичайния кок, но в очите ѝ имаше някаква светлинка, която никой от тях не бе виждал преди.

— И какво ще стане сега? — попита тя.

— Ще трябва да изпратим съобщение на тексаските рейнджъри — каза Кал. — Оставихме...

— Можеш да го кажеш спокойно — каза Катя. — Оставили сте тялото там, където е паднало. В окръга сигурно има хора, които ще се погрижат да получи подходящо погребение до жена си и сина си. Той стана жертва на войната с команчите, както много от нас.

— Ти го съжаляваш? — попита Корд.

— Не, никога. Но го разбирам. В продължение на много време не си позволявах да мисля за това, което се случи. Той ме накара да си спомня. От спомените ми се надигна сила, която досега ми е липсвала.

Тя сложи ръце на раменете на Саймън.

— Трябваше да я видите как се бори с него — каза той. — Фаулър ме повали на земята, а тя го нападна с ноктите си. Като валкирия. Трябва да съм истински глупак, ако оставя такава жена да ми се изплъзне.

Говореше уж небрежно, но Ели виждаше любовта в очите му, когато вдигна поглед към нея.

По устните на младата жена заигра лъчезарна усмивка. Тя разкри истинската ѝ красота.

— Когато попитах какво ще стане сега — каза Катя, — нямах предвид хер Фаулър. Имах предвид вас двамата.

Ели усети как се изчервява. След като веднъж Катя бе решила да говори, очевидно нямаше да има тема, върху която да не се спре.

— Споразумяхме се — каза Кал.

— Пак ли? — попита сър Саймън.

— Този път споразумението е друго. Тъй като Катя взе кобилата на Ели, за да дойде до тук, ние трябваше да яздим двамата на моя жребец. Успях някак си да я убедя да се съгласи да се омъжи за мен.

Ели толкова се гордееше с него, че имаше чувството, че ще се пръсне. Не се бе запънал на нито една дума.

— Това е единственият начин, за който се е сетил, за да вземе моята половина от имението — каза тя.

— Според тексаските закони жената запазва правото си на собственост върху всичко, което е имала преди брака — каза сър Саймън.

— Знаех си, че тази страна ми харесва — отвърна Ели. — А вие двамата? Каза, че няма да я оставиш да ти се изплъзне. Защо не бъдеш по-конкретен?

Англичанинът потрепери.

— Трябва първо да си намеря работа. След това ще се оженим.

— Глупости — каза Катя. — Можеш да станеш съдружник на татко в магазина. Той ще е много доволен да се отърве от тъжната си фройлайн.

Ели усети, че може би това няма да се хареса на сър Саймън.

— Аз ще те наема — каза Кал.

— Ние ще те наемем — поправи го Ели, после погледна към годеника си. — За какво?

— Мигел Алехандро ми каза за един друг англичанин близо до Хюстън, който ръководи фабрика за консервиране на телешко месо. Това не било лесна работа. Първо киснат месото в саламура, после го осоляват и го изпращат в Галвестън, откъдето с кораби го пренасят за островите в Тихия океан. Можеш да направиш подобна фабрика тук, в Глори, използвайки месото от моите говеда и от това на другите фермери в окръга. Какво ще кажеш?

— Да — обади се Катя, преди още Саймън да си е отворил устата.

— Значи всичко е уговорено, така ли? — обърна се Ели към Кал.

Кал я погледна и ѝ намигна.

Изведнъж много ѝ се прииска да е насаме с него. Когато тя стана, той не направи опит да я спре. Взе палтото си от пирона до вратата.

— Ще ида да нагледам Графинята.

Барон, който лежеше до огнището, размаха опашка, но не я последва. Беше останал при Саймън, докато Кал се върна, но вече нямаха нужда от него. Всичко в малкия му свят отново беше наред. Можеше спокойно да спи до огъня.

Кал я настигна до оградата. Вятърът брулеше и във въздуха се усещаше приближаването на буря, но Ели не усещаше студа.

Кал застана до нея и хвана лявата ѝ ръка.

— У мен е пръстенът на майка ми, който баща ми ѝ дал, когато се оженили. Всъщност не е у мен, а у вуйчовците ми. Аз исках да го изхвърля, но те не ми позволиха. Тези двамата са по-умни, отколкото съм ги мислел.

— Разбира се, че са. Веднага оцениха Герт и Мей.

— Кажи ми истината, Ели. Ако искаш нов пръстен, ще ти купя най-големия диамант в Тексас. Не, ще потърся дори в Ню Орлийнс или Ню Йорк, или където пожелаеш.

Зад тях вратата на обора изскърца и се отвори. Обърнаха се и видяха Корд, понесъл една кофа.

— Не ми обръщайте внимание. Уплаших се да не би Ели да издои кравата и пак да останем без масло.

— Отнасяй се с малко повече уважение към снаха си — каза му Кал.

Погледът на Корд срещна нейния.

— Аз я уважавам. Тя ще бъде най-добрата Хардин.

Той изчезна в обора и затвори вратата след себе си.

Най-после бяха сами. Кал я взе в прегръдката си.

— Ние ще построим истинска империя заедно, любима. Няма да е лесно, но след като ти си до мен, няма да се провалим.

Тя усети устните му върху своите. Това беше първата им целувка, откакто бяха сгодени. Тя потрепери от удоволствие. Усещаше как любовта я изпълва цялата.

Звукът на приближаваща се каруца ги прекъсна.

Обърнаха се и видяха една препълнена с хора каруца, която се клатушкаше към къщата. От нея слязоха Фин и Фитс, Герт и Мей и Джоузеф Мърс.

Ели им махна.

— Катя е добре — извика тя на разтревожения баща. — Толкова е добре, че няма да я познаеш.

Под острия поглед на сестрите Долархайд тя дръпна ръката на Кал.

— Ще си довършим целувката по-късно — каза тихо, само на него. — Обичам те повече от самия живот и ще ти го докажа по-късно тази вечер, ако си намерим някое уединено местенце. А дотогава ще трябва да кажем на всичките тези хора, че се обичаме и че въпреки съмненията им крайт все пак ще е щастлив.

ЕПИЛОГ

Първият от новото поколение Хардиновци дойде на бял свят на 1 септември, 1841 г. Гордите родители го кръстиха Хенри Хюстън Хардин — на бащата на Ели и на смелия герой от Сан Хасинто, който отново стана президент на Републиката.

— Ако Ханк се е метнал на майка си, също ще бъде много смел — отбеляза Кал, когато за първи път взе на ръце сина си.

Ели лежеше в голямото пухено легло, което Кал бе купил за къщата, и се наслаждаваше на гледката на бащата и сина. По-късно щеше да я опише както подобава в дневника си. Във втория му том. Толкова много неща се случваха, че тя едва успяваше да ги опише.

Кал бе казал, че иска да създаде империя. Тя отдавна бе разбрала, че от онзи зимен ден преди девет месеца той рядко казваше нещо, което нямаше намерение да изпълни.

Беше купил говеда от Мигел Алехандро, доведоха му няколко прекрасни кобили от Ню Орлийнс и започна да помага на сър Саймън за основаването на фабриката му. Но най-важното беше, че се бе оженил за нея една седмица след като ѝ направи предложение.

Този мъж беше истинско чудо. Ако някога се захванеше с политика, можеше да заеме мястото на президента Сам Хюстън.

Корд все още беше тук, но вече проявяваше признаци на безпокойство. Ели смяташе, че това се дължи на скитническата природа на Хардиновци. Някой ден трябваше да си намери добра жена, която да му помогне да се установи на едно място.

— Имам подарък за теб — каза тя, докато Кал крачеше напред-назад с Ханк.

Той спря и я погледна.

— Имам всичко, от което се нуждая.

— Важните неща — да. Но напоследък все се занимаваш с империята си. Искам и аз да дам своя дял.

— Какво ще кажеш за истинска династия?

— За това ще ни е необходима земя.

— Имаме „Корона на славата“.

— Дай да поддържа Ханк. Под леглото има малка кутия. Би ли я извадил, ако обичаш?

Той с неохота сложи бебето в ръцете ѝ, целуна я по челото и извади кутията.

— Отвори я.

Той извади сгънатия лист отвътре и бързо го прегледа.

— „Ранчо Гранде“ е наше?

— Трябваше да направя нещо с парите си. Тъй като нито Фаулър, нито жена му имат наследници, имението стана собственост на правителството. Никога повече не искам да се занимавам с бюрократи. Опитвам се да купя ранчото от месеци.

— А пък аз си мислех, че всичко, което правиш, е да носиш бебето ни.

— Жените никога не правят само по едно нещо. Не си ли го разбрал досега?

Кал размаха хартията.

— Но така земята ни става двойно повече.

— Знам.

Тя го погледна очаквателно, надявайки се, че одобрява постъпката ѝ. Най-много се страхуваше от това, че той ще свърже земята с премеждията, които имаха върху нея.

Очите му заблестяха.

— Там има доста пасища и земя за обработване.

Ели въздъхна с облекчение.

— Да — отвърна просто.

Трябваше да знае, че съпругът ѝ е прекалено практичен бизнесмен, за да не види преимуществата на подаръка ѝ.

Той ѝ се ухили. Това беше изражение, което Ели доста често виждаше на лицето му напоследък.

— Направила си това и аз не съм разбрал?

— Точно така.

— Аз също имам изненада за теб.

Той пхна листа в джоба на коженото си яке, отиде до вратата и извика Фин и Фитс.

Герт и Мей първи влязоха в стаята.

После дойдоха Фин и Фитс, които носеха специалния подарък на Кал. Това беше арфата ѝ, нейната арфа от Вирджиния.

— О! — възкликна тя. В момента не беше способна да каже нищо друго. Освен, разбира се, да погледне съпруга си и да прошепне: — Благодаря ти.

Корд също влезе в стаята. Ели му се усмихна.

— Гледай да се възстановиш бързо — каза Герт. — Искаме да ни посвириш по случай откриването на „Палата“. Има само още един месец, дано не си забравила. Хуан Гомес докара арфата ти от кораба в залива Лавака, а момчетата му помогнаха да я докарат тук тази сутрин. Проклетата да съм... — Тя спря и погледна към Мей. — След като вече имаме бебе, ще трябва да спрем да псуваме.

— И да пушим — каза Мей.

— И ще трябва да приемете предложенията ни за брак — обади се Фин.

— И да ни направите най-щастливите ирландци на земята — добави Фитс.

— Може би — каза Герт.

— Нищо не можем да обещаем — допълни Мей. — Ние сме партньори в бизнеса. Не знам дали бракът и бизнесът могат да вървят ръка за ръка.

— Могат — потвърди Ели.

— Права е — намеси се Кал.

— Вижте например Саймън и Катя Пенс — обади се Фин. — Тези двамата се забавляват чудесно и едновременно с това правят фабрика за месо. Саймън дори се включи в улова на онези диви говеда през пролетта.

Ели си помисли, че той повече гледа, отколкото върши нещо, но все пак бе опитал.

— Нямах предвид семейство Пенс. По-скоро говорех за семейство Хардин. Та ние изграждаме империя заедно. — Ели се усмихна на съпруга си. — И наистина ще трябва доста да си помагаме, ако смятаме да създадем и династия.

— Точно така — каза Кал.

Хенри Хюстън Хардин избра точно този момент, за да се разплаче, и Кал даде знак на останалите да излязат от стаята. После се

настани на люлеещия се стол, който бе купил за жена си, за да я гледа как кърми сина им.

Тя погали бузката на бебето. Кал се люлееше и гледаше.

— И какво друго става в „Короната“ — попита Ели. — Не искам да пропусна нищо.

— Наех Джордж и Дъб. Този път за постоянно.

— Ще трябва да им построим къща. Семейство Гомес вече заеха тази отзад.

— Джордж и Дъб няма да живеят в „Короната“. Река Гваделупа има нужда от още един ферибот. Защо да не го направим ние?

— Джордж и Дъб ще работят на него, така ли?

— Да.

— Добре си го измислил, партньоре.

— Единствената причина, поради която не го обсъдих с теб, беше, че приближаваше появата на бебето. Не исках да те тревожа с такива неща.

— Това не е тревога, Кал. Ние сме партньори, забрави ли?

— Ще ми позволиш ли да нахраня сина ни?

— Всеки от нас има своите задължения и отговорности.

— Но имаме и общи. След като свършиш, ще сложа този момък в люлката му. Не искам да се претоварваш. Трябва да укрепнеш. Но ми се ще да обсъдим идеята за династията... Какво е една империя без семейство?

Ели беше напълно съгласна с него.

Издание:

Евелин Роджърс. Корона на славата

ИК „Калпазанов“, София, 1998

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Мариета Суванджиева

ISBN: 954-17-0180-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.